

Giới thiệu Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành

Bạn đang đọc truyện Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành của tác giả Nghĩ Hải Tinh Thiên trên trang đọc truyện online. Thương Nanh là tu chân giới trận pháp sư trung đỉnh loại đích tồn tại. Hắn không chỉ có độc cụ thụ tâm địa tương thân thể chế tạo thành siêu cấp cường hãn đích di động trận pháp thành lũy, khai ích ' dĩ thân luyện trận đích tiên hà, hơn nữa đột phá truyền thống trận pháp đích cực hạn, tùy tâm sở dục biên bài trận pháp ký hiệu, rất lớn phong phú ' trận pháp đích chủng loại. . . Sát trận, ảo trận, vây trận, gọi về trận, còn có như là tụ linh trận, truyền tống trận, kinh đảm trận, cực độ càn khôn trận đẳng chứa nhiều thực dụng tính cường đích phụ trợ tính trận pháp. Một lần ngoài ý muốn, khiến cho hắn xuyên qua đến ma huyền đại lục nhất danh chán nản nhu nhược đích quý tộc thiếu gia trên người, tầng tầng lớp lớp đích trận pháp khiến Thương Nanh như cá gặp nước, mà nhìn trận pháp tông sư như thế nào lệnh dị giới thay đổi cách nhìn, chế tạo nhất bộ sử thi cấp bậc đích bur hân nhiệt huyết truyền kỳ. . .

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thương Nanh là thiên tài, hắn là một tồn tại gần như yêu nghiệt trong giới trận pháp pháp sư của tu chân giới.

Mọi người đều biết, trận pháp từ xưa tới nay là nhất mạch yếu ớt nhất, nguyên nhân rất đơn giản, trận pháp chủ yếu chỉ có thể vây địch, gần như không có sức sát thương, hơn nữa vô cùng huyền ảo, hỗn tạp, tu luyện còn khó hơn lên trời. Thêm nữa trận pháp khu vực có quá nhiều khiếm khuyết, không có khả năng di động, dù hao tâm tổn sức bày trận xong mà địch nhân chạy ra ngoài hoặc không tiến vào khu vực trận pháp bao trùm thì dù trận pháp có cường hãn tới đâu cũng chỉ là tốn công vô ích, không chút ích lợi.

Vì thế trận pháp pháp sư là một chức nghiệp rất ít được chú ý ở tu chân giới, cũng có địa vị vô cùng thấp kém. Chỉ có một vài pháp sư linh căn yếu kém, không có khả năng mới bắt đầu lựa chọn chức nghiệp này, tu chân giới chiến loạn liên miên, những kẻ có khả năng bảo mệnh thấp nhất không nghi ngờ gì chính là trận pháp pháp sư.

Thương Nanh tính tình quái cường, linh căn của hắn tuyệt hảo nhưng vẫn ngoan cường lựa chọn chức nghiệp rất ít người chú ý này, nguyên nhân vì hắn không thể chịu nổi sự chàm chọc, khiêu khích của đồng môn, thậm chí ngay cả sư phụ hắn, Huyền Bồn chân nhân mỗi lần nhớ tới tên đồ đệ không đáng hoàng Thương Nanh cũng lắc đầu ngán ngẩm, không nhìn được mà thở dài. Đúng vậy, đối với Huyền Bồn, nếu phải đánh giá Thương Nanh, hắn chỉ có thể đánh giá bằng hai câu, một là kiệt ngạo bất tuân (kiệt xuất, ngạo nghễ, không quy tắc), còn lại là... Vô lại.

Có điều, Thương Nanh quả thực trầm mê vào pháp trận huyền ảo, sau này, khi hắn thành tựu đã khiến tất cả mọi người, thậm chí cả tu chân giới trở mặt mà nhìn.

Chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi, Thương Nanh lợi dụng thiên phú kinh người nghiên cứu thấu triệt đạo lý của trận pháp, một kỳ tài ngút trời, có thể tùy tâm sở dục dụng điều khiển, bố trí những chú văn kỳ ảo, hỗn tạp của pháp trận, có thể tái cấu trúc chúng trở thành những loại trận pháp khác nhau.

Sao ? Người tu luyện quá chậm ? Được, cho người một cái tụ linh trận. Phi hành quá chậm ? Để ta cho người một cái truyền tống trận... Muốn hành hạ đối thủ ? Để ca ca cho người một cái huyền trận Sâm La Vạn Tượng. Nhưng chớ chọc ca ca, làm ca ca mất hứng, ta sẽ dùng Chích Viêm Trận đốt người đến thi cốt vô tồn.

Trận pháp trong tay Thương Nanh có thể nói không đơn giản chỉ là truyền tống trận, hãm trận, nó còn có sát trận, ảo trận cũng với các loại trận khác như phong trận, lôi trận, tụ linh trận, và cả những trận pháp phụ trợ vô cùng cường hãn. Trong quá trình tu luyện, Thương Nanh còn dùng một số lượng linh dược khổng lồ cường hoành đã thông toàn bộ bảy trăm hai mươi huyết đạo và kinh mạch toàn thân, hắn dùng thân thể làm nền móng trận pháp, dùng huyết đạo làm trận điểm, dùng kinh mạch toàn thân để làm trận nguyên, cung cấp năng lượng, tự biết cơ thể mình thành một siêu cấp cường hãn trận pháp di động.

Trong tu chân giới, trận pháp hẳng hà sa số, nhưng tính thụ động cực lớn, chỉ có điều với bất kỳ đối thủ nào muốn đối đầu với Thương Nanh, không nghi ngờ gì, chính là tự chui đầu vào rọ, chỉ cần một ý niệm của Thương Nanh, trong nháy mắt vô số trận pháp sẽ khởi động:

...trọng lực trận, hàn băng nhận vực, phá giáp trận, tàn thể trận (giảm tu vi)....

Khu vực ba thước xung quanh Thương Nanh tuyệt đối là cấm khu, một khi lọt vào đó sẽ phải đối mặt với vô tận trận pháp, khó có thể phòng bị. Ngoài ra, trong quá trình luyện trận Thương Nanh còn sử dụng vô số tài nguyên luyện khí, vô số long châu, thiên cương thạch cùng thiên tài địa bảo để tinh luyện tạo thành một pháp bảo Kim Quang cường đại, mặc dù pháp khí bình thường rất khó tăng cường phẩm chất nhưng với Thương Nanh, hắn có thể lợi dụng trận pháp mà tăng cường uy lực lên cao mấy bậc.

Với sự điên cuồng tìm hiểu của mình, Thương Nanh nghiên cứu, tìm hiểu trận pháp vô cùng sâu, phát huy vô hạn tiềm năng, sáng tạo ra rất nhiều chủng loại trận pháp, tùy tâm sở dục, phụ trợ cường hãn, thay đổi quý địa rất khó phòng bị, khiến cho tu chân giới chuyển mình sang thời đại của trận pháp, thực tế, đối với lĩnh vực trận pháp, quả thực Thương Nanh đã có những cống hiến vô cùng kiệt xuất, sau này tu chân giới tôn xưng Thương Nanh là Trận Tổ.

Thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một đường tơ, Thương Nanh cũng không ngoại lệ, hẳn cho rằng, trận pháp cấp 9 tuyệt đối không phải là giới hạn cuối cùng, hẳn dốc tâm nghiên cứu, tổ hợp các loại chú văn, gia trì thêm nhiều loại, liên tục thí nghiệm, rồi cuộc đột phá cực hạn trận pháp, tổ hợp thành công Thần Trận cấp 10, Truyền Tống Đại Trận Toàn Vĩ.

Nhưng có điều hẳn không kìm chế nổi sự kích động, mặc dù biết trận pháp cấp 10 còn nhiều bất ổn, nhưng vẫn điên cuồng gia trì bố trí trận pháp này lên chính bản thân, hẳn cũng là người đầu tiên thể nghiệm thần trận.

Không ai biết cuối cùng Thương Nanh bị truyền tống tới nơi nào, bát đại tiên đế của tu chân giới dùng thần thức quét hết tu chân giới hòng tìm Thương Nanh nhưng cũng không ra, cuối cùng đành bố cáo thiên hạ:

Tu Chân Giới đệ nhất thiên tài, Trận Tổ, Tông Sư Thương Nanh, chết !!!

.....

Chẳng biết đã ngủ say bao lâu, rốt cục Thương Nanh dần hồi phục ý thức, trước mắt hẳn tối đen, nhưng hẳn có cảm giác chính mình đang nằm dưới một người, người này vì che chở hẳn khỏi bị người ta đánh, thanh âm xung quanh vô cùng hỗn tạp, tự như có rất nhiều người, tiếng tranh luận cũng văng vẳng khắp nơi, tiếng quyền cước đấm đá, tiếng rên rỉ trầm thấp của người kia liên tục vang lên.

Đường đường là trận pháp tông sư của Tu Chân Giới lại bị người ta quần ấu ?? Thương Nanh lắp bắp kinh hãi, hẳn càng không thể tưởng tượng được, tiếng rên rỉ thống khổ tựa như rất gần bên tai hẳn, đã mấy ngàn năm, hẳn như một cái giếng cạn, không còn chút tâm tình, mặc dù cũng còn tình cảm nhưng rất ít, không hiểu sao lúc này sự bị phản ứng thương xót vô bờ lại đang cào xé tâm can hẳn. Thương Nanh nghi hoặc nghĩ thầm, hẳn là ai ? Có quan hệ gì với ta, tại sao lại che chở ta như vậy ?

Mặc dù Thương Nanh trong lòng tràn ngập nghi vấn nhưng bây giờ không phải là lúc tìm câu trả lời, việc cấp bách là phải giải quyết khốn cảnh trước mắt, việc này đối với thân thể vốn là siêu cấp trận pháp như Thương Nanh thực là vấn đề không lớn, trong lòng hẳn khẽ quát thầm:

- Kỳ môn hộ giáp, Thiên Địa tù lung, Không Gian sát lục...khởi !!

Thương Nanh không hổ danh là trận pháp tông sư, căn cứ tình trạng trước mắt, hẳn lập tức khởi động một tổ hợp trận pháp vô cùng hợp lý, Kỳ Môn Hộ Giáp – phòng ngự, Thiên Địa tù lung – hãm địch, Không Gian Sát Lục – sát lục chi trận. Bộ trận pháp này vô cùng thực dụng, có công có phòng, quả thực hoàn mỹ tới mức thái quá....

Nhưng ngoài dự đoán của hẳn, không có một chút linh lực nào dao động, ba loại trận pháp không hoạt động, kinh mạch, huyết đạo như bị tê liệt, tiếng âm thanh quyền cước vẫn truyền tới... Thương Nanh giật mình, trận pháp không khởi động thành công ?

Đối với ứng dụng trận pháp, hẳn đã đạt tới mức tùy tâm sở dục, là một trận pháp tông sư, hẳn có thể khởi động trận pháp thất bại ? Sống mũi Thương Nanh có chút tê dại, hẳn cuồng quát dùng tinh thần lực dò xét tình huống thân thể, muốn tìm ra nguyên nhân thất bại.

Nhưng hẳn càng kinh hãi hơn, thậm chí muốn chết vì chẳng biết từ khi nào, vạn đạo trận pháp gia trì trên cơ thể hẳn không biết đã biến mất sạch từ lúc nào, huyết đạo, kinh mạch trong cơ thể không hề có dấu hiệu đã được khai phá, bên trong Đan Điền linh lực chạy loạn, thậm chí còn tồn tại một chút linh lực kỳ lạ thuộc tính hòa....Nói cách khác, thân thể này không phải thân thể của Thương Nanh, không phải vạn đạo trận di động mà hẳn tạo thành.

Trong lòng Thương Nanh nổi sóng gió, quả thực sợ hãi tới cực điểm, hai mắt mờ mịt. Hẳn nhìn quanh bốn phía, tâm tình càng lúc càng mờ mịt hơn.

Nơi này là một quảng trường thật lớn, xung quanh có rất nhiều người vây quanh đứng xem, lúc này có hai tên thị vệ áo đen đang vây quanh hẳn tay cầm chân đá, bất quá hẳn rất may mắn vì có một thiếu niên tóc vàng mắt xanh đang bảo hộ hẳn, mặc dù hai tên thị vệ ra tay rất ác độc nhưng Thương Nanh cũng không bị chút thương tổn nào.

Thương Nanh kinh ngạc nhìn người này, thấy hai mắt hẳn nhắm nghiền, cắn răng cố gắng chống đỡ, trong lòng hẳn càng thêm rung động, một cỗ cảm giác kỳ diệu, vừa xa lạ, vừa quen thuộc chợt nổi lên trong lòng, cảm giác này vô cùng kỳ quái, giống như hẳn là một người mất trí nhớ nhìn thấy người thân, tự thân sinh ra cảm xúc vậy. Thương Nanh cảm giác mình cùng thiếu niên kia có quan hệ rất sâu sắc, nhưng hắt vất óc suy nghĩ cũng không có chút đầu mối nào. Thương Nanh còn có cảm giác, sau khi hẳn khởi động Thần Trận tới giờ, ký ức tựa hồ đã mất đi một mảng lớn.

Ánh mắt mờ mịt của Thương Nanh dời lên khuôn mặt thanh niên kia, mặc dù cảm giác mất đi một chút trí nhớ nhưng hẳn biết hẳn bất quá chỉ ngủ say một thời gian ngắn mà thôi. Nhưng cái cảm giác quen thuộc với thiếu niên kia hẳn vô pháp giải thích, nghĩ lại cũng không thể vô cơ mà thiếu niên kia lại liều chết dùng thân thể giúp hẳn ngăn cản quyền cước, liều chết bảo vệ mình.

Trong đầu hẳn là cả một mảnh hỗn loạn đến cực điểm, hẳn mờ mịt nhìn bốn phía, Thương Nanh chợt nhìn về phía cạnh đó, thấy một thiếu niên tuấn mỹ, tay cầm quạt xếp, khóe môi nhếch lên nở nụ cười lạnh lẽo, pha chút vui vẻ, lại có chút như châm chọc chính mình. Trong lòng Thương Nanh đột nhiên xuất hiện một cảm giác cừu hận, mặc dù hẳn không hề quen biết thiếu niên tuấn mỹ kia, nhưng cảm giác cừu hận cứ điên cuồng cuốn lấy lý trí Thương Nanh. Hẳn chau mày, nương theo sự bạo phát của lý trí, đầu hẳn chợt đau nhói, cánh cửa ký ức như đột ngột bị mở tung, trí nhớ khổng lồ ồ ạt tràn vào não bộ Thương Nanh, mặc dù thân lực của hẳn vô cùng cường đại nhưng cũng không khỏi mê muội.

- Thật sự là thảm, gia tộc Baruch không ngờ suy bại tới bộ dạng này, Lai Tư Uy Liêm sao còn cố gắng bảo vệ tên thiếu gia Tây Môn kia ?

- Ai !!! Cũng thực quá mức độc ác, không chỉ chiếm đoạt tài sản gia tộc Baruch mà còn muốn đuổi tận giết tuyệt cho tới người cuối cùng...

- Cái này...ngươi không biết đâu, Baruch gia tộc trước kia ở A Tư Đặc Lan thành vô cùng huy hoàng, ai gặp cũng phải khom lưng quy gối, hảo tử tâm tư mà xu nịnh. Bây giờ gia tộc loạn lạc, bọn họ đương nhiên sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi, ngấm lại, trước kia họ là chủ, cao cao tại thượng, bây giờ lại bị dẫm đạp dưới chân người, không phải cũng thực rất kích thích sao ?

- Bất quá ta nghe nói lần này Tây Mông thiếu gia bị đánh là có liên quan tới Bối Toa tiểu thư.

- Bối Toa tiểu thư của gia tộc Á Đặc Lan ? Đám quý tộc của A Tư Đặc Lan truy đuổi điên cuồng như vậy cũng chỉ vì Tây Mông thiếu gia rất thân thiết với Bối Toa tiểu thư...A...cũng khó trách...

- Thật sự là hồng nhan họa thủy, nếu không phải vì Bối Toa tiểu thư, Tây Mông giờ cũng không thành bộ dạng như vậy.

Nam tử thấp bé liên tục lắc đầu cảm thán

Một đại hán khôi ngô đứng cạnh đó đang xem nào nhiệt chột như bị dẫm phải đuôi, trong nháy mắt nổi giận, túm cổ áo tên nam tử gầy gò, hét lớn:

- Con mẹ ngươi, muốn chết hả ? Dám nói xấu Bối Toa tiểu thư, có phải muốn lão gia cho ngươi ăn một đấm không ?

Nam tử gầy gò không ngờ tới biến cố này, thật không ngờ người này dám hành hung hấn trước mặt mọi người, hắn đang định phản kháng chột thấy trong đám người có ít nhất hơn mười người dùng ánh mắt bất thiện nhìn hắn chằm chằm, hắn nhất thời giật mình, ảo não “ta thật ngu, thực không biết sống chết, dám mạo phạm Bối Toa tiểu thư, đám người hăm dọa sợ rằng mỗi người nhỏ một miếng cũng khiến ta chết đuối.

Hắn bắt chập mặt mũi, cố nặn ra nụ cười rồi cúi người, xin lỗi.

Thương Nanh lúc này vẫn không nhúc nhích, phảng phất như bị trúng ma pháp hóa đá, hắn nằm trên mặt đất, rất nhiều thứ hiển hiện trong đầu hắn, hi, nộ, ái, ô, tình cừu, hết thảy vô cùng chân thật, phảng phất như kinh nghiệm của chính hắn vậy, không chút đột ngột, hơn nữa cảm giác mất mát, thiếu hụt trí nhớ cũng mất đi, tất cả nghi vấn trong lòng đều được giải, thậm chí Thương Nanh còn cảm thấy giải thích hơi...quá cận kề.

- Sâu hóa thành bướm, bướm từ sâu thành, đến tận cùng ta là đại tông sư trận pháp Thương Nanh của tu chân giới hay là thiếu gia Tây Mông của một gia tộc suy bại trên Ma Huyền đại lục ?

Mặt Thương Nanh tràn ngập nghi vấn, hắc hắc lẩm bẩm, hai thế giới bất đồng, kinh nghiệm sống ở hai nơi bất đồng, nhưng tất cả đều rất chân thật, chân thật tới mức Thương Nanh cũng không biết đâu là thật.

Tên thị vệ áo lam hung hăng đạp cho thiếu niên đang bảo vệ Thương Nanh một cước, nhếch miệng cười khẩy:

- Chủ tớ đều hèn nhát, ngu xuẩn, thực đúng là tuyệt phối

- Đại ca, đâu cần phải nói thừa, đánh mạnh hơn một chút, phải khiến Lai Tư Uy Liêm thiếu gia cao hứng, nếu thiếu gia cao hứng có thể sẽ thưởng rượu cho chúng ta.

Tên thị vệ đầu lĩnh tên Thang Bố Nhĩ cười lạnh, hắc cúi người túm tóc Khó Nặc, dùng sức tát mạnh vào mặt Khó Nặc, Khó Nặc vốn đã bị bọn chúng đánh tới tã, lại bị thêm một tát này lập tức khoe miệng ngọt lịm, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Máu phun thẳng lên khuôn mặt tuần tú của Thương Nanh khiến hắn vốn đang mê man chột giật mình tỉnh lại, ánh mắt của hắn cũng bừng tỉnh, hắn suy nghĩ trong nháy mắt, trong lòng lập tức kiên định:

- Xem như trận pháp tông sư Thương Nanh là kiếp trước của ta, Tây Mông suy bại mới là kiếp này, ta cần phải hảo hảo mà làm Tây Mông

- Khó Nặc

Nhìn khuôn mặt vạm vỡ vẫn rắng nghiêng rắng chống đỡ của Khó Nặc, ánh mắt Thương Nanh chột trở nên nhu hòa hơn nhiều, trong lòng nổi lên sự áy náy vô cùng, gia tộc suy bại, Khó Nặc vẫn không rời Tây Mông, vẫn tận lực chiếu cố Tây Mông, chẳng những cùng hắn ăn xin kiếm sống, còn làm cái khiên thịt bảo vệ hắn, ngăn cản quyền cước trút lên Tây Mông, giống như hôm nay vậy... theo trí nhớ của Thương Nanh, những việc này không biết đã xảy ra bao nhiêu lần, nếu không có Khó Nặc trung thành hộ chủ, có lẽ Tây Mông không thể sống tới bây giờ...

Khó Nặc mặc dù khôi ngô, cao lớn, nhưng không phải là người đúc bằng sắt, bị hành hạ, đánh đập một thời gian dài, lại bị một tát như trời giáng vừa rồi, hiển nhiên đã vượt quá sức chịu đựng, tinh thần suy sụp.

Nhưng khi nghe tiếng của Thương Nanh, trong nháy mắt Khó Nặc như được uống tăng lực, lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn vị thiếu gia đang nằm phía dưới đang nhìn hắn cười...dưới quyền cước mãnh liệt, hắn cũng không rơi một giọt nước mắt, lúc này không ngờ lệ nóng doanh trào, vừa khóc vừa cười:

- Thiếu gia...ngươi, không chết...Khó Nặc tưởng rằng thiếu gia bỏ Khó Nặc lại một mình...

Khó Nặc khóc vô cùng ủy khuất, hắc khóc một cách rất đơn thuần, ngay cả Thương Nanh cũng nhận không được cảm động, hắc nhẹ vỗ vai Khó Nặc, nhẹ nhàng an ủi:

- Hào huynh đệ, ta không sao, Tây Mông sẽ không bỏ lại Khó Nặc, vĩnh viễn sẽ không. Ngươi đứng ra sau lưng ta, mọi việc để ta xử lý...

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Khố Nặc ngẩn người, nghiêng nghiêng lỗ tai cẩn thận nghe ngóng, hẳn thập phần hoài nghi không biết thính giác của hắn có vấn đề gì hay không. Người từ trước tới giờ chỉ biết trốn sau lưng hắn giờ lại bảo việc tiếp theo để hắn xử lý? Lời nói quả quyết như vậy là từ chính người mà hắn liều mạng bảo vệ, là từ miệng thiếu gia gan nhỏ như chuột nói ra sao?

Nếu như Tây Mông dùng kim tệ mà Khố Nặc tần tần khổ khổ đi ăn xin về để đánh bạc, Khố Nặc cũng cảm thấy bình thường. Nếu như Tây Mông hoảng sợ nấp sau lưng hắn, dùng hắn làm cái thuẫn thịt, hẳn cũng không chút kỳ quái, bởi vì... đó là bản tính của thiếu gia hắn, hơn nữa sự việc như vậy cũng đã xảy ra không biết bao nhiêu lần.

Chỉ là bây giờ thiếu gia nói hắn trốn ra sau, giao mọi việc cho hắn, điều này khiến Khố Nặc vô cùng kinh ngạc, Khố Nặc thực sự hoài nghi, không biết thiếu gia có sợ quá hóa ngốc hay không nữa.

Mặc dù Khố Nặc biết rằng thiếu gia cũng là một sơ cấp ma pháp học đồ, nhưng thiếu gia trời sinh tinh thần lực khô kiệt, gia tộc đã tốn rất rất nhiều tiền đề mua được tề kích phát mới có thể đạt được ma lực ma pháp học đồ. Nhưng chỉ là một ma pháp học đồ, tinh thần lực lại khô kiệt, ngay cả ma pháp thấp nhất là hỏa cầu thuật cũng không sử dụng nổi, lấy gì cùng người khác liều mạng?

Thấy Khố Nặc ngây ra như phong, biểu tình vô cùng khoa trương, nhìn Thương Nanh lấp bắp kinh hãi, hắn mới giật mình, lời nói của hắn quả thực có chút không hợp với tính cách của Tây Mông. Bất quá, Thương Nanh vốn tâm cao khí ngạo, hắn há có thể chấp nhận để người khác ầu ẩu? Bản thân hắn cũng muốn vì tên thiếu gia này đòi lại chút lợi tức, coi như lễ vật đền bù.

Hắn dùng sức đẩy Khố Nặc sang một bên, một tay chống xuống đất gượng dậy, mà càng trùng hợp hơn, đúng lúc này, tên thị vệ đầu lĩnh Thang Bố Nhĩ đang đánh tới, nắm tay vô tình lại hướng đúng mặt Thương Nanh...

Thang Bố Nhĩ không nén nổi nhếch miệng cười lạnh, trong lòng hắn như có hoa nở, không ngờ cơ hội tốt như vậy lại rơi vào hắn, một quyền này khẳng định sẽ khiến mặt Tây Mông nở hoa, Lai Tư Uy Liêm thiếu gia hắn sẽ rất cao hứng, không chừng sẽ thưởng rất nhiều kim tệ.

Mấy tên thị vệ áo lam khác cũng ngừng tay, trong lòng có chút ảo não, cơ hội tốt như vậy, lại có mặt thiếu gia Lai Tư Uy Liêm ở đây, thật không ngờ lại rơi vào tay người khác khiến chúng oán giận không thôi.

Một màn trùng hợp tới cực điểm này khiến cả đám người đang vây quanh xem nào nhiệt cũng nín thở, nắm chặt tay, một số tên còn âm thầm hò hét trợ uy cho Thang Bố Nhĩ, kích động hẳn.

Có người cuồng quát lấy tay che mắt con trẻ, ngăn không cho chúng nhìn một màn máu tanh sắp xảy ra, dù sao bọn họ cũng không muốn trong đầu con trẻ lưu lại những thứ như vậy.

Khố Nặc bị Thương Nanh đẩy sang một bên, vừa quay đầu lại đã thấy thiếu gia thân lâm hiểm cảnh, sắc mặt hắn nhất thời xanh mét, hắn thực muốn thay thiếu gia nhận một quyền này của Thang Bố Nhĩ, trời xanh ban cho Khố Nặc một thân hình trắng kiện, nhưng cũng đoạt đi của hắn sự nhanh nhẹn, hắn căn bản không kịp cứu viện thiếu gia, chỉ kịp nói:

- Thiếu gia...cẩn thận...

Thương Nanh thần sắc vẫn vô cùng ung dung, bộ dáng phong khinh vân đạm (ung dung tự tại), tựa hồ không thấy nắm tay của Thang Bố Nhĩ đang tới trước mặt mình, hắn cũng không thèm để ý tới tiếng hò của Khố Nặc, không nhanh không chậm từ từ đứng dậy, đưa tay phui phui bộ trưởng bào cũ nát lấm lem bùn đất, xong xuôi hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía trước, cùng lúc này, thiết quyền cũng chỉ cách mặt Thương Nanh chưa tới hai phân.

- A !!

Khố Nặc phần hận thở dài, nước mắt không kiềm nổi tuôn rơi là chảy, hai tay hắn ôm lấy mặt, hắn không đành lòng nhìn thiếu gia bị đánh...

Đúng cách đó không xa là Lai Tư Uy Liêm, khuôn mặt hắn lúc này sự vui vẻ tăng thêm mấy phần, trước đây hắn đứng trước mặt Tây Mông chỉ là một tên hèn mọn, suốt ngày vâng dạ, khép nép tìm cách lấy lòng Tây Mông. Trước mặt Tây Mông, hắn gần như đánh mất cả nhân cách của mình, nhưng bây giờ hắn đã khác, hắn là chủ, cao cao tại thượng, dĩ nhiên sẽ không thể không trả thù, trên đời còn có thứ gì vui vẻ hơn nữa?

Nếu như là Tây Mông trước đây, kết quả hẳn vô cùng thâm thảm, nhưng Tây Mông bây giờ là Thương Nanh, là trận pháp tông sư Thương Nanh.

Mặc dù trên người hắn lúc này không có một đạo trận pháp gia trì nào, nhưng với tinh thần lực cường đại của Thương Nanh, một khi hắn tập trung, nắm tay nhanh như gió của Thang Bồ Nhĩ so với tốc độ của ốc sên không khác biệt lắm, thêm nữa, trước kia vì luyện tập trận pháp, Thương Nanh đã liên tục tìm cách cường đại cơ thể, cùng người khác luyện tập, kỹ xảo cận chiến đã đạt tới độ hòa thuần thanh, ở tu chân giới hắn còn có một biệt hiệu khác, đó là Cận Chiến Cuồng Đồ....

Khi nắm tay của Thang Bồ Nhĩ tới gần, Thương Nanh khẽ nghiêng đầu, vừa vặn né tránh nắm đấm của Thang Bồ Nhĩ...

Thang Bồ Nhĩ biến sắc, một quyền vô cùng tinh chuẩn của hắn lại đánh vào khoảng không, thân thể hắn theo đà quán tính đụng vào Thương Nanh. Khóe miệng Thương Nanh khẽ nhếch lên, nở một nụ cười lạnh, thân thể hắn đột ngột bước tới trước, nhanh như chớp dùng cả vai đụng mạnh vào ngực Thang Bồ Nhĩ, đồng thời đưa chân đạp mạnh vào bụng dưới của Thang Bồ Nhĩ.

Thang Bồ Nhĩ không ngờ lại xuất hiện biến cố như vậy, bụng dưới bị thương nặng, ngực đau đớn, cảm giác hít thở không thông, phía dưới quần thất, không nhịn nổi.

Ngực và bụng dưới đồng thời bị đánh đòn nghiêm trọng, thân thể không tự chủ thụ lùi về phía sau, nhưng Thương Nanh há có thể để hắn thoát dễ dàng như vậy, hơn nữa, thù một tát của Khổ Nặc cũng chưa đòi lại.

Lúc này, Thang Bồ Nhĩ gần như không thở nổi, bụng dưới vô cùng đau đớn, thân thể khó chịu tới cực điểm, hắn đâu còn có thể quan sát chiến trường, ngay cả việc lùi lại cũng là phản xạ do bị thân thể Thương Nanh đụng vào. Nắm được thời cơ, Thương Nanh tóm lấy một tay của Thang Bồ Nhĩ, tay kia vung một vòng cung lớn đập thẳng vào mặt Thang Bồ Nhĩ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cả quá trình công kích chỉ bằng thời gian mấy lượt hô hấp, một tiếng bộp êm ái vang dội, mọi người chỉ kịp thấy mắt hoa lên một cái đã thấy thân hình không lồ ngót ngét hai trăm cân của Thang Bồ Nhĩ như điều đứt dây bay về phía sau. Ngay sau đó, tiếng kêu đau đớn vang lên, hắn gắng gượng đứng dậy, không kìm nổi nhả ra một ngụm máu kèm theo mấy cái răng....

Thấy một màn này, mấy tên thị vệ áo lam còn lại không kìm nổi lùi lại vài bước, hít một ngụm khí lạnh, ngơ ngẩn trong chốc lát, nhưng trong lòng rất hả hê.

Hừ, thật may, không phải ta....

Về phần đám người đang vây quanh xem, tất cả đều ngây ra như phỗng, tròn tròn mắt, bộ dạng vô cùng mờ mịt.

- Kiệt Khắc, người có thấy gì không? Thang Bồ Nhĩ sao tự dung thành bộ dạng này?

- Ta cũng không rõ, chỉ thấy mắt hoa lên một cái đã thấy Thang Bồ Nhĩ như một con lợn chết bay ngược lại

- Ta có thấy

Một tiểu nam hài mắt xanh tóc vàng nói

- Thang Bồ Nhĩ vừa rồi định đánh người kia, gần tới nơi chột người cong lại như cho xù, sau đó Tây Mông vung tay tát cho hắn một cái bay ra ngoài...

Tiểu nam hài bộ dạng vô cùng nghiêm túc, thần sắc cực kỳ chân thật.

- Cút....con thô nhò nói nhảm, Tây Mông chỉ là một tên ma pháp sư gà mờ, không phải chiến sĩ, thân thể nhu nhược, chỉ bằng một tát có thể đánh Thang Bồ Nhĩ bay như vậy hả?

Mọi người tìm đủ cách lý giải, thậm chí có người còn nghĩ:

- Chẳng lẽ Thang Bồ Nhĩ tự mình bay ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Khổ Nặc đang bị mất, chột nghe thấy âm thanh một cái tát vang lên, hắn không kìm nổi, tâm tình như rơi xuống vực thẳm, nghe tiếng này, hắn là thiếu gia bị ăn một tát, ít nhất còn mạnh hơn cái tát hắn lĩnh vừa rồi vài phần, thiếu gia thể chất yếu nhược, muốn không chết cũng không được.

Hắn càng nghĩ càng ảo não, thiếu gia hôm nay thật kỳ quái, tự đứng lại muốn thể hiện, để bọn họ đánh hắn một hồi phát tiết không phải xong rồi sao, dù sao mấy năm nay hắn cũng bị đánh nhiều. Bây giờ cũng vậy, cùng lắm nằm liệt mấy ngày mà thôi.

Khó Nặc nước mắt vòng quanh khe hở mắt, theo kinh nghiệm dĩ vãng, mỗi lần thiếu gia bị đánh bất tỉnh thì đám quý tộc thiếu gia kia cũng mất hứng thú, không làm khó dễ bọn họ. Hắn vừa lau nước mắt, vừa nhìn lại, trong lòng không khỏi xót xa, thầm hận tên Thang Bô Nhĩ ghê tởm, đánh hắn thì thôi, tại sao lại ra tay với thiếu gia nặng như vậy....

Chỉ là khi Khó Nặc đang đau khổ, nghĩ tới hình ảnh khắp nơi vương vãi máu tươi, thì hắn lại thấy một thân ảnh, hắn lắp bắp:

- Thang...Bô...Nhĩ???

Khó Nặc hít một ngụm khí lạnh, dù hắn có nghĩ tới nát đầu cũng không dám tưởng tượng ra kết quả như vậy, hắn thực sự hoài nghi, không biết hắn có bị ảo giác hay không, hắn nắm chặt tay, hung hăng dụi mắt, rồi lại nhìn, kết quả vẫn như cũ, người nằm trên mặt đất là Thang Bô Nhĩ....

Trong lòng Khó Nặc nổi sóng gió động trời, nội tâm kinh ngạc tới cực điểm, thế nào mà người nằm trên mặt đất lại là Thang Bô Nhĩ, phải là thiếu gia mới đúng chứ???

Hắn lại nhìn qua, thấy thiếu gia vẫn đứng tại chỗ....

Thậm chí thiếu gia còn có bộ dạng vô cùng vui vẻ, Khó Nặc thiếu chút nữa ngã xuống bất tỉnh, hắn kinh ngạc đến thất thần, một lúc sau, hắn chợt vô cùng vui sướng, cảm giác như vừa từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường vậy.

Khó Nặc cuống quýt lau nước mắt, nhanh chóng chạy lại, ôm lấy Thương Nanh, xoay một vòng tròn, bộ dạng kinh hi tới tột đỉnh:

- Thiếu gia, người không sao, người không sao, thật tốt quá....

Thấy bộ dạng hoan hỉ của Khó Nặc, Thương Nanh vô cùng cảm động, hắn dờ khóc dờ cười nói:

- Tên ngốc, thiếu gia sao có thể có việc gì?

Sau đó hắn chỉ tên Thang Bô Nhĩ đang lăn lộn trên mặt đất nói:

- Vừa rồi Thang Bô Nhĩ đánh người, giờ thiếu gia thay người báo thù, thế nào? Hết giận chưa?

Khó Nặc vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc, cái mũi hắn cảm thấy cay cay, suýt chút nữa lại rơi nước mắt, kỳ thật hắn cũng không hy vọng xa vời như vậy, cái gì báo thù trả hận? Hắn thực chỉ mong thiếu gia không sao mà thôi. ^^

Lai Tư Uy Liêm đứng một bên, hắn cau mày, nụ cười trên miệng trong nháy mắt đọng lại, hắn phát hiện ra, Tây Mông khúm núm trước kia đã mất, Tây Mông trước mặt hắn như được ăn uống kích thích vậy, ngay cả ánh mắt cũng lộ ra một cỗ tự tin vô cùng cường đại, mỗi lần hắn giơ tay nhắc chân đều có khí thế ngạo thị thiên hạ, phảng phất như hắn trước mặt Tây Mông chỉ là một con kiến hôi vậy. Thậm chí ngay cả trước đây, khi hắn luôn cúi đầu trước mặt Tây Mông, Tây Mông cũng không có loại khí thế này.

- Thiếu gia, ta thấy hôm nay Tây Mông có chút khác thường, khí chất của hắn dường như có biến hóa rất lớn...

Tên nam tử trung niên gầy gò, mày gian mắt chuột đứng sau Lai Tư Uy Liêm ngưng trọng nói.

Thương Nanh nhận ra tên này, hắn tên là Lai Ân, là tên quân sư đầu chó của Lai Tư Uy Liêm, Lai Ân giỏi xu nịnh, trước kia vì lấy lòng chủ nhân, hắn đã không ít lần động thủ với Tây Mông.

- Hừ, khí thế có thể ăn được thay cơm sao? Nhiều nhất hắn chỉ là một sơ cấp ma pháp học đồ, chẳng lẽ có thể có uy hiếp với trung cấp chiến sĩ học đồ như ta? Ta xem hắn ăn gan hùm mật gấu rồi, xem hôm nay ta thu thập hắn thế nào...

Lai Tư Uy Liêm gượng giữ cười gằn, vẻ mặt đầy dử tợn, bước về phía Thương Nanh.

Nghe thấy lời nói của Lai Tư Uy Liêm, Lai Ân biết Tây Mông phen này gặp xui xẻo, nhất thời lông mày xếch ngược, hưng phấn bước theo. Tên Lai Ân này luôn luôn bạo độ, xu nịnh chủ, gió chiều nào che chiều nấy, vô cùng âm hiểm, lại đặc biệt thích thú khi thấy người khác bị ngược đãi.

Lai Tư Uy Liêm bước tới gần Thương Nanh, hắn lạnh lùng nhìn Thương Nanh:

- Tây Mông, ta thấy ngươi có chút tiến bộ, không ngờ dám phản kháng, chẳng lẽ quên cảm giác ở trong lòng thế nào rồi?

Nghe câu nói của Lai Tư Uy Liêm, cây gậy trong tay Khó Nặc vừa nhặt cũng không khỏi run rẩy, mặc dù sự tình đã qua hơn một tháng, nhưng nghĩ lại hắn vẫn không khỏi run rẩy.

Tháng trước, Lai Tư Uy Liêm lấy hai con chó sói đi cùng, khoe khoang cùng mọi người, vừa lúc gặp Tây Mông và Khó Nặc đi ăn xin, hắn tóm lấy chủ tớ Tây Mông nhốt vào lồng giam chó sói.

Chỉ có điều, Lai Tư Uy Liêm tựa hồ không muốn Tây Mông chết, vì thế sau khi bị bạo lang cắn xé khắp người, thân thể gần như không chỗ nào hoàn hảo thì hắn đưa họ ra ngoài, sau đó cho người báo cho Bối Toa tới dùng ma pháp quang minh hệ cứu lại mạng chủ tớ bọn họ.

Bối Toa sau đó nổi giận đùng đùng, kéo Tây Mông đi tìm Lai Tư Uy Liêm tính sổ, kết quả dĩ nhiên Tây Mông không dám tố cáo Lai Tư Uy Liêm, mặc dù Bối Toa biết rõ là do Lai Tư Uy Liêm gây ra nhưng không có bằng chứng, nàng cũng không thể làm gì Lai Tư Uy Liêm, dù sao gia tộc Rand sau khi làm phản chủ nhân Baruch thì thực lực cũng không yếu hơn gia tộc Á Đặc Lan Đặc bao nhiêu, nên dù là Bối Toa cũng không thể vô cớ động thủ với Lai Tư Uy Liêm.

- Lai Tư Uy Liêm, ngươi cho ta cái gì, ta sẽ trả lại gấp hai, ngươi làm gì với ta, ta phụng bồi thập bội. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, ngươi, Lai Tư Uy Liêm chỉ bất quá là một tên cầu nô tài của bọn thiếu gia, trước kia như vậy, bây giờ cũng như vậy.

Nghĩ ngợi một chút quá khứ, Thương Nanh không nén nổi cười một cách điên cuồng, thanh âm cũng vô cùng lạnh lẽo, kiên định.

Lai Tư Uy Liêm là một nhân tài của gia tộc Rand, trước kia là một gia tộc phụ thuộc của gia tộc Baruch, mặc dù Lai Tư Uy Liêm cũng là thiếu gia như Tây Mông, nhưng nếu phải so sánh, Lai Tư Uy Liêm chỉ là một tên nô tài, hơn nữa, Lai Tư Uy Liêm cũng từng vô cùng khúm núm trước mặt Tây Mông. Sở dĩ như vậy nên Thương Nanh mắng Lai Tư Uy Liêm là cầu nô tài cũng hợp lý.

Trước kia, trước mặt Tây Mông, Lai Tư Uy Liêm bất kể nhân cách, nịnh nọt bợ đỡ, tìm cách lấy lòng. Một đoạn quá khứ vụt qua trong óc Lai Tư Uy Liêm, đây cũng là vết sẹo lớn trong lòng của hắn, bây giờ Thương Nanh nhắc lại khiến hắn càng căm hận.

Lai Tư Uy Liêm giận dữ cười, khuôn mặt đầy dữ tợn:

- Ngươi cho rằng ngươi còn là Tây Mông thiếu gia xưa kia sao? Tĩnh lại đi, gia tộc Baruch đã không còn tồn tại, ngươi giờ chỉ là một thằng ăn xin, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, còn nuôi mộng thiếu gia ???

Lai Ân ở bên cạnh khẽ nhướn mày, hắn nhận ra cơ hội, nhanh chóng bước tới trước mặt Thương Nanh, khẽ hừ lạnh trước mặt Thương Nanh, đây không phải nghĩ ngợi gì chính là một sự sỉ nhục, chỉ có người bề trên với đám cận vệ mới dám làm, hắn đặc chí nói:

- Thế nào? Tên ăn mày, giờ ngươi đập đầu lạy đại gia ba trăm cái, kêu vài tiếng gia gia, không chừng lão tử sẽ cho ngươi vài kim tệ.

Nói xong Lai Ân vỗ vỗ túi tiền bên hông, tiếng kim tệ va chạm phát ra vài tiếng kêu đinh đang, hắn rất biết rõ đạo xu nịnh, bây giờ chỉ cần hắn làm nhục Tây Mông, khẳng định sẽ khiến thiếu gia vui vẻ.

Bị Lai Ân sỉ nhục, Thương Nanh không ngờ lại ngửa mặt lên trời phát ra một trận cuồng tiếu, ta, Thương Nanh, tung hoành tu chân giới, trước giờ còn chưa có người có can đảm làm nhục ta như vậy... Thương Nanh chợt ngừng cười, ánh mắt biến đổi, hắn nhanh như thiểm điện tóm lấy cổ Lai Ân giật mạnh, nhanh như chớp tung ra bốn quyền, phân đều... hai mắt, mũi, miệng...

Lai Ân bị đánh nhất thời tru lên, đôi mắt tối sầm, mũi gãy gãy, máu tươi cùng nước mũi phun ra, miệng hắn cũng rụng hai cái răng, thống khổ chịu không nổi mà không ngừng kêu gào.

Lai Tư Uy Liêm mặc dù ý thức được Tây Mông bây giờ tuyệt không phải Tây Mông nhu nhược trước đây, nhưng cũng không ngờ, hắn lại có dám phách như vậy, cứ thế dùng một kích lôi đình đánh cho Lai Ân nằm bẹp xuống đất. Hắn và Thương Nanh chỉ đứng cách nhau một thước, đương nhiên không kịp phản ứng, khi hắn nhận ra thì Lai Ân đã lăn lộn dưới đất mà gào rống rồi.

Trong một thời gian ngắn, cả hai đại tâm phúc bị Tây Mông đánh ngã, Lai Tư Uy Liêm quả thực tức giận muốn phát điên, song quyền hắn nắm chặt, nổi giận gầm lên một tiếng rồi lao về phía Thương Nanh.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thấy Lai Tư Uy Liêm lao tới, Khó Nặc dưới tình thế cấp bách đột nhiên ngửa mặt gầm lên giận dữ như một dã thú đang cuồng hóa, không biết dừng khi từ đâu tới, hắn điên cuồng giơ cây gậy trong tay, mặc dù không có chiêu thức, nhưng lực đạo cực mạnh, cây côn rít lên, không ngờ tạo thành một cơn vồng đầy trời ngăn cản khiến Lai Tư Uy Liêm không thể tiến tới nữa bước.

Thương Nanh nhìn Khó Nặc đang phát cuồng, nhìn không được giơ ngón tay cái tán thưởng, sau đó hắn ngồi lên người Lai Ân, nghiêng rắng, hai tay vung loạn, tốc độ quả thực nhanh tới cực điểm, tiếng gió rít lên tạo thành những âm thanh càng lúc càng vang vọng, tựa như một loại giai điệu.

Thấy một màn này, tất cả người xem đều tròn mắt nghĩ thầm....không biết Tây Mông và Khó Nặc có ăn nhầm thuốc không....?

Trước kia, chủ tớ Tây Mông luôn luôn chịu khổ dưới quyền cước của Lai Tư Uy Liêm, hôm nay không ngờ lại chiếm tiện nghi, có điều tất cả đều nghĩ rằng bọn họ chỉ đang dở trò bịp bợm, tranh thủ lừa gạt tránh thảm cảnh người đánh với bạo lang ngày xưa.

Có thể, Tây Mông tuyệt địa phản kích, đánh ngã Thang Bồ Nhĩ và Lai Ân, Khố Nặc nổi điên ngăn cản Lai Tư uy Liêm một chút, nhưng chỉ một chút này cũng khiến lũ người đứng xem thất vọng, nôn nóng muốn xem Lai Tư Uy Liêm xuất ra bản lĩnh thực sự.

Chợt, Thương Nanh đứng dậy, đập mạnh vào bụng Lai Ân, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Khố Nặc, ra hiệu cho hắn dừng lại.

- Dám nhục mạ ta ? Còn chưa đủ tư cách...

Thương Nanh vừa thở hổn hển vừa nhả một ngụm nước miếng, sau đó nói với Khố Nặc đầy thân thiện:

- Chúng ta mặc dù là ăn xin, nhưng phải giữ được cốt khí, nếu ai nhục mạ chúng ta, chúng ta sẽ cho chúng ném mùi đau khổ, vay một trả lại mười, đó mới là đạo...

- Tây Mông, hôm nay nguoi chết chắc...

Lai Tư Uy Liêm mặt xanh mét, cằm hằn rít qua kẽ răng, lửa giận trong lòng đã đến cực điểm. Hắn có thể không cần biết Thang Bồ Nhĩ và Lai Ân sống hay chết, nhưng dù sao bọn chúng cũng là tâm phúc của hắn, Thương Nanh giầy xéo chúng như vậy, không nghi ngờ đó chính là một cái bạt tai vang dội vào mặt hắn.

Nếu truyền ra ngoài, không phải lũ quý tộc sẽ cười đến rụng răng sao ? Mặt mũi hắn sau này còn gì nữa ? Sau này sao có thể đi lại trong thành A Tư Đặc Lan ? Bây giờ chỉ có cách hành hạ tàn nhẫn, thảm khốc Tây Mông, đã kích hắn đến tột cùng mới có thể cứu vãn mặt mũi, danh dự.

Thương Nanh cũng không để ý tới sự uy hiếp của Lai Tư Uy Liêm, hắn cúi người lấy túi tiền của Lai Ân vứt cho Khố Nặc, sau đó vỗ vỗ má Lai Ân cười lạnh:

- Mờ to đôi mắt chó của nguoi ra mà xem, ta là ăn xin sao ? Bỏn thiếu gia muốn gì, sẽ dùng sức mà đi lấy về...

Khố Nặc kinh ngạc cầm túi tiền nặng trĩu trên tay, mặt vẫn mang thần sắc không thể tin nổi....vậy cũng được sao ???

Trước kia hắn đi ăn xin, chịu đủ cay đắng, châm chọc, khiêu khích, bỏ qua mặt mũi mà xin xỏ họa may mới được một kim tệ, hôm nay tiểu thiếu gia phát uy.....

Hóa ra kiếm tiền dễ như vậy, thiếu gia cũng thật quá cường hãn, Khố Nặc không nhịn được, trong tâm bắt đầu nảy sinh sự sùng bái đối với Thương Nanh.

Thấy Tây Mông coi mình như không khí, Lai Tư Uy Liêm càng thêm tức giận, khuôn mặt hắn vằn vẹo, điên cuồng hét lớn, nắm tay vung lên như tia chớp, nhắm thẳng về phía Thương Nanh...

“Đầu khí ?”

Đám người đứng xem kinh hô, Lai Tư Uy Liêm dùng đầu khí...Tây Mông phen này xui xẻo lớn rồi, dù sao hắn chỉ là một sơ cấp ma pháp học đồ gà mờ, căn bản không cùng cấp bậc với chiến sĩ học đồ trung cấp.

Thấy một quyền như chớp của Lai Tư Uy Liêm vung tới, Thương Nanh khẽ cau mày, trên mặt hiện ra một tia ngưng trọng, hắn vội vàng túm lấy Lai Ân ném thẳng tới, sau đó hai tay liên tục bắt quyết, liên tục điểm vào thân thể mình, nhìn qua như tùy tiện điểm chỉ, hai cánh tay như hồ điệp xuyên hoa, cuối cùng điểm vào đan điền, chỉ chớp lát từ mây huyết đạo truyền tới một cảm giác tê liệt, hắn bắt đầu thức dục ma lực một cách mạnh mẽ, dùng tinh thần lực để hướng đạo. Trong lòng thầm quát lớn:

- Áo trận, Sâm La Vạn Tượng !!!

Mặc dù Thương Nanh chuyển thể, thân thể huyết đạo, kinh mạch đều chưa khai phá không cách nào tùy ý triển khai trận pháp, nhưng dù sao Thương Nanh cũng là trận pháp tông sư, là tổ sư của việc dùng thân thể để bố trận, đối với vận dụng trận pháp, hắn sớm đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực.

Hắn dùng ngón tay mạnh mẽ điểm vào huyết đạo khiến cho huyết đạo trong thời gian ngắn trở nên mạnh mẽ, sau đó dùng tinh thần lực cường đại để dẫn đạo, khống chế ma lực vận chuyển theo ý mình, chỉ trong chớp lát đã tạo thành một ảo trận cấp thấp.

Lai Tư Uy Liêm bị lửa giận che mờ mắt, trong nháy mắt tiến vào một thế giới khác, phảng phất như đang bị thôi miên, hai mắt hắn đờ đẫn, đầy cảm xúc, hai tay khẽ khàng ôm ấp, vỗ về một mỹ nhân áo trắng, vẻ mặt đầy si mê.

Thiếu nữ trong lòng hắn quả thực rất đẹp, hàm răng trắng nõn, khuôn mặt phớt một lớp phấn hồng, đôi mi dài thanh tú, sống mũi thẳng tắp...Khuôn mặt vô cùng tinh xảo, tựa như Thượng Đế đặc biệt tạo riêng cho nàng vậy, đôi mắt tràn ngập nhu tình mờ lớn, chăm chú nhìn người thương. Áo trắng như tuyết nhưng có chút chật, tôn lên hình thể của nàng, thân hình thon dài, bộ ngực sứa cao vút, kiêu đồn mượt mà, cái eo nhỏ nhắn, quả thực là một vu nữ vật vô cùng xinh đẹp.

Thiếu nữ tràn ngập hương vị, đôi mắt đầy nhu tình khẽ vươn đôi tay ngọc, nhẹ nhàng vuốt hai gò má của Lai Tư uy Liêm, sau đó nhẹ nhàng mân mê váy áo, đôi môi anh đào hồng hồng, hương thơm như U Lan thoang thoảng khắp nơi, ánh mắt nàng tràn đầy mỉa mai hoặc, như đùa, như giỡn Lai Tư Uy Liêm.

Lai Tư Uy Liêm nhất thời hai mắt nóng rực, thú huyết sôi trào, hơi thở nặng nề, cúi xuống hôn lên má thiếu nữ...

Thiếu nữ lộ vẻ thẹn thùng, khẽ chút kháng cự, nàng che miệng cười khẽ, khuôn mặt đẹp thoáng hồng, thân thể mềm mại run rẩy, phát ra tiếng rên rỉ mê hồn, những thứ này không nghi ngờ càng thêm kích thích Lai Tư Uy Liêm, thôi bùng dục vọng của hắn, hắn không nén nổi ôm lấy thiếu nữ, một tay vuốt ve kiêu đồn của nàng, một tay còn lại đặt lên bộ ngực sữa nhẹ nhàng xoa nắn, miệng rên rỉ không ngừng.

Hai người càng lúc càng điên cuồng, thiếu nữ bắt đầu đưa tay vuốt ve bộ ngực rắn chắc của Lai Tư Uy Liêm, ngay sau đó chậm rãi cởi áo hắn, rồi dùng cái lưỡi mềm mại, thơm tho khẽ lướt trên ngực hắn.

Lai Tư Uy Liêm hô hấp dồn dập, cực kỳ giống một con heo động đực, hai tay thô lỗ xé toang áo váy trên người thiếu nữ, không kiêng nể gì.

- Bối Toa...tiểu Bối Toa của ta...Tiểu bảo bối...để ca ca hảo hảo yêu ngươi...

*****cắt*****đoạn sau tự tưởng tượng*****

Mọi người đứng xung quanh xem náo nhiệt, tưởng rằng chủ tớ Tây Mông ắt bị đánh, bình thường chủ tớ bọn họ luôn cam chịu để Lai Tư Uy Liêm dày xéo, hôm nay bất ngờ phản kích mãnh liệt, liên tục đánh đập Thang Bố Nhĩ và Lai Ân, đưa sự tình phát triển đến mức không ai có thể ngờ khiến đám người vốn muốn xem một màn náo nhiệt cảm thấy bất ngờ, thậm chí có chút tức giận.

Tới khi trung cấp chiến sĩ học đồ Lai Tư Uy Liêm tự tay xuất thủ, bọn họ lập tức hò hét trợ uy, hi vọng thấy Lai Tư Uy Liêm hành hạ chủ tớ Tây Mông.

Thế nhưng không ngờ Lai Tư Uy Liêm lại dùng thế công, ôm lấy Lai Ân, màn kế tiếp khiến mọi người ôm bụng cười rũ rượi.

Sau khi ôm Lai Ân vào ngực, bộ mặt tức giận của Uy Liêm không ngờ lại trở nên vô cùng ôn nhu. Chậm chậm rờ rẫm trong ngực, nước mắt nước mũi giàn dụa, miệng gắn chặt lấy miệng Lai Ân, hai mắt tràn ngập mê ly, đáng vẻ thương yêu vô hạn.

Mà Lai Ân cũng như si như dại, âu yếm dùng tay vuốt má Lai Tư Uy Liêm, hơi thở dồn dập, tay còn...mân mê khúc lạp xương của hắn, đầu cúi vào lòng Lai Tư Uy Liêm nũng nịu.

Một màn này khiến mọi người cười đến long trời lở đất, có người lăn cả ra đất ôm bụng mà cười, cười đến gập người không đứng thẳng nổi, cả đám người nước mắt nước mũi giàn dụa...cái này...cũng thật là quá.....

Ai cũng biết, Lai Tư Uy Liêm mê đắm Bối Toa tiểu thư, nhưng không ngờ hắn lại cùng với tên quân sư chó Lai Ân..... quả thực vô cùng thú.....

Mà màn kế tiếp càng khiến họ không chịu nổi...

Cả đám đông điên cuồng, ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, Lai Tư Uy Liêm lại cùng Lai Ân chơi nỏ, hưởng thụ thú tính, áo quần Lai Tư Uy Liêm bắt đầu rơi ra, lộ ra bộ ngực, càng lúc Lai Ân càng...máu, trường bào cũng bị Lai Tư Uy Liêm xé thành mảnh vụn, trên người chỉ còn một chiếc khố trắng miến cưỡng che đậy, bộ ngực bị Lai Tư Uy Liêm giày xéo đồ rục.

Tiếng cười càng lúc càng lớn, cuộn cuộn không ngừng, lay động cả không gian, tất cả mọi người ngửa tới ngửa lui, bọn họ dám khẳng định, hành vi hôm nay của Lai Tư Uy Liêm sẽ oanh động cả thành A Tư Đặc Lan Nạp, trở thành chủ đề nóng nhất khi trà dư tửu hậu. Một màn bất khả tư nghị này sẽ lưu danh muôn thưở.

- Bối Toa...tiểu Bối Toa...Tiểu bảo bối...để ca ca hảo hảo yêu ngươi...

Đột nhiên Lai Tư Uy Liêm phát ra một tràng âm thanh dâm dật.

Câu nói này như một quả bom rơi đương trường, tất cả mọi người đang cười to chợt im bật, trong mắt động lại, lửa giận hừng hực chợt bùng phát.

- Chó má, hắn dám coi tên Lai Ân chó má kia là tiểu thư Bối Toa !!!

Từ trong đám người chợt vang lên tiếng mắng

- Ta chửi tổ tông hắn, dám khinh nhờn Bối Toa tiểu thư, lão tử liều mạng với ngươi....

Tiếng thét vang tận trời, ma quỷ, sát chương âm âm đồ tới

- Hôm nay nếu không phế Lai Tư Uy Liêm, ta thật có lỗi với Bối Toa tiểu thư, có lỗi với tước hiệu Phó đoàn, hộ hoa đoàn của tiểu thư.

Khóe miệng Thương Nanh nở một nụ cười lạnh như băng, tất cả ảo cảnh của Sâm La Vạn Tượng đều do hắn khống chế, dù sao dưới tinh thần lực cường đại của Thương Nanh, Lai Tư Uy Liêm và Lai Ân không có khả năng chống đỡ, chỉ có thể theo sự an bài của hắn.

Mất thấy sự đã thành, hắn cười lạnh, song chương vũ lộng, hủy bỏ ảo cảnh, Lai Tư Uy Liêm và Lai Ân đang chìm trong ảo cảnh cũng chậm rãi tỉnh lại.

Chương 5

Lai Tư Uy Liêm phảng phất như vừa tỉnh mộng, một giấc mộng vô cùng chân thật, vô cùng diễm kiều.

Trong mộng, hắn được ôm ấp Bối Toa mà hắn ngày đêm mong nhớ. ...nàng ngửa đầu, nhắm mắt, hắn đặt những nụ hôn nồng ấm lên người nữ thần của hắn, mùi hương xừ nữ từ thân thể vẫn còn vẫn vương đâu đây, nghĩ lại hắn lại cảm thấy tâm thần nhộn nhạo.

Thêm một thứ nữa, trong mộng, khi Bối Toa nằm trong ngực hắn, không ngờ lại vô cùng chủ động, đùa nghịch hắn, trăm mối xúc cảm, mon trón, cái lưỡi mềm mại, hơi thở như U Lan.cái này.

Lai Tư Uy Liêm đầu óc trống rỗng, bụng dưới căng cứng, nóng rực, ánh mắt hắn bốc hỏa, không ngừng vuốt ve thân thể mềm mại kia.

Càng hơn nữa chính là, không ngờ Bối Toa lại không có phản ứng, chẳng những không phản kháng mà còn nghiêng tiếp, hưởng thụ. Động tác của nàng càng lúc càng "thô lỗ".....thật giống gái điếm để mặc cho Lai Tư Uy Liêm tùy ý đùa bỡn. ...

.....

Lai Tư Uy Liêm thú tính đại phát, dĩ nhiên không thể thỏa mãn với công phu bên ngoài, đang lúc hắn chuẩn bị tận sức du ngoạn đào hoa bí địa thì một trận gió mát thổi tới, nhất thời hắn giật mình, dục hỏa đang thiêu đốt cũng giảm bớt, bên tai chợt xuất hiện tiếng chửi rủa.

Cái này, không phải là mộng ? Xung quanh có rất nhiều người ? Lai Tư Uy Liêm nhất thời xuất mồ hôi lạnh, nhưng cảm giác một vật rất đáng yêu đang nằm trong ngực hắn là rất thật.

Lai Tư Uy Liêm chợt cảm thấy gân cốt như đang co rút, hắn run rẩy trong chốc lát, thế giới màu hồng vừa rồi chợt tan biến, hai mắt hắn cũng bừng tỉnh, chỉ là mộng cảnh dường như vẫn còn phảng phất đâu đây, bởi hắn cảm giác được Bối Toa vẫn đang vuốt ve ngực hắn, thậm chí còn nghe thấy tiếng rên rỉ.chỉ là.sao âm thanh của Bối Toa đột nhiên trở nên ồ ồ như vậy.

Lai Tư Uy Liêm đột nhiên cúi đầu xuống, một màn trước mặt khiến hắn như rơi xuống hầm băng.

Đáng chết, chính là tên Lai Ân đang nằm trong ngực mình, bộ dạng vô cùng giống một dâm oa đang phụ, bộ dạng thiên kiều bá mị, thân thể còn khẽ run rẩy, miệng vẫn phát ra những tiếng rên rỉ rợn tóc gáy, đôi tay to béo như lợn vẫn đang liên tục vuốt ve, hưởng thụ thân thể hắn.

Nhìn bộ dạng của Lai Ân, con mắt đen, bộ mặt cao sừng phù vẫn còn vương một tầng vết máu, nước mắt nước mũi vẫn dính ở cằm, đôi môi so với hai khúc lạ xương còn muốn khủng hơn, vẻ mặt đầy mộng mị vẫn hướng về phía hắn mà.

Lai Tư Uy Liêm nhất thời khủng hoảng, cảnh tượng trước mắt hắn thật vô cùng kinh tởm, hắn nhìn không được ói mửa liên tục, con giận trong chốc lát bùng nổ, hắn chợt nhớ lại, vừa rồi hắn vùng quỳ công kích Tây Môn, tại sao lại đột nhiên rơi vào mộng cảnh ?

Còn một người nữa chìm đắm trong ảo giác ấy chính là Lai Ân, hắn bị Lai Tư Uy Liêm đạp xuống đất liền lập tức tỉnh lại, ngửa đầu lên lập tức bắt gặp một khuôn mặt âm trầm tới cực điểm, lại xích lửa nửa thân trên, chính là Lai Tư Uy Liêm, trong lòng hắn không khỏi nghi hoặc, thiếu gia gần đây rất chú trọng ngoại hình, hôm nay sao lại phóng đảng như vậy trước mặt đám đông ?

Lai Ân còn đang nghi hoặc thì một trận gió nhẹ thổi tới, hắn không nhìn nổi khẽ rung mình.kỳ quái, sao bỗng dưng trời lại lạnh như vậy ? Hắn theo ý thức cúi đầu nhìn xuống, kết quả quần áo không thấy đâu, biểu tình phút chốc thay đổi. ...

Bản thân hắn càng thêm kinh tởm, thiếu gia chỉ nửa thân trên, còn hắn thì cả người gần như.chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ màu trắng, miễn cưỡng che đây, trường bào trên người từ lúc nào đã thành mảnh vụn, phát phơ khắp nơi trên quảng trường, hắn còn phát hiện ra.cái.meo meo.của hắn không biết từ lúc nào bị dây vô, sưng lên rất to.

Thấy tình cảnh của mình, Lai Ân chợt tru lên một tiếng như heo ré, lại có phản giống một thiếu phụ bị khi dễ, như heo bị rút gân, ồ ồ khóc.

Thấy tình cảnh khoa trương của hai người sau khi tỉnh lại, Thương Nanh vô cùng vui mừng, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giả bộ vô tội, lạnh giọng cười khẩy:

- Lai Tư Uy Liêm, không ngờ ngươi bề ngoài xấu xa hèn hạ, còn dâm đảng như vậy. Lá gan của ngươi cũng quá lớn, dám khinh nhờn Bối Toa tiểu thư trước mặt mọi người.

Trầm ngâm một chút, thanh âm của Thương Nanh chợt lớn lên vài phần, hắn ôm quyền hướng mọi người xung quanh cao giọng nói:

- Các vị, Bối Toa tiểu thư là nữ thần trong lòng chúng ta, bây giờ là lúc chúng ta bảo vệ danh dự của nữ thần, đánh chết mấy tên tiểu nhân xấu xa dám khinh nhờn nữ thần...

Đám người đang vây quanh xem không ít người là fan của Bối Toa, bọn họ sớm đã chuẩn bị ma quyền, sát chưởng, chuẩn bị động, giờ Thương Nanh đổ thêm dầu vào lửa, tự nhiên rất nhiều người ủng hộ. Trong nháy mắt, dòng người lao tới như vỡ đê, lao về phía Lai Tư Uy Liêm.

Nhất thời, trên quảng trường, mặt đất rung động, cát bụi mù mịt, theo tiếng quyền đâm cước đá là tiếng gào thét thống khổ.

Lai Tư Uy Liêm thân là trung cấp chiến sĩ học đồ, nếu bình thường hẳn tuyệt đối chiếm thế thượng phong, nhưng đối mặt với đám chó điên hung hăng như hổ sấm này, hẳn vô pháp thi triển thực lực, quyền đâm, cước đá, không cần chiêu thức, thuần túy đánh lộn. Quyền cước như mưa đổ xuống khiến hắn không có nửa tấc để điều động đầu khí, chỉ biết ôm đầu chịu trận.

Thấy một màn này, khoe miệng Thương Nanh nở ra một nụ cười gian ác, đồng thời hắn cũng đã tới giới hạn chịu đựng, khí huyết xông lên, ho một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, vừa rồi thi triển ảo trận hắn đã phải nghịch hành kích phát huyết đạo, dưới tình huống kinh mạch hiện tại, cường chế điều động ma lực khiến cho khí huyết sôi trào, ngay từ đầu hắn vốn chỉ cố gắng chịu đựng.

Thương Nanh lau vết máu ở khoe miệng, trong đầu không ngừng suy nghĩ:

- Dựa vào phương thức kích phát huyết đạo để thi triển trận pháp, chỉ có thể thi triển một số loại trận, hơn nữa thương tổn với thân thể rất lớn, việc cấp bách hiện tại là phải tìm kiếm được thảo, đá thông kinh mạch, một lần nữa tạo thành thành lũy trận pháp di động.

Khó Nặc lúc này đang rất hưng phấn, tay đâm chân đá liên tục, trước đây Lai Tư Uy Liêm rất nhiều lần đánh thiếu gia và hắn, bây giờ hỗn loạn, đúng là thời cơ báo thù...hắn đang đánh hăng chợt thấy thiếu gia thổ huyết, nhất thời sợ hãi chạy tới, lo lắng hỏi:

- Thiếu gia, người làm sao vậy, đừng dọa Khó Nặc....

Thương Nanh khoát tay, điên cuồng nói:

- Ta không việc gì, đi đánh bọn chúng cho ta...đánh...đánh mạnh vào....

Khó Nặc lắc đầu, hắn quả muốn thế, nhưng đối với hắn, thiếu gia mới là trọng yếu, đừng nói là đánh Lai Tư Uy Liêm, cho dù hiện tại Lai Tư Uy Liêm lấy mạng hắn, hắn cũng mặc kệ mà bảo hộ cho thiếu gia.

Thương Nanh tự nhiên hiểu hắn suy nghĩ gì, trong lòng cảm động không thôi, hắn giả bộ giận dữ, đá Khó Nặc một cước:

- Nhanh, đánh chúng cho ta....

Khó Nặc sững sờ, thiếu gia rất ít khi tức giận với hắn, xem ra hôm nay thiếu gia thực sự giận rồi, hắn chớp mắt rồi lao vào đám hỗn chiến....

Một lúc sau, cơ thể đã khôi phục một chút, Thương Nanh liền xắn tay áo, khoe miệng nở một nụ cười đều đặn....

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Mấy năm gần đây, Tây Mông chỉ ăn xin để sống qua ngày, từ lâu không biết no bụng là gì, thân thể gầy yếu, tay trái gà không chặt, mới vừa rồi lại dùng sức quá độ, đánh Thang Bồ Nhĩ và Lai Ân, nhưng tất cả cũng chỉ nhờ tinh thần lực cường đại của Thương Nanh kích phát tiềm năng cơ thể mới có thể tạo thành hiệu quả như vậy.

Hiện tại, chỉ bằng chút khí lực của Thương Nanh, trên căn bản chẳng thể tạo được thương tổn gì lớn cho Lais William, nhưng có điều không nên quên, ở Tu Chân Giới, Thương Nanh còn được mệnh danh là Cận Chiến Cuồng Đồ, kỹ xảo đánh lộn của hắn sớm đã luyện tới lò hỏa thuần thanh, hơn nữa am hiểu về các bộ vị yếu hại của con người cũng vô cùng tinh diệu.

Chọc mắt, đập mũi, đâm ngực, bóp.....

Mỗi lần Thương Nanh xuất thủ, Lais William lại kêu gào thảm thiết.

Lais William kêu thảm thiết, không nghi ngờ trở thành liều thuốc kích thích hữu hiệu nhất cho quân đoàn hộ hoa, tất cả dùng toàn bộ vốn liếng, phát huy

tới tận cùng sức mạnh nhằm Lais William đang nằm co quắp trên mặt đất mà đấm đá.

Thương Nanh cũng có rất nhiều chiêu ác độc, hấn tận tình thi triển sở trường, vô cùng khoái hoạt, vui vẻ, bắt quá có người lừa gạt công tâm, giống như lâm vào điên cuồng chi cảnh, không thèm nhìn mục tiêu, cứ thế mà đấm đá, thỉnh thoảng lại có một vài quyền hướng vào người Thương Nanh.

Thấy bọn người hâm mộ Bối Toa nghiêng răng nghiêng lợi, như điên như cuồng, Thương Nanh cũng không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm: “Sau này nhất định phải đối xử tốt với nha đầu Bối Toa kia, nếu không tiểu ma nữ mất hứng vung tay, không khéo mình cũng sẽ bị đánh như chuột chạy qua đường vậy”

Thương Nanh cười khê, chỉ bằng quan hệ thân mật giữa Tây Mông và Bối Toa, tình huống như vậy có thể phát sinh sợ rằng không thể. Thời mà gia tộc Baruch còn huy hoàng, hấn cùng với Bối Toa, gia tộc Atlan có thể nói là thanh mai trúc mã, cực kỳ thân thiết, hấn cùng với tiểu nha đầu Bối Toa thường xuyên ở chung chơi đùa với nhau.

Lợi ích không có xung đột, địa vị sẽ tạo ra ảnh hưởng, Bối Toa và Tây Mông chân thật, tha thiết, yêu quý lẫn nhau. Dưới sự tổng kết của Thương Nanh, quan hệ của Tây Mông và Bối Toa so với tình thân còn muốn sâu kín hơn, so với tình yêu còn tinh khiết hơn. . .

Đó cũng là lí do tại sao sau khi Baruch suy bại, Bối Toa vẫn tốt với Tây mông.

Mặc dù Tây Mông hèn nhát, ham cờ bạc, nhưng Bối Toa thủy chung vẫn coi hấn là bạn tốt duy nhất của nàng, còn tận tâm tận lực chiếu cố Tây Mông, không chỉ thường xuyên tiếp tế cho Tây Mông, còn âm thầm giúp hấn giải quyết rất nhiều khó khăn, Bối Toa cũng đã nghĩ rất nhiều biện pháp giúp Tây Mông báo thù, nhưng mỗi lần như vậy, Tây Mông lại nói:

- Không cần, ca ca sẽ bảo vệ ngươi. . . .

Tóm lại, mỗi khoảng khắc vui vẻ của hai người đều được khắc sâu trong trí óc Thương Nanh.

Thương Nanh sau vài lần bị quyền cước lạc hướng đánh trúng đành lui ra ngoài vòng hỗn chiến, mấy tên hộ hoa sứ giả vạm vỡ, uy mãnh kia chỉ bằng vài quyền đã đủ để làm Thương Nanh bị thương nặng, đừng nói là công kích bộ vị yếu hại.

Hấn lăm bầm:

- Các ngươi có dư sức thì đánh tên Lais William cho ta, ta không chơi nổi với các ngươi. . .

Sau đó hấn kéo Kuno ra ngoài.

Kuno lúc này mặt vẫn chưa tắt nụ cười, hấn xắn tay áo lên cao, lộ rõ vẻ thêm thường, bị Lais William hại nhiều năm như vậy, hiện tại cũng đòi được chút lợi tức, trong lòng hấn quả vô cùng vui vẻ.

Trận này, Lais William chịu khổ, ném đủ đòn, Thương Nanh tự nhiên vô cùng đắc chí, dù sao cũng xả được bao oán hận của Tây Mông mấy năm gần đây. Sau này, sự kiện Tây Mông tuyệt địa phản kích, nghịch tập Lais William được người đời sau truyền tụng khắp nơi, truyền khắp đại lục Aster, từ hang cùng tới ngõ hẻm, về phần Lais William khinh nhờn nữ thân, nếu ai dám nói ra lập tức sẽ bị truy sát khắp nơi. . .

Ánh chiều dần ảm đạm, Thương Nanh và Kuno lách thếch rời khỏi quảng trường ồn ào, Thương Nanh nắm chặt cổ tay Kuno, vẻ mặt bình thản, không quay đầu lại, thông dong tiêu sái nói:

- Lais William, hôm nay ta vì gia tộc Baruch đòi lại chút lợi tức, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, trò hay chỉ mới bắt đầu. . .

Kuno để mặc thiếu gia kéo mình đi, hấn kinh ngạc nhìn Thương Nanh, sau khi bị thương, hấn có ảo giác như thiếu gia đang biến đổi, đang kéo hấn quật khỏi vậy. . .

Bóng đêm mờ lung buông xuống

Trong xóm nghèo của thành Aster

Thương Nanh và Kuno đang ôm cái bụng căng tròn, thoải mái nhìn đám người nghèo khổ đi qua đi lại trên con đường nhỏ, hôm nay đoạt được hơn chín mươi kim tệ trong tay của Lai Ân, hai người tự chiêu đãi mình một bữa ăn thịnh soạn, tiêu hết bốn kim tệ, ăn uống no say, ước mơ mấy năm nay, một bữa ăn no cuối cùng cũng thành hiện thực.

Kuno theo sau Thương Nanh, khuôn mặt khá thỏa mãn, nhưng vẫn tồn tại một chút khủng hoảng, hấn thấp giọng nói:

- Thiếu gia, Lais William lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, hôm nay chúng ta làm hấn ra như vậy, chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua, có lẽ chúng ta nên trốn. . . .

- Tại sao chúng ta phải trốn ?

Thương Nanh chau mày, cười nhạt

- Lais William trước mặt bao người khinh nhờn Bối Toa tiểu thư, chuyện đó không biết đã chọc giận bao nhiêu quý tộc, nếu hấn dám thò mặt ra trả thù, sợ rằng còn chưa biết ai chết trước.

Thương Nanh biết rằng, hôm nay đánh Lais William chẳng qua chỉ là một khúc dạo, đám hộ hoa quân đoàn kia cũng chỉ là đám binh dân, những kẻ thực sự mê luyện Bối Toa sợ rằng chính là đám thanh niên quý tộc. Hiện tại, Lais William chỉ như con chuột chạy qua đường, muốn tự vệ còn khó, còn đủ can đảm đến đây trả thù ?

- A, đúng vậy. ...

Nghe Thương Nanh giải thích, Kuno không hiểu, vò vò đầu, cười khúc khích, rồi lại gật gật, có phần yên lòng.

Sau một lúc lâu, Thương Nanh và Kuno quẹo vào một gian nhà có thấp lè tè, nơi này chính là nhà của bọn hắn, phòng ốc thấp bé, Thương Nanh mặc dù không cao cũng vẫn phải cúi đầu mới chui vào được, giờ tay là chạm nóc phòng, càng không nói tới Kuno, khôì ngò, vạm vỡ.

Bên trong gian phòng, ánh sáng gần như không có, mặt đất trải đầy cỏ tranh, hai người bình thường ăn không đủ no, tự nhiên chẳng có tâm trạng để ý tới mấy cái gọi là tiêu khiển, theo thói quen hàng ngày, mỗi người chui vào một góc ngủ.

Thương Nanh nằm trên đồng cỏ, mặc dù hần nhắm mắt nhưng vẫn suy nghĩ rất nhiều.

Tới dị giới, cái gì cũng thiếu thốn, pháo đài trận pháp vốn là niềm kiêu ngạo của hắn không còn khiến cho Thương Nanh cảm thấy bất an, phảng phất như mất đi một người bạn trung thành nhất. Đối với hắn, hiện tại việc cấp bách nhất chính là mau chóng luyện chế đan dược, đả thông huyết đạo, kinh mạch, một lần nữa luyện trận, sau đó xông xáo dị giới.

Vốn Thương Nanh vô cùng lo lắng về việc dị giới và Ma Huyền đại lục dược liệu bất đồng, nhưng hiện tại hắn vô cùng mừng rỡ vì phát hiện ra rằng, từ nhỏ Tây Mông đã được Baruch gia tộc bồi dưỡng đủ kiểu, trong trí nhớ tồn tại vô số kiến thức về dược liệu, hắn chỉ cần đối chiếu một chút là có thể tìm ra loại dược liệu cần.

Chỉ có điều có một thứ khiến Thương Nanh vô cùng phiền não, đó chính là ở Ma Huyền đại lục, khi hắn chế thuốc, dược giới đã bị xáo trộn đến tận trời, các loại dược liệu bị đẩy giả chóng mặt, giá tiền cực kỳ cao, một gốc cây cấp thấp cũng bán tới mười mấy, thậm chí mấy trăm kim tệ, mà Thương Nanh luyện đan đương nhiên cần số lượng rất lớn, cần nguồn tài chính khổng lồ để chống đỡ.

Vấn đề tài chính khiến Thương Nanh hao tổn tâm trí rất nhiều, hiện tại, hắn ăn còn không đủ no, cả ngày ăn xin qua ngày, tiền đâu mua dược liệu ?

- Không có tiền, không có dược liệu, càng đừng nghĩ tới luyện đan. ...Ai ! Xem ra phải tìm cách kiếm tiền rồi !!

Suy tư một lúc lâu, Thương Nanh không khỏi bật ra một câu cảm thán !!!

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sáng sớm ngày thứ hai. ...

Ánh sáng ấm áp xuyên qua mái nhà tranh, chiếu lên mặt Thương Nanh, hắn chậm rãi mở mắt, thần sắc Thương Nanh lúc này hơi mệt mỏi, nhưng khuôn mặt mệt mỏi đó không khóa lấp được sự vui sướng trong nội tâm của Thương Nanh.

Dùng thân thể làm trận cơ, dùng huyết đạo làm trận hình, dùng kinh mạch toàn thân để hình thành trận tuyến, dùng đan điền làm tâm trận, cung cấp năng lượng cho trận pháp, đó chính là tinh túy của dùng thân luyện trận.

Mặc dù hiện tại thân thể, huyết đạo, kinh mạch của Thương Nanh vẫn ở trạng thái nguyên thủy, không thể như kiếp trước, tùy tâm sở dục gia trì các đại trận, nhưng dù sao Thương Nanh cũng là trận pháp tông sư của Tu Chân Giới, hắn cũng là Khai Sơn thủy tổ của môn phái dùng thân luyện trận, đối với ứng dụng trận pháp, từ lâu hắn đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, có thể tùy tâm sở dục bố trí trận pháp, cho dù là với điều kiện cực kỳ hà khắc, hắn cũng có thể bố trí được trận pháp thích hợp.

Đêm qua, Thương Nanh đã vắt óc thôi diễn, tính toán, rốt cục dựa vào trạng thái của bản thân mà bố trí một loại trận pháp mới, đó là Di Hình Hoán Vị trận, hơn nữa còn thành công gia trì lên bản thân.

Di Hình Hoán Vị trận, danh như nghĩa, không phải sát trận, chẳng phải huyền trận, khốn trận, mà chỉ là một loại trận pháp phụ trợ thân pháp, sử dụng trận này có thể vượt qua không gian, thần không biết, quỷ không hay mà tới vị trí cần thiết, trong các trận pháp phụ trợ, nó không giống Tự Linh Trận có thể phụ trợ tu luyện, cũng không giống Đột Thử Trận để phòng ngự, cũng không giống. ... Tóm lại, Di Hình Hoán Vị trận có tính thực dụng rất thấp.

Thương Nanh mặc dù tự mình thôi diễn Di Hình Hoán Vị trận, nhưng hẳn dù đã vắt óc suy nghĩ cũng không biết ứng dụng trận này thế nào, không thể dùng chế địch, không thể phòng ngự, luyện khí, cũng không thể thấu vật từ xa, trị liệu, có thể nói trước mắt chỉ có thể coi trận pháp này như một chiếc bình hoa dùng để làm cảnh, căn bản không có tính thực dụng.

Nghĩ tới đây, Thương Nanh lại lắc đầu cười khổ, Di Hình Hoán Vị Trận này chính là do hắn thôi diễn, biến tấu từ một loại trận pháp khác, dĩ nhiên, có lẽ trước đây hẳn chưa từng phải sờ vào mấy cái trận thế kiểu này nên cũng chẳng biết khai thác tiềm năng của nó thế nào.

Mặc dù như vậy, Thương Nanh vẫn không ngăn được sự vui mừng, bất kể hữu dụng hay vô dụng, ít nhất trên người hắn đã có một đạo trận pháp gia trì, tâm tình cũng kiên định thêm vài phần, dù sao Thương Nanh coi trận pháp là bạn, trận pháp đối với hắn như hảo huynh đệ vậy, tới dị giới, thân thể bị hủy, vạn đạo trận pháp gia trì trên thân thể biến mất, Thương Nanh cảm thấy như đã mất mất thứ quan trọng nhất, trong lòng luôn thấp thòm lo âu, trống rỗng, cảm giác đó khiến hắn vô cùng phiền não.

Mặc dù tính thực dụng của Di Hình Hoán Vị Trận ít đến đáng thương nhưng với Thương Nanh, đó là một chén thuốc tâm linh không thể tốt hơn, khiến hắn một lần nữa cảm nhận được hơi thở của ông bạn già, tâm thần trấn định lại rất nhiều. Sự vui sướng trong lòng hắn lúc này không kém lúc hành hung Lais William.

Mất Thương Nanh tỏa sáng, hắn nhìn bốn phía, từ sau khi gia trì trận pháp lên thân thể một lần nữa, hắn có chút hưng phấn, kích động, muốn thử thí nghiệm hiệu quả của trận pháp, nhưng trong phòng ngoài trừ cỏ tranh thì chỉ có Kuno đang nằm ngủ.

Mặc dù Thương Nanh có ấn tượng không tốt lắm về cái trận Di Hình Hoán Vị này, nhưng nếu bảo hắn cầm hai cây cỏ để thí nghiệm thì không khỏi có chút dùng dao mổ trâu giết gà, xem ra chỉ có thể dùng chính bản thân hắn và Kuno để thí nghiệm.

Tâm niệm vừa động, trong nháy mắt các huyết đạo truyền đến cảm giác tê dại, từ đan điền, một luồng khí ấm áp tràn ra, ngay sau đó hắn thấy hoa mắt một cái, không biết trời xui quỷ khiến thế nào lại hiện ra ngay chỗ Kuno vừa ngủ, còn Kuno lại hiện ra đúng chỗ hắn đứng vừa rồi.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, Thương Nanh cùng Kuno trong nháy mắt Di Hình Hoán Vị, chỉ trong một cái chớp mắt, đương nhiên, có được điều này chính là tác dụng của dĩ thân luyện trận, có thể thuận phát.

- Tốt !!!

Thương Nanh nhin không được nắm chặt tay, hưng phát hô lên một tiếng.

Kuno bị tiếng hô của Thương Nanh làm cho tỉnh giấc, hắn dụi dụi hai mắt, rồi lắc lắc cái cổ nói:

- Thiếu gia, người dậy thật sớm. . .

Mới đứng dậy, hắn bỗng kinh ngạc phát hiện, không biết làm sao hắn lại đang nằm ở chỗ thiếu gia thường ngày hay ngủ, mà thiếu gia lại đang bó gối ngồi ở chỗ hắn ngủ. Hắn cảm thấy rất nhức đầu, trong lòng chợt nghi ngờ, tối qua rõ ràng hắn nằm ở chỗ của hắn, sao sáng sớm tỉnh dậy đã chạy tới chỗ của thiếu gia ? Nếu bảo thiếu gia gầy gò kia có thể bê hắn sang chỗ khác thì hẳn lại càng không tin. . .

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Kuno, Thương Nanh cười thầm, rồi bình thản nói:

- Ủ, dậy rồi thì đi ăn điểm tâm

Thương Nanh và Kuno lần lượt chui ra khỏi ngôi nhà tranh, sau đó tới hồ nước trong xóm nghèo, sau đó vào bữa một quán ăn ven đường ăn điểm tâm.

Nếu là ngày thường, Tây Mông và Kuno tự nhiên không thể được như vậy, bọn họ mở mắt ra việc đầu tiên là kéo cái bụng đói đi lê la ăn xin, hơn nữa ở đại lục này, nhân tình không tốt, ăn xin cũng rất khó khăn, có khi tới chiều cũng chưa được miếng bánh bao vào bụng, không như hiện tại, an nhàn ngồi mà hưởng thụ.

Ăn điểm tâm xong, Thương Nanh và Kuno lại hết việc làm, bình thường cả ngày họ đi ăn xin, không có thời gian lo việc dư thừa, hiện tại thoải mái, no bụng, hơn nữa cũng chẳng cần lo bữa trưa, Thương Nanh tự nhiên không tình nguyện đi ăn xin, dù sao thân là trận pháp tông sư, hẳn rất cao ngạo.

Kuno thì khác, mặc dù hắn biết trong tay có chút kim tệ, nhưng sẽ không nuôi nổi bọn hắn cả đời, miệng ăn núi lở, hắn không nghe lời khuyên của Thương Nanh, cứ theo thói quen lê đèo đi ăn xin.

Thương Nanh hết cách đành bám theo hắn, trong đầu liên tục suy nghĩ đại kế kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

A Tư Đặc Lan thành sở hữu hơn ba mươi sáu thành trì, vì tiếp giáp với Ma Thú sơn mạch nên ở đây lính đánh thuê là một nghề cực kì phát đạt, các nghề phụ trợ cũng dựa hơi, ví dụ như binh khí, tể thuốc, trang bị, ma pháp đạo cụ, dụng binh công hội, phường đấu giá, cái gì cần đều có cả, ở đây, lính đánh thuê luôn có được sự phục vụ chu đáo nhất. Dĩ nhiên, ngoài những thứ đó thì những nơi ăn chơi hưởng thụ như tửu điểm, quán cơm, kỹ viện, sòng bạc cũng là thứ không thể thiếu.

Trên đường phố, kẻ đến người đi, thỉnh thoảng còn thấy vài người mặc khôi giáp, tay cầm đao, kiếm, chùy, đeo bọc hành lý, đó chính là người của những quân đoàn lính đánh thuê đi làm nhiệm vụ trở về, thỉnh thoảng cũng gặp một vài người mặc pháp bào, tay cầm pháp trượng, chính là những ma pháp sư cao quý... khắp nơi, tiếng người văng vẳng, cảnh tượng vô cùng hối hả.

Bỗng nhiên, trên đường cái truyền đến một vài tiếng kêu, một gã mặc khôi giáp, lưng đeo hai chiếc búa như một viên đạn pháo bắn ra đường, hấn bị vút ra từ một nhà, trước nhà có mấy tên vệ sĩ khôi ngô vạm vỡ, ánh mắt như hung thần ác sát:

- Thua không nổi thì đừng tới đây tiêu khiển, mẹ kiếp, lão tử ghét nhất lũ cùng quỵ như ngươi...

Nơi này là một sòng bạc, tất nhiên là nơi tụ tập của các con nghiện cờ bạc, bọn chúng khi thắng khi thua, việc nổi điên, gây chuyện là bình thường, vì thế sòng bạc nào cũng không thể thiếu đám vệ sĩ, ngày nào cũng có người bị chúng vút ra ngoài như vậy....trước đây, cả thiếu gia Tây Mông cũng từng bị đám vệ sĩ “mời” ra ngoài như vậy.

Tên lính đánh thuê trung niên bị ném ra ngoài nhất thời nổi giận quát mắng ầm ỹ, chỉ có điều chẳng ai cảm thấy kinh ngạc, đối với người dân ở đây, những việc này họ đã gặp nhiều tới mức sớm đã trở thành thói quen.

Tên lính đánh thuê tên là Brian, hấn phần hện đập đầu xuống đất, khổ não nói:

- A, đừng nói nữa, mỗi lần đặt Lớn lại ra Nhỏ, đặt Nhỏ lại ra Lớn, hơn ba mươi kim tệ của ta, mẹ kiếp, ta không phục, các ngươi lừa gạt.....

Nghe Brian nói vậy, người qua đường lại càng cười lớn, có người an ủi:

- Không phải chỉ là ba mươi kim tệ sao ? Khuya hôm nay ngươi tìm Ái Lệ Ti cô nương mà giải sầu, ngộ nguỵ chút cho tỉnh lại là được, cần gì để trong lòng !!

Ái Lệ Ti là một kỹ nữ có tiếng ở trong thành, cũng coi như có chút nhan sắc, được xưng là Thiên Phu Trâm, là một cô gái vô cùng phong tình. Brian thân là lính đánh thuê, cuộc sống luôn chìm trong đao quang máu lửa vì thế hấn cũng chẳng lấy vợ, ngày thường thì liêu mạng ở bên ngoài, kiếm được bao nhiêu thì toàn bộ về cúng cho sòng bạc và Lệ Ti

- Ha ha !!!

Lời vừa nói xong, xung quanh nổ ra một trận cười lớn, Thương Nanh lúc này cũng đang ở trong đám người, Tây Mông vốn cũng là một dân cờ bạc thâm niên, hấn tự nhiên biết cái gì gọi là “Đặt Lớn ra Nhỏ, đặt Nhỏ ra Lớn”, càng biết đó là bị kịch cỡ nào, vì thế hấn cũng có chút đồng tình với Brian.

Brian đặt Lớn, mở bát Nhỏ ăn, sòng bạc ăn tiền, ở các sòng bạc trong thành đều dùng một cách đơn giản nhất để đánh bạc, gọi là Lớn Nhỏ. Cách chơi cũng rất đơn giản, lấy một hai cái bát úp trong mỗi bát đặt ba con xúc xắc, sau đó lắc, tiền đặt trên bàn, bất kì người nào cũng có thể đặt, có ba trường hợp, bên nào có tổng số lớn hơn thì thắng, còn lại tất nhiên là thua, nếu điểm bằng nhau thì cửa nào vừa ăn sẽ ăn tiếp, trường hợp đặc biệt, nếu cửa Lớn và cửa Nhỏ hai bên một bên ba con sáu, một bên ba con một gọi là Lưỡng Cực, cửa này nhà cái ăn cả.

Người chơi đặt tiền trên bàn, người thua chung tiền người thắng, thiếu nhà cái bù, ngoài ra nếu thắng liên tục hai lần một cửa, tiền cược sẽ gấp đôi lần đầu, mỗi lần trùng cửa sẽ lại gấp đôi thêm một lần. Ví dụ lần đầu đặt 1 đồng cửa Lớn, thắng sẽ được 2 đồng, tiếp tục đặt một cửa, thắng sẽ nhân bốn....

Quy tắc này không nghi ngờ rất có lợi cho người chơi, cũng là một chiêu câu khách hấp dẫn của sòng bạc, cũng khiến mấy con bạc say mê, nhưng dù sao trong đánh bạc, mười vạn thì hết chín vạn là lừa đảo, chưa từng có ai làm giàu được nhờ đánh bạc cả....

(P/S: dịch giả tự biên dịch lại cách thức đánh bạc cho chuẩn với ngoài đời do tác giả viết quá trúc trắc bất hợp lý, các bạn thông cảm)

- Nhà cái nhất định có thể khống chế mấy con xúc xắc bên trong...

Thương Nanh thu hồi ánh mắt, suy tư:

- Với tinh thần lực hiện tại của ta, muốn xem xúc xắc là lớn hay nhỏ không thành vấn đề, nhưng nhà cái quy định nhất định phải đặt cược trước khi đổ xúc xắc, vì thế dù nhìn thấy cũng không có tác dụng gì lớn, trừ khi có thể tùy tâm thay đổi hoặc khống chế xúc xắc mới thắng được.

“Di động ? Đổi ?....

Thương Nanh chợt giật mình ngậy ra như phồng, linh quang chợt lóe, hấn nhất thời vui mừng lắm lắm:

- Di động, đổiDi Hình Hoán Vị Trận ? Ha ha, không ngờ trận pháp vô dụng như vậy lại là lợi khí cho ta ăn gian trên chiếu bạc...

- A

Thương Nanh vỗ vỗ đầu, phục hồi tinh thần, sau đó hỏi:

- Kuno, chúng ta còn bao nhiêu kim tệ ?

- A...

Nghe Thương Nanh hỏi, Kuno nhất thời trầm xuống, đang đứng ở cửa sòng bạc, hắn dễ dàng đoán ra, thiếu gia nhất định muốn đi đánh bạc, hôm nay còn chưa xin được chút tiền nào, chút nữa đánh bạc thua hết không chừng phải nhịn đói.

Kuno rất không muốn thiếu gia lấy tiền ăn cơm đi cúng cho sòng bạc, nhưng hắn rất ít khi làm trái ý thiếu gia, mặc dù hắn thấy buồn bực nhưng vẫn móc tiền ra đưa cho Thương Nanh, hắn nói:

- Thiếu gia, ngày hôm qua ăn hết bốn kim tệ, hôm nay ăn hết ba, giờ còn mười hai kim tệ, tất cả đây....

Thương Nanh tự nhiên hiểu suy nghĩ trong lòng Kuno, hắn cũng không đồng tình với việc Tây Mông trước kia lấy tiền ăn đi cò bạc. Nhưng lần này hắn nắm chắc phần thắng, không đi đánh mới...là lạ.

Thương Nanh cũng không nhận túi tiền của Kuno, hắn chỉ lấy ra một kim tệ, sau đó vỗ vỗ vai Kuno cười nói:

- Yên tâm, thua hết 1 kim tệ này, ta sẽ không chơi nữa.

Cho dù vậy khuôn mặt Kuno vẫn vô cùng u oán, mỗi lần thiếu gia đều nói vậy, nhưng lần nào cũng mê muội, sa vào không dứt ra được, cho tới lúc thua sạch rồi bị người ta đá ra ngoài mới thôi.

Thấy Kuno rầu rĩ không thôi, Thương Nanh chỉ biết cười khổ, trước kia biểu hiện của Tây Mông cũng quá.....khiến hắn tạm thời khó được Kuno tin tưởng, đành nhìn thôi, chút nữa kiếm được tiền hắn tất sẽ vui vẻ lại.

Dứt lời, Thương Nanh liền bước lên thềm, lòng tin tràn đầy, hắn thậm chí tính toán xem hôm nay đầu tiên sẽ mua món gì ở dị giới này, đột nhiên, một âm thanh vang lên:

- Tiểu tử thôi Tây Mông, ngươi nếu dám tiến tới trước một bước, bốn tiểu thư sẽ đánh gãy chân chó của ngươi...

Thương Nanh ngẩn người, quay đầu nhìn lại, thấy cách đó không xa là một tuyệt sắc mỹ nhân đang chống nạnh, mắt đầy lửa giận, hai má hồng phập phồng, tỏ vẻ vô cùng tức giận.

Thương Nanh nhất thời đỏ mặt hộc hột, cười khổ lắc đầu, im lặng.....

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Bối Toa rất giận, vô cùng tức giận...

Ngày hôm qua, khi nàng đang học lễ nghi quý tộc trong gia tộc thì thị nữ thiếp thân của nàng là Giana vội vàng chạy tới báo tin, Lais William đang mang theo một đám cầu nô tài khi dễ Tây Mông ở quảng trường Á Lan Nạp. Bối Toa nhất thời tắt nụ cười, nghiêng răng, chỉ hận không thể lập tức tới đó, chặt Lais William ra làm tám khúc sau đó ném cho chó ăn.

Bất chấp buổi học lễ nghi cung đình quan trọng mà phụ thân bố trí, nàng mở cửa lao ra ngoài, hấp tấp định đi cứu Tây Mông, kết quả thật xui xẻo, bị phụ thân Merlin bắt gặp...Sau đó bị quở trách một trận, rồi bắt quay trở lại, bất khả kháng nàng đành phải cúi đầu quay lại nhưng cũng không quên dặn thị nữ đi thăm dò tin tức của Tây Mông.

Bối Toa trong lòng bất an, nàng biết Lais William là một người vô cùng âm hiểm, bên cạnh lại có tên cầu quân sư tâm địa ác độc Y Lai Ân, bọn họ luôn tìm cách khi dễ Tây Mông, lần này cũng như vậy. Bối Toa nghĩ lại tình cảnh lần trước, nhớ lại hình ảnh Tây Mông huyết nhục mơ hồ, sống lưng nàng

không khỏi lạnh đi.

Kim nén tới tới, rồi cuộc Giana cũng trở lại báo tin, Tây Mông không những không sao còn hết sức dũng cảm, cường thế hành hung Thang Bồ Nhĩ và Y Lai Ân, ngay cả Lais William cũng bị một trận đòn đau.

Bối Toa tự nhiên không tin, nàng hiểu rất rõ Tây mông, với tính cách hèn yếu của hắn không bao giờ hắn dám đánh lại, hắn lại chỉ là một ma pháp sư gà mờ, buông thả, sức trời gà không chặt, lấy gì ra mà hành hung Thang Bồ Nhĩ và Y Lai Ân ?

Vì thế Bối Toa nghĩ là Giana lừa lời an ủi nàng, nói dối, nhưng nói láo cũng cần chút tài nghệ, Tây Mông hành hung Thang Bồ Nhĩ và Lai Ân ? Nếu nói ra sợ rằng cả Á Lan Nạp không ai tin, thậm chí còn chửi nguoi là ngốc, thiếu năng....

Nhất định là Tây Mông gặp bất trắc, Giana không dám tự mình nói ra, vì thế trong lòng Bối Toa càng thêm kinh hoảng, cả đêm lo lắng, ngủ cũng không ngon.

Nhìn tới lúc trời sang, Bối Toa lao ra khỏi gia tộc, chạy tới xóm nghèo hỏi thăm tin tức về Tây Mông, kết quả không gặp Tây Mông, nàng càng sợ hãi, Tây Mông không phải thực sự xảy ra chuyện?...

Mang tâm trạng cực độ bất an, Bối Toa cơ hồ đã chạy một lượt Á Lan Nạp thành, lục tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ, mò hỏi đầm đĩa, hai chân tê dại... Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng tìm được Tây Mông, nhưng ai ngờ hắn quả thực không có vẻ gì bị thương, lại... tính toán đi đánh bạc...

Bối Toa thiếu chút nữa tức điên, nàng thầm tiếc rên sất không thành thép, bần lầy dở không nổi tường, chó không đỏi được.... akhông được nghĩ vậy về Tây Mông.

Tóm lại, Bối Toa cảm giác rất ủy khuất, đường đường một thiên kim quý tộc, năm bảy lần tới xóm nghèo hỏi thăm Tây Mông, không ngại xuất đầu lộ diện, mang tâm trạng lo âu, thấp thỏm chạy khắp nơi tìm hắn, Bối Toa tự hỏi, thậm chí ngay cả đối với cha nàng, nàng cũng chưa tí mỉ, lo lắng đến vậy.... Nhưng tên Tây Mông vô lương tâm kia, tên Tây Mông thói tha kia không những không biết hối cải mà mỗi lần đều chọc nàng tức chết.

- Bối Toa...

Thấy thiếu nữ xinh đẹp đứng cách đó không xa nhìn hắn gọi lớn, Thương Nanh thấy thật nhức đầu, hắn liếm môi cười cười, lúng túng trả lời, rồi hắn lập tức lái câu chuyện sang hướng khác, về mặt hắn lúc này rất nghiêm túc, rất trịnh trọng:

- Bối Toa, ta thấy nguoi học lễ nghi quý tộc nửa tháng, tựa hồ không chút tác dụng, sao mờ mèm đã muốn đánh gãy răng, ngậm miệng đã gọi chân chó, thật vô cùng không tốt cho hình tượng của nguoi....

Thương Nanh không chỉ chiếm thân thể Tây Mông, hắn còn chiếm cả trí nhớ, có thể nói Thương Nanh chính là Tây mông, Tây Mông chính là Thương Nanh, vì thế nên Thương Nanh cũng không thấy chút xa lạ nào với Bối Toa.

Nghe lời nói của Thương Nanh... Bối Toa tức đến mềm người, nàng tròn mắt nhìn, tên Tây Mông đáng chết, ta còn chưa tính sổ với nguoi, nguoi lại dám quả trách ta.... Bất quá, hiện tại Bối Toa cũng không có tâm tình so đo việc này, nàng nhẹ nhàng bước tới trước mặt Thương Nanh, kéo tay hắn, xem từ trên xuống dưới, nhìn trước nhìn sau mấy lần, thấy Thương Nanh thực không bị thương, nàng mới vỗ vỗ ngực, thở một hơi nhẹ nhõm, trong lòng an ổn lại vài phần.

- Tây Mông, nói nhanh, làm sao các nguoi thoát khỏi ma trảo của Lais William ?

Bối Toa hấp háy đôi mắt đẹp, bộ dạng khẩn trương nhìn Thương Nanh, nàng không bao giờ nghĩ Lais William có thiện tâm, chừa đường sống cho Tây Mông.

Thương Nanh mấp máy môi, định giải thích, nhưng Kuno đã xúc động tuôn ra tuột tuột, hôm qua Thương Nanh đại triển thần uy, là việc mà Kuno vô cùng kiêu ngạo, hắn lập tức khoa tay múa chân, nước bọt văng tứ tung tả lại chuyện hôm qua thiếu gia anh hùng thế nào, hắn cũng thêm đầu một chút, thêm đuôi một tí khiến hình tượng Thương Nanh càng thêm uy mãnh...

Bối Toa giật mình, lời nói của Kuno và Giana giống nhau như đúc, cuối cùng nàng cũng phải tin, ý định hỏi tội Thương Nanh chốc lát bay lên chín tầng mây, nàng kéo tay Thương Nanh, cười tí mắt, trong lòng vô cùng vui vẻ, Tây Mông cuối cùng cũng thay đổi, không còn hèn yếu, nếu có thể từ bỏ cờ bạc nữa thì thật là tốt....

Nghĩ tới đây, Bối Toa chợt nhớ ra, tên này đang định vào song bạc, nhất thời ánh mắt nàng trở nên lạnh lẽo, nàng nén giận cấu vào tay Thương Nanh.

Bối Toa thân mật ôm tay Thương Nanh, cặp nhũ hoa kiêu ngạo cũng không ngừng cọ xát vào cánh tay hắn, cảm giác này thật tuyệt vời, Thương Nanh đang thả hồn cảm nhận chợt cảm thấy tay đau nhói, không nhận được kêu lớn...

- Bối Toa, nguoi làm gì vậy, không biết đau hả ?

Thương Nanh vừa xoa xoa cánh tay, về mặt như đưa đám kháng nghị...

- Hừ, không phải nguoi đã đáp ứng ta, không đánh bạc nữa ? Mới vừa rồi nếu ta không gọi, không chừng giờ này nguoi đã chui vào đó rồi...

Bối Toa cau mày, bộ dạng vô cùng đanh đá nhưng cũng không kém phần khả ái, nói xong nàng quay sang trách Kuno:

- Kuno, người cũng thật là..chuyện gì cũng nghe lời thiếu gia, người cứ đung tủng hần như vậy không phải là tốt cho hần mà là hại hần. Hơn nữa, cuộc sống hiện tại của các người đã khổ như vậy rồi...

- Khụ...chỉ cần thiếu gia vui vẻ là tốt rồi, thua ta có thể đi xin tiếp...

Kuno giả ho khan, lúng túng nói, thật ra thì hần cũng rất mâu thuẫn, nói không ra, hần không hi vọng thiếu gia đi đánh bạc, mỗi lần như vậy lại thua tới trắng tay, còn bị người ta đánh đập...

- Lần này ta chỉ dùng một kim tệ, thua cũng không sao...Hơn nữa hôm nay ta thấy vận khí rất tốt, không chừng có thể thắng rất nhiều kim tệ...

- Hừ, đừng nằm mộng, ta chưa bao giờ thấy người thắng, ta đã nói bao nhiêu lần, đánh bạc không phải là cách, phải chăm chỉ làm việc mới đúng.

Bối Toa giận hờn trách mắng rồi kéo Thương Nanh, giọng nói ôn nhu:

- Hôm nay coi như Bối Toa thắng bạc, mời người ăn tiệc, đi, chúng ta đi ăn...

Thương Nanh rất quật cường, người khác càng thương hại hần, hần càng muốn chứng minh cho người khác thấy người ta đã sai, ban đầu, hần lựa chọn tu luyện trận pháp cũng vì nguyên nhân này. Thương Nanh giờ một ngón tay, thần sắc nghiêm nghị nói:

- Một kim tệ, thua chúng ta đi ra. Thắng ta mời mọi người ăn tiệc...

Bối Toa ngẩn người, bỗng nhiên nàng cảm nhận được một cỗ khí cường đại từ Thương Nanh toát ra, một khát khao muốn chứng minh bản thân, còn ánh mắt kiên định kia nữa...trước kia, Tây Mông chưa bao giờ có khí chất mê người như vậy.

- Tốt, coi như người có lương tâm, chỉ một kim tệ thôi nhé !!!

Bối Toa rốt cục gạt đầu, nàng nghĩ dù sao chỉ là một kim tệ, đánh một ván là thua. Nói xong nàng lấy từ trong tay áo ra một cái khăn sa mỏng che lên mặt, nàng không muốn vừa vào sòng bạc đã gây ra loạn, hơn nữa nếu phụ thân biết nàng vào sòng bạc...nhất định nàng sẽ bị mắng.

Kuno do dự, rốt cuộc cũng đi theo, hần thầm tự an ủi, lần này có Bối Toa tiểu thư đi theo, thiếu gia khẳng định không thể nuốt lời...

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ba người Thương Nanh tiến vào sòng bạc, bên trong âm thanh ầm ỹ, đỉnh tai nhức óc, nếu không quen hần sẽ phải choáng váng với tiếng ồn khủng khiếp này. Thương Nanh và Kuno vốn thường xuyên ra vào chỗ này, mãi cũng thành quen, nhưng Bối Toa lần đầu tiên vào nơi ồn ào, náo động như vậy, nàng không chịu nổi, cau mày khó chịu...

Sòng bạc có diện tích rất lớn, khoảng 200 bộ vuông, trên vách tường khảm mấy cái đèn thủy tinh ma pháp, vì thế bên trong rất sang, không gian lớn như vậy nhưng cũng chỉ có tám chiếu bạc, chiếu nào cũng đông nghịt người quay quanh, bàn nào cũng vô cùng sôi động, đám dân cờ bạc tên nào cũng mặt mày hưng phấn quây kín chiếu.

Sòng bạc ở giữa phòng là sòng hoa lệ nhất, lúc này có một gã tóc nâu, vẻ mặt già nua đầy gian trá đang liếc nhìn sổ sách, thỉnh thoảng lại gạt đầu tỏ vẻ hài lòng, khuôn mặt đầy vẻ vui sướng, hần chính là chương quỹ ở đây, Obrian.

Bên cạnh đó là mấy tên vệ sĩ, chúng đều rảnh rỗi ngồi trong góc, thỉnh thoảng lại chửi rủa. Bọn họ ai nấy đều vạm vỡ, tướng mạo hung ác, tám người ngồi một tổ, nhìn qua rất có lực chấn nhiếp, trong đó thậm chí còn có cả hai gã sơ cấp chiến sĩ học đồ, nhìn đội hình này, dù dân cờ bạc có thua cháy túi, muốn tức giận cũng không dám, dù có muốn gây chuyện cũng phải nghĩ xem mình có khả năng hay không đã...những tên thua tới mất trí dám gây lộn đương nhiên sẽ bị đá thẳng ra ngoài không thương tiếc, thậm chí còn ăn đòn đau, vì thế cũng ít người dám nổi khùng ở đây.

Vì vậy, công việc của bọn vệ sĩ này cũng khá nhàn, vì nhàn rồi nên chúng thường tìm cách gây chuyện, hi vọng có thể bắt nhầm chán.

- Xem kia, tên Tây Mông lại tới

Một tên mặt đầy vẻ châm biếm, bữu môi nói với đồng bọn.

- Ta chưa từng thấy tên nào liều mạng như hấn, ngay cả com còn không có mà ăn, đi ăn xin ngoài đường mà vẫn không ngừng cống hiến cho lão bản Obrian.

- Ta đoán lần này hấn chắc chơi không quá ba bàn, lại thua sạch sẽ

Một tên vệ sĩ nói, giọng đầy vẻ chế nhạo.

Nói xong, hấn chợt động linh cơ, khoe miệng nở một nụ cười tà ác:

- Ca, đợi Tây Mông thua cháy túi, chúng ta sẽ dùng hấn giải sầu.

- Ý kiến hay

Một tên võ đài nói

- Đùng nóng, tên này chỉ hai phút là thua sạch, chúng ta ra cửa chờ trước.

Thấy đám người Thương Nanh tiến vào sông bạc, một tên tiểu nhị làm tạp vụ trong sông bạc đi qua nhìn thấy khẽ cười, hấn đi về phía Obrian bẩm báo:

- Lão bản, Tây Mông lại tới nữa. ...

Nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt Obrian chợt lạnh đi mấy phần, thần sắc cũng có chút âm trầm, hấn phát tay:

- Lại là tên quý nghèo kia, mỗi lần mang được vài kim tệ. Đi bảo bọn chúng, dùng chút thủ đoạn cho hấn mau biến mất khỏi mắt lão tử, để hấn chỉ làm cho sông bạc thêm chướng.

Trước kia, mỗi lần Tây Mông tới có lúc thua cả vạn kim tệ, Obrian tự nhiên coi Tây Mông là thần tài, mỗi lần đều tươi cười, nhiệt tình tự mình chạy ra cửa đón, nhưng bây giờ đã khác, Tây Mông chỉ còn là một tên ăn mày, mặc dù vẫn mê cờ bạc như mạng nhưng mỗi lần giời lắm chỉ có hai, ba kim tệ, tự nhiên Obrian rất coi thường hấn, hai, ba kim tệ hấn không coi vào đâu cả, nghĩ lại trước đây phải khúm núm trước mặt Tây Mông, khẩu đầu xu nịnh, tự nhiên hấn rất không thoải mái.

- Dạ, lão bản.

Tên tiểu nhị há hê đáp, hấn biết, Tây Mông trước đây cũng có chút danh tiếng ở sông bạc này, nhưng đó là Tây Mông quý tộc ngày xưa, thêm nữa Tây Mông có quan hệ rất tốt với nữ thần Bối Toa, hấn còn có một biệt hiệu “Kẻ điên”, bởi đơn giản mà nói, hấn càng đánh càng thua, càng thua càng lao vào.

Thương Nanh không biết rằng khi mình vừa vào sông bạc đã khiến nhiều người chú ý như vậy, hấn vuốt vuốt kim tệ trong tay, nhàn nhã đi quanh mấy chiếu bạc.

Cảnh tượng trong sông bạc khiến Bối Toa khả ái bức mình, nàng nhiều lần muốn tóm Thương Nanh ra ngoài, nhưng nàng biết, Thương Nanh không biết thuật cờ bạc, sẽ thua rất nhanh, vì vậy mới cố nín nhịn.

Thương Nanh đi một hồi, thấy một người chuẩn bị rời khỏi chiếu bạc, hấn liền nhanh chóng chen vào, Kuno với thân hình vạm vỡ cũng tách người tạo thành một lối cho Bối Toa tiến vào.

Lúc này, nhà cái đang liên tục lắc bát, cái bát trong tay hấn dường như có tính mạng vậy, xoay qua xoay lại, tiếng xúc xắc đang liên tục vang lên, đang lắc, thấy Thương Nanh vào, hấn khẽ nhếch mép cười.

Trên chiếu bạc, hơn hai mươi con bạc hò hét, đập bàn la mắng, hai mắt sáng rực chăm chú nhìn vào cái bát, thấy Thương Nanh bọn chúng như hóa đá, ánh mắt đầy vẻ chế nhạo pha chút quái dị, phảng phất như chúng đang nhìn Tiểu Cường vậy (con gián truyền thuyết, đập hoài không chết, Tiểu Cường)

Thương Nanh thấy vậy vô cùng kinh ngạc, xem ra Tây Mông có danh tiếng “khá lớn” ở sông bạc a.

- Các vị, đặt đi, đặt lớn lên, lớn nữa.

Nhà cái hai tay xoay tròn hai cái bát, tiếng hô cũng vang dội hơn vài phần.

Có điều các con bạc lúc này chợt tỏ ra thờ ơ, ngay cả ánh mắt vốn dán lên cái bát cũng đều dời cả sang phía Thương Nanh, dường như họ đang chờ hấn đặt vậy.

Thương Nanh cười khỏ, hấn tùy ý liếc nhìn chiếu bạc, ba khu vực, Lớn, Nhỏ, nhân đôi, hấn khẽ gảy nhẹ ngón tay, miếng kim tệ âm áp rơi thẳng vào cửa Lớn !!

Các con bạc xung quanh thấy hấn đặt cửa Lớn, tất cả như tìm được vàng, đặt cả vào cửa nhỏ, ngay cả những người trước đó đặt Lớn cũng di chuyển kim tệ sang cửa Nhỏ.

Tất cả như thể thống nhất từ trước vậy, đều đặt Nhỏ, bọn họ biết Tây Mông đánh đầu thua đó, nên đặt ngược lại so với hấn, khi đặt ngược hấn, tỷ lệ

thắng rất lớn, dù sao xác suất hấn chiến thắng cũng thực quá nhỏ.

Sở dĩ sông bạc bắt ngoan gia đặt cược trước là vì đề phòng những người có tinh thần lực mạnh mẽ như những ma pháp sư, có thể dựa vào tinh thần lực mà ăn gian, dù sao tinh thần lực nếu cao muốn nhìn xuyên qua cái bát là rất dễ dàng. Dĩ nhiên, ma pháp sư thường chẳng bao giờ tới sông bạc, tuy nhiên phòng ngừa vẫn tốt hơn.

Thấy cửa Lớn mà Thương Nanh đặt chỉ có mỗi một kim tệ của hấn, lại nhìn bên cửa Nhỏ có cả núi nhỏ kim tệ, Bối Toa che miệng cười, xem ra, đồ thuật của Tây Mông đại gia thực quá “cao” mà.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Rầm !!!

Chiếc bàn khẽ lay động, một lúc sau bát mở, các con bạc tất cả đều trở mắt tập trung cao độ...

Tất cả đều ngừng thở, hai mắt sáng rực, gắt gao nhìn vào chiếu bạc, khuôn mặt vô cùng hưng phấn, âm thầm nghiêng răng nắm tay, lòng tràn đầy mong đợi, gào lớn:

- Nhỏ !!! Nhỏ !!!

Bối Toa đứng sau Thương Nanh, mỹ nữ nhắm chặt mắt, khẽ cau mày, ngưng thần dùng tinh thần lực quét qua cái bát, quan sát bên trong, phải biết rằng Bối Toa không chỉ làm người ta hâm mộ vì nàng xinh đẹp mà nàng còn là một trung cấp ma pháp học đồ Quang Minh hệ. Một lúc sau, Bối Toa chậm rãi mở mắt, con mắt đẹp có chút vui vẻ, nàng phồng má, lườm Thương Nanh rồi có vẻ giận dỗi lầm bầm: hừ, người may mắn thôi !!

Kuno ngoài mặt vẫn hơi đau lòng, nhưng vẫn giữ bình tĩnh, chỉ bằng bản lĩnh thua cuộc của thiếu gia, cho dù là không mở bát hấn cũng đoán ra kết quả. Giờ hấn chỉ mong rằng thiếu gia thua một kim tệ này xong sẽ ngoan ngoãn theo Bối Toa tiểu thư, không lấy nốt chỗ kim tệ còn lại.

Thương Nanh chống hai tay trên chiếu bạc, thần sắc vẫn bình thản, vô cùng bình tĩnh, thông dong, tinh thần lực cường đại của hấn đã quét qua cái bát, đối với hấn, đó gần như chẳng có gì che đậy, không chút khó khăn, trong phút chốc khi bát đặt xuống hấn đã biết kết quả. Lớn, mười một điểm. Hấn thắng, không cần phải dùng thủ đoạn gì, cứ thế xuôi chèo mát mái thắng một trận...

Nhà cái vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, trước mặt mọi người khẽ xoay cái bát một vòng, sau đó nhẹ nhàng lật bát, chỉ chốc lát, xương to:

- ba, ba, năm, mười một, Lớn !!!!

Tất cả con bạc đặt Nhỏ, đồng kim tệ như quả núi nhỏ đều bị nhà cái thu sạch, Thương Nanh thắng hai kim tệ.

Tất cả mọi người đều trợn mắt kinh ngạc, ngơ ngẩn nhìn nhau, tất cả đều ngạc nhiên, lần đầu tiên họ thấy Tây Mông thắng....thật là vận cứt chó, nhất định là vận cứt chó....

Kuno nhanh chóng lấy về hai kim tệ, hấn vui mừng tột đỉnh, nhảy nhót, hò la:

- Thiếu gia, chúng ta thắng, rốt cuộc cũng thắng một lần...

- Bình tĩnh, bình tĩnh, ta nói rồi, hôm nay vận khí ta đặc biệt tốt, ha ha, đợi chút nữa mở tiệc, giờ phải tiếp tục cố gắng.

Thương Nanh cười hi hi, cũng không quên nháy mắt với Bối Toa, ánh mắt tràn ngập vẻ đắc ý.

Thấy Thương Nanh được tiền nghi bắt đầu khoe mẽ, Bối Toa le lưỡi, cười:

- Chỉ là mèo mù vớ cá rán thôi...

Thương Nanh nào quan tâm, hấn quay đầu lại, làm mặt quỷ với Bối Toa một cái...

- Thiếu gia, lần này đặt lớn hay nhỏ ?

Kuno hỏi

- Đặt Lớn hết, lần này có thể thắng gấp bốn, kiếm tiền như vậy sẽ nhanh hơn...

Thương Nanh bình thản nói.

Nếu như vừa rồi Kuno mừng rỡ vô cùng thì sau khi nghe Thương Nanh cuồng vọng nói như vậy, hấn trong nháy mắt như bị đóng băng, đặt tất cả, nếu thắng quả thực được gấp bốn, nhưng xác suất thắng rất nhỏ, chẳng phải là muốn thua sạch sao? Thiếu gia không phải chỉ thỉnh thoảng mới thắng một lần sao? Không lẽ lần này thắng vui mừng đến mù mị, muốn đem tất cả đặt? Nếu thua ngay cả cơ hội gỡ vốn cũng không còn..... Đây là 3 kim tệ mà, Kuno không khỏi đau lòng.

Bối Toa cũng tròn mắt, nhìn bộ dạng vênh vác của Tây Mông, à, thua cũng tốt, có thể nhanh chóng rời khỏi chỗ quỷ quái này.

Mọi người xung quanh không nhịn nổi, có người mắng:

- Không biết tổ mẫu của hấn khi đẻ hấn ra có đặt cúrt chó trên đầu hấn không, vát và lăm mới thắng một lần, lại bắt đầu đắc ý, vênh vác, cái tên tiểu nhân đắc chí này thật khó ưa.

Nhà cái về mặt tỏ ra vô cùng khinh bỉ, thỉnh thoảng chó ngáp phải ruồi, lại tưởng mình hay, cái đuôi cứ vênh lên, được rồi, lần này ta cho ngươi khóc hận vì thua....

Các con bạc xung quanh cũng rồi rít đặt cược, một lúc sau, bát lại được đặt lên bàn.

Lần này số lượng bạc đặt Lớn và đặt Nhỏ không chênh lệch nhiều.

Bối Toa một lần nữa đảo mắt nhìn qua, nàng đã thấy rõ:

Cửa lớn: hai, ba, năm, mười điểm,

Cửa Nhỏ một, năm, sáu mươi hai điểm,

Nhỏ ăn, hiển nhiên ván này Thương Nanh thua trận. Nàng khẽ cắn răng, đưa tay cầu yêu Thương Nanh một cái, ra bộ “lần này ngươi nhất định thua”.

Thương Nanh khẽ cười, hấn vẫn như cũ đứng yên, rất kiên định, bộ dạng như đã nắm chắc phần thắng. Ý niệm vừa động, cửa Lớn đổi chỗ cho cửa Nhỏ

Nhà cái mở bát, nhìn xuống, nhất thời khuôn mặt lộ rõ vẻ khiếp sợ, nội tâm như sóng ba đào, kinh hãi không thôi, hấn run rẩy xương:

- Một, ba, sáu, mười một, Lớn ăn !!!

Tất cả con bạc nhìn muốn rớt cả mắt, thật quá trùng hợp mà, dù có là vận chó thể nào cũng khó có thể ăn liên tiếp như vậy, chẳng lẽ hôm nay Tây Mông thực sự đổi vận?

- Ha ha ha ha

Kuno mới vừa rồi vẫn tức đầy bụng, nhất thời trở nên vô cùng hoạt bát, hấn gào thét, đâm thỉnh thoảng vào ngực mình, tìm mọi cách phát tiết sự sung sướng, hôm nay thiếu gia thực sự lợi hại, như vậy cũng thắng.... vận khí thật quá sức tưởng tượng.

Bối Toa giờ bàn tay ngọc bịt miệng, về mặt dám chiêm, vừa nãy rõ ràng nàng thấy cửa lớn là mười điểm, cửa Nhỏ mười hai điểm, không biết tại sao giờ ngược lại, chẳng lẽ nàng nhìn nhầm???

Nhà cái lập tức đưa mười hai kim tệ tới trước mặt Thương Nanh, Thương Nanh cũng không suy nghĩ, đặt cả ba kim tệ ban đầu thành mười lăm kim tệ, đặt cả vào cửa Lớn.

Tất cả mọi người xung quanh, ngay cả Kuno cũng hít sâu một hơi, nếu như Tây Mông không phải có gì đó nắm chắc....thì họ chỉ có thể nói Tây Mông bị điên rồi, toàn bộ tiếp tục đặt một cửa là quá nguy hiểm, chỉ cần thua 1 ván, sẽ thua sạch, nếu là dân cờ bạc có đầu óc, tất không làm việc ngớ ngẩn như vậy...

Bối Toa cũng chợt có cảm giác, Tây Mông hiện tại giờ tay nhắc chân đều vô cùng trầm ổn, từ thân hấn tỏa ra một luồng khí tức vô cùng cường đại, ánh mắt cực kỳ tự tin, tựa như hấn là một cao thủ ẩn thân vậy, tất cả cảm giác về một Tây Mông hèn kém ngày xưa tựa hồ biến mất

Lần thứ ba nhà cái mở bát,

Cửa Lớn, hai, sáu, hai, mười điểm.

Cửa Nhỏ, một, bốn, năm, cũng mười điểm....

Bằng điểm, Lớn ăn....

Lần thứ tư !!!

Cửa Lớn: sáu, sáu, sáu, mười tám điểm

Cửa Nhỏ: sáu, sáu, sáu, cũng mười tám điểm

Lớn ăn tiếp !!!

Các con bạc chết lặng, nhà cái mồ hôi vã ra như tắm, Kuno thì cười muốn rót cả quai hàm, khuôn mặt nhăn nhúm vì cười...

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Thương Nanh lần đầu thắng gấp đôi, được 3 kim tệ, lần thứ hai thắng gấp bốn, thành 15 kim tệ, lần thứ ba tiếp tục gấp bốn, thành 75 kim tệ, lần thứ tư gấp bốn nữa, trong tay hắn đã có 375 kim tệ....

Chỉ trong nháy mắt, Thương Nanh từ 1 kim tệ hóa thành 375 kim tệ, phải biết rằng 375 kim tệ không phải con số nhỏ, ở Á Lan Nạp thành, một gia đình bình dân một năm bắt quạ cũng chỉ kiếm được bằng đó kim tệ, dù cho Thương Nanh và Kuno chỉ ăn không thì trong vòng ba tháng cũng ăn không hết, tuyệt đối không cần lo tới sinh kế, càng không phải đi ăn xin, cơ bản giải quyết được vấn đề khó khăn trước mắt, thực là một việc rất đáng ăn mừng.

Kuno cười rất điên cuồng, liên tục khua tay múa chân, lưu riu gì đó sau lưng Thương Nanh, ăn xin nhiều năm như vậy, hắn rất thấm thía nỗi khổ này, hắn hiểu rằng, hiện tại hắn đã thấy được ánh sáng cuối đường, tự nhiên vui mừng vô cùng.

Thương Nanh lúc này vẫn rất bình tĩnh, hắn liếc qua núi kim tệ, khoe miệng khe nở một nụ cười bình thản, không thêm để ý xung quanh, một lần nữa đặt tất cả kim tệ vào cửa Lớn.

Thấy động tác điên cuồng của Thương Nanh, tất cả những khuôn mặt ban đầu tỏ ra khinh bỉ hắn cuối cùng biến mất, nhà cái không biết từ lúc nào rút ra một cái khăn tay, liên tục lau mồ hôi, hắn biết rằng, mỗi lần trời tối lão bản sẽ kiểm tra lợi nhuận, bàn nào không đạt lợi nhuận đặt ra sẽ bị trừ vào tiền lương.

Hiện tại, lợi nhuận của chiều này toàn bộ đã vào tay Tây Mông, nếu hắn tiếp tục thắng gấp bốn lần 375 kim tệ nữa thì chiều bạc sẽ lỗ gần nghìn kim tệ, đây là nửa năm thu nhập của hắn, nếu thực thua sợ rằng đừng nói là trừ lương, hắn nhất định sẽ bị lão bản trách mắng, thậm chí đuổi đi cũng không chừng.

- Hừ, là người ép ta...

Nhà cái khẽ nghiêng răng, đôi mắt hắn lóe ra quang mang lạnh lẽo, trong lúc thu xúc xúc, hắn cố ý không cẩn thận đánh rơi xuống chiếu bạc, sau đó hắn khom người giả bộ lấy lại xúc xúc, khi cúi xuống gầm bàn hắn nhanh như chớp lấy ra hai bát khác đặt sẵn phía dưới....

Bát để lắc, mặc dù nhà cái không thể tùy tâm điều khiển điểm số xúc xúc bên trong nhưng với loại được thiết kế đặc biệt này, hắn có thể tác động vào kết quả cuối cùng, tỷ lệ thành công lại khá lớn, hướng chỉ hiện tại mục đích của nhà cái không phải là muốn thắng, hắn chỉ cần khiến cho Cửa Lớn và Cửa Nhỏ thay đổi một chút mà thôi, điều này càng trở nên đơn giản.

Tất cả con bạc đều yên lặng, cố nín, nếu như lần đầu Thương Nanh may mắn, mèo mù vớ chuột chết, lần thứ hai là vận chó, lần thứ ba, thứ tư cũng vậy thì bọn họ thực quá khâm phục Thương Nanh, không ai tin rằng cái vận chó của Thương Nanh tiếp tục kéo dài lâu như vậy, tất cả đều đặt Nhỏ, dù sao lão tử có thua cũng chỉ vài kim tệ, còn người thua sẽ mất sạch....

- Tây Mông, ta nghĩ hôm nay người thắng đủ rồi, hay là thôi đi, ta muốn đi ăn tiệc

Bối Toa nhẹ nhàng kéo áo Thương Nanh, đôi mày khẽ cau lại, nũng nịu khuyên, đôi mắt đẹp không quên nháy nháy với Thương Nanh.

Mới vừa rồi nhà cái đổi xúc xúc, mặc dù hắn làm điều này dưới gầm bàn nhưng không thoát khỏi sự theo dõi của Bối Toa, nàng biết bọn chúng bắt đầu giờ thủ đoạn, cho dù Thương Nanh có cao thủ hỗ trợ cũng khó thắng keo này, nếu thua thì....chỉ là trước mắt không phải là 1 kim tệ nữa, mà là 375 kim tệ, là một con số khá lớn, ngay cả quý tộc như Bối Toa cũng không thể không để ý.

Mới vừa rồi nhà cái giờ thủ đoạn, Thương Nanh đương nhiên biết, bắt quạ có Di Hình Hoán Vị Trận, hắn càng tự tin, bình tới tướng đỡ, nước tới đắp đe,

hôm nay hẳn thực muốn xem nhà cái còn những trò gì nữa.

- Ha ha, khó khăn lắm mới thắng được nhà cái, phải tiếp tục chứ !!!

Thương Nanh khẽ cười, sau đó vỗ vỗ vai Bối Toa, thấp giọng nói mấy câu rồi lại chú ý vào chiếu bạc.

Chỉ một lát sau, hai cái bát lại được đặt lên bàn, nhà cái lần này tựa hồ rất tự tin, hẳn nhìn khắp nơi vô cùng ngạo mạn, tựa hồ đã nắm chắc phần thắng vậy, nhìn một vòng, hẳn lại nhìn về phía Thương Nanh.

Bối Toa dùng tinh thần lực quét qua hai bát, nhất thời đôi mắt đẹp tròn tròn,

Cửa Lớn: sáu, sáu, sáu, mười tám điểm

Cửa Nhỏ: một, một, một, ba điểm

Là cửa Lưỡng Cực, vô cùng hiếm, so với tỷ lệ liên tục một cửa thắng còn hiếm hơn nữa, theo luật thì nhà cái ăn tất, khó trách hẳn lại không tỏ ra sợ hãi, hóa ra hẳn đã biết sẽ ra dạng gì.

Thương Nanh vốn đang mỉm cười, trong nháy mắt khuôn mặt động lại, thần sắc ngưng trọng hơn mấy phần, tình hình này rất khó giải quyết, Di Hình Hoán Vị Trận chỉ có thể mượn không gian chi lực đổi vị trí hai vật thể, không thể gây ra ngoại lực với vật, không thể thay đổi trạng thái vốn có của nó, giờ tình huống này dù đổi thế nào, thì cũng thua, Thương Nanh không ngờ rằng nhà cái có thủ đoạn cao minh như vậy.

- Ha ha, Tây Môn thiếu gia, sao vậy ? Sắc mặt của ngươi có vẻ không tốt lắm !!!

Nhà cái chế nhạo nói.

Thương Nanh không để ý tới hẳn, nhắm mắt suy tư một hồi, cuối cùng chậm rãi mở mắt, khoe miệng khẽ cười, ý niệm vừa động, bên trong cửa lớn ba viên xúc sắc bắt đầu hỗn loạn, liên tục thay đổi vị trí của nhau, tốc độ càng lúc càng nhanh. Dưới sự khống chế của Di Hình Hoán Vị Trận, ba viên xúc sắc gần như trở thành tàn ảnh, tốc độ cực kỳ khủng khiếp...

Bối Toa là người duy nhất có thể dùng tinh thần lực nhìn xuyên bát, thấy ba xúc sắc trong cửa lớn không ngừng xoay tròn liên tục, đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập sợ hãi, cái miệng nhỏ nhắn há hốc, nếu lúc này nhét vào một quả trứng gà sợ cũng vừa.

- Ha ha, không có việc gì.

Thương Nanh thấy Bối Toa khản trương, hẳn khẽ cười, nắm tay Bối Toa an ủi.

- Bộp...

Cửa lớn chợt phát ra một tiếng kêu nhẹ như có va chạm, Bối Toa một lần nữa dùng tinh thần lực thăm thấu quan sát, phát hiện đám xúc sắc vốn đang xoay tròn đột ngột dừng lại, một viên xúc sắc bị đụng phải lăn sang một bên, từ sáu lần một cái thành một, nói cách khác trong cửa Lớn hiện tại là: một, sáu, sáu, mười ba điểm...

Nghe thấy tiếng động trong cái bát, nhà cái khẽ giật mình, nhưng hẳn vẫn tin tưởng, mặc dù hẳn không thể quan sát bên trong được như Thương Nanh và Bối Toa nhưng hẳn vẫn rất tin tưởng, cửa Lớn ba con sáu, cửa Nhỏ ba con một, đó là chắc chắn, cho dù trong cửa Lớn có hai xúc sắc chạm vào nhau thì cũng không thay đổi kết quả....Tây Môn, lần này ngươi thua chắc...

- Mở !!!

Nhà cái hô nhỏ một tiếng rồi chậm rãi mở hai bát, dương dương đắc ý liếc nhìn kết quả, vừa thấy, hai đồng tử hẳn thiếu điều rơi ra ngoài, xem chút ngã lăn ra đất, hẳn nặng nề đưa tay ôm ngực, thì thào....

Cửa Lớn: sáu, một, một

Cửa Nhỏ: một, một, sáu

Lớn ăn

Tất cả mọi người gần như chết lặng !!!

Bối Toa tận mắt thấy sự việc bên trong cửa Lớn, từ ba con sáu biến thành một, sáu, sáu, giờ lại thành một, một, sáu, nhất thời nàng cũng tròn mắt há mồm, nhũn mảy:

- Lại thay đổi....

Nhà cái run rẩy đếm tiền, lần này Thương Nanh thắng 1500 kim tệ, hẳn vừa đưa tiền tới vừa cố gắng kiềm chế tâm trạng sợ hãi của bản thân, đưa tiền xong, hẳn như gặp phải quỷ, sợ hãi rời khỏi chiếu bạc.

- Ha ha, một ngàn bảy trăm năm năm kim tệ, Kuno tru lên, nhanh nhanh lấy tiền, ta phải đi ăn tiệc....

Thương Nanh vẫn bình tĩnh, không để mắt tới núi kim tệ kia, hấn khẽ cười nhìn Kuno.

Bối Toa tưởng như mình đang nằm mộng, một lúc lâu au nằng mới hồi phục, nhin không được ôm tay Tây Mông nũng nịu:

- Tây Mông thôi tha...ngươi...ngươi...ngươi !!!

- Xú nha đầu, ngươi cái gì, mau lấy tiền, có muốn ăn tiệc hay không

Thương Nanh thân mật véo mũi Bối Toa nói.

Tên nhà cái như mất hồn, ngay lập tức lui về phía lão bản, vừa chạy vừa thở, hấn sợ hãi nói với Obrian:

- Lão bản...Tây Mông...Tây Mông hấn....

- Tây Mông làm sao ? Thua sạch rồi thì tổng cổ hấn đi...

Obrian không quay đầu lại, chỉ phất tay nói.

- Không phải, là...hấn....hấn....thắng rất nhiều tiền....

Nhà cái miễn cưỡng nói.

- Cái gì ?

Obrian nhàu mày, khuôn mặt đầy giận dữ, hấn vỗ ghế đứng bật dậy, nắm cổ tên nhà cái nói:

- Nói to lên, ngươi không phải mê ngủ chứ ? Tây Mông thắng lớn ?

- Không sai, lão bản, là Tây Mông thắng lớn, hơn một ngàn kim tệ...

Thấy lão bản nổi giận, tên nhà cái đỏ mồ hôi lạnh, khò sờ nói.

- Hấn ở đâu ?

- Hấn đang lấy tiền, chuẩn bị đi...

- Hừ !!! Muốn đi ? Đâu dễ vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thấy Thương Nanh gọi, Kuno cũng tỉnh lại, hấn cởi áo bào, mang theo tâm trạng kích động cực độ gom lấy kim tệ cột thành bọc, sau đó ôm chặt trước ngực, hai mắt cảnh giác liếc nhìn tứ phía, sợ người khác đánh úp.

Nhìn bộ dạng ngu dân của Kuno, Thương Nanh và Bối Toa không nhịn được nhìn nhau cười, các con bạc xung quanh lúc này cũng bắt đầu rì rầm bàn tán.

- Ai !!! Sớm biết vậy thì đặt theo Tây mông là thắng rồi, nếu theo hấn khẳng định sẽ kiếm được không ít tiền...

- Đúng vậy, hôm nay Tây Mông thực vô cùng bá đạo rồi !!!

Thấy mọi người xung quanh nhìn mình với con mắt khác xưa, Thương Nanh cũng có chút vui mừng, hấn đắc ý nói với Bối Toa:

- Thế nào, nha đầu ? Ta đã nói hôm nay vận khí rất tốt, các ngươi tin rồi chứ ?

Thấy bộ dạng vênh vác của Thương Nanh, Bối Toa vầu môi, hừ một tiếng, sau đó thì thầm với Thương Nanh, giả bộ chất vấn:

- Tiểu tử thói Tây Mông, ngươi khai mau, làm sao ngươi có thể làm cho con xúc xắc chuyển động ?

- Khụ...khụ....cái này....sau này sẽ nói cho ngươi biết....

Thấy Bối Toa hỏi, Thương Nanh cảm thấy rất nhức đầu, hần ho khan, sau đó cười vô cùng thần bí, cúi đầu mỉm cười không trả lời...

Thấy Thương Nanh thừa nước đục thả câu, Bối Toa cũng cười, đôi tay trắng nõn nháy mắt vung lên, định đánh yêu hần vài cái. Thương Nanh lúc này mặc dù tâm tình rất tốt, nhưng vẫn không nhường nằng, đám người xung quanh trong chốc lát tròn mắt nhìn hai người đùa giỡn, như thể chỉ có họ ở đây vậy....

Chợt

- Tránh ra...tránh ra....

Một tiếng thét vang lên, sông bạc nhất thời trở nên tĩnh lặng, tất cả con bạc dạt sang hai bên.

Phía sau, chủ sông bạc, lão bản Obrian sắc mặt vô cùng âm trầm, đang đi về phía này, sau lưng hắn là tám tên vệ sĩ vạm vỡ, cả bọn tràn ngập sát khí, mỗi tên cầm trong tay một cây gỗ.

Chứng kiến đội hình hùng hổ này, tất cả con bạc đều sợ hãi lui lại, nhường một lối nhỏ cho họ đi.

Thấy Obrian bước về phía này, nụ cười trên môi Thương Nanh và Bối Toa vụt tắt, Kuno thì không nhịn nổi, lui lại một bước, trên mặt có chút sợ hãi, nhưng hần càng ôm chặt bao tiền hơn.

Thương Nanh nhú đôi mày kiếm, cười khở lắc đầu:

- Xem ra hôm nay muốn đem kim tệ đi cũng không đơn giản..

Nghe Thương Nanh nói, Bối Toa lập tức kéo hắn về phía sau, an ủi:

- Tây Mông, không phải sợ, có ta ở đây...

- Ha ha, sợ rằng không đơn giản như vậy, trong đám vệ sĩ kia, Bahrton và Gida đều là sơ cấp chiến sĩ học đồ, với sức mình ngươi sợ rằng không đủ.

Nói vậy, nhưng khi Bối Toa tỏ ý che chở hắn, Thương Nanh không khỏi thấy lòng vô cùng ấm áp, chỉ là miệng chó không mọc ngà voi, hắn mở miệng là lại chằm chọc nằng.

- Hai sơ cấp chiến sĩ học đồ ?

Khuôn mặt Bối Toa nhất thời ngưng trọng, bản thân nàng là một trung cấp ma pháp học đồ, đối phó với sơ cấp chiến sĩ học đồ dĩ nhiên thừa khả năng, nhưng hai gã sơ cấp học đồ thì.....nếu ở nơi trống trải, nàng cũng có thể thu thập bọn chúng, nhưng đây là sông bạc, không gian rất hẹp, rất bất lợi cho ma pháp sư.

- Thiếu gia, ngươi và Bối Toa tiểu thư cầm tiền đi trước, ta ngăn cản bọn họ...

Kuno thường ngày đáng hoàng, chất phác, nhưng lúc này cũng vô cùng tức giận, hần nắm chặt tay, giọng nói sặc mùi anh dũng hi sinh.

- Để bọn chúng tới đây, bọn chúng không dám làm gì ta đâu..

Bối Toa nói.

- Ha ha, không nên hoảng sợ, bình tĩnh tương ngăn. Nếu Obrian thực sự có năng lực cướp kim tệ trong tay Tây Mông ta thì cho hắn cũng không sao.

Thương Nanh bình thản nói, mặc dù câu nói không mạnh mẽ, nhưng nếu nghĩ kĩ sẽ thấy sự tự tin vô cùng cường đại của Thương Nanh.

- Tốt, thẳng nhóc, dám ăn gian trong sông bạc của bọn lão gia, ta nghĩ ngươi chán sống rồi, ngoan ngoãn để kim tệ lại, sau đó tự chặt đứt hai tay, ta sẽ bỏ qua cho các ngươi...

Obrian vừa đi về phía Thương Nanh vừa quát...

- Cút !!! Obrian, ngươi đừng cặp mắt chó của ngươi nhìn xem, bọn thiếu gia ăn gian chỗ nào, không bằng có, ngươi tốt nhất không nên nổi con điên cần cần.

Thương Nanh cười phá lên, nếu đã bất thiện, vậy cũng khỏi cần khách khí.

Obrian ngàn lần không ngờ Thương Nanh dám mạnh miệng như vậy, hần giận quá hóa cười, điên cuồng nói:

- Chỉ bằng bản lĩnh trăm trận trăm thua của ngươi cũng thắng được nhiều kim tệ như vậy ? Rõ ràng là ăn gian...

- Ô, thì ra là như vậy...

Thương Nanh ra bộ hiểu biết, nói tiếp:

- Theo như ngươi nói, lão bản ngươi kết hôn ba mươi năm, vẫn không có con, giờ đột nhiên sinh ra một tiểu tử mập mạp, vậy khẳng định là có người hỗ trợ.....

Nghe Thương Nanh nói, tất cả con bạc bật cười, câu này chẳng phải Thương Nanh chửi Obrian dối sừng hay sao chứ ??? !!!

- Ngươi...

Obrian gằm gừ...

- Lão bản, khỏi cần dài dòng với hần, trực tiếp đoạt lại kim tệ.

Bahrton khuôn mặt đầy hung hăng, nhin không được nói.

Trước kia hần thường xuyên giày xéo Tây Mông, đến giờ vẫn cảm thấy thèm, đánh người, cần phải cãi lí sao ?

- Ai dám ?

Bối Toa cười lạnh, bước tới một bước !!!

- A, bảo sao tên tiểu tử Tây Mông kiêu ngạo như vậy, hóa ra hôm nay có trợ thủ...

Gida nói, giọng nói đầy vẻ chế nhạo, miệng hần nhếch lên, nở một nụ cười tà dâm, ánh mắt không chút kiêng kỵ, dán chặt vào thân thể Bối Toa.

- Các ngươi không nên làm loạn, tiểu thư nhà ta là trung cấp Ma Pháp Học Đồ, các ngươi sẽ chết vô cùng thảm.

Kuno thò đầu ra, nói.

- Ha ha, trung cấp ma pháp học đồ ? Không phải chỉ là một tiểu nữ sao, tiểu muội muội, hôm nay thúc thúc đang buồn, lại đây, thúc thúc thương...

Bahrton cười vô cùng bí ối, nói, hần vừa dứt lời, cả đám vệ sĩ ò lên đầy vẻ dâm ô.

Bối Toa nhú mày, hai con mắt xinh đẹp tràn ngập sát khí, từ nhỏ nàng luôn sống trong những tiếng ca ngợi, chưa từng bị nhục nhã như vậy, quả thực lúc này nàng giận tới cực điểm, chỉ hận không thể lập tức băm thây lũ người kia ra vạn đoạn.

- Y, mỹ nhân nổi giận rồi, thế nào, chỉ bằng một ma pháp học đồ như ngươi, muốn giải quyết hai người chúng ta ?

Gida cười hả hả

- Nếu một không đủ, vậy cả ta nữa thì sao ?

Thương Nanh cười khế, chậm rãi vươn tay, trong lòng bàn tay trong nháy mắt bốc lên một ngọn lửa

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hòa cầu thuật !!!

Thấy ngọn lửa trên tay Thương Nanh, tất cả con bạc đều hít một hơi lạnh, khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Tại A Tư Đặc Lan thành, nói tới phế vật đỉnh cấp như Tây Mông có ai không biết ?

Mặc dù hắn là hậu duệ của Baruch gia tộc, gia tộc cũng không tiếc tiền, dùng một số lượng ma pháp được tề chỉnh để tạo nên ma lực sơ cấp học đồ cho Tây Mông, nhưng hắn trời sinh tinh thần lực khô kiệt, không thể phóng ra ma pháp, kết quả trở thành trò cười trong giới ma pháp sư.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại tận mắt thấy Tây Mông sử dụng hóa cầu thuật, cái này không phải chứng minh rằng hiện tại Tây Mông là sơ cấp ma pháp sư học đồ hàng thật giá thật hay sao ?

- Thiếu gia....người....người có thể phóng thích ma pháp ?

Kuno trong nháy mắt dời người, thần sắc vô cùng bất khả tư nghị, hai mắt tròn tròn, mơ hồ có chút lệ quang, hiển nhiên hắn bị tình cảnh trước mắt kích động tới tột đỉnh...

Tâm tình Kuno lúc này so với lúc thu gom kim tệ còn kích động hơn gấp ngàn lần, thêm vào đó, hiện tại họ đang lâm khốn cảnh, nếu Thương Nanh là một ma pháp học đồ hàng thật giá thật, điều này đồng nghĩa với vô tận hy vọng, vô cùng ý nghĩa...

- Thế nào ? Obrian, bây giờ chúng ta có hai ma pháp học đồ, người còn muốn lưu kim tệ lại ? Muốn chặt đứt hai tay chúng ta nữa không ?

Bối Toa ban đầu thấy cảnh này vô cùng vui mừng, nhưng nàng cũng ngay lập tức trấn tĩnh, cười lạnh nói.

Bối Toa và Tây Mông là thanh mai trúc mã, Tây Mông có thể thoát khỏi kiếp phế vật, trở thành ma pháp sư học đồ, nàng tự nhiên vô cùng cao hứng, đồng thời nàng cũng phát hiện ra rằng, dị biến trên chiếu bạc ban này, sợ rằng chính là do Tây Mông dùng ma pháp ra tay, trên người Tây Mông lúc này chắc chắn có rất nhiều bí mật, bất quá lúc này cũng không phải lúc nàng tra hỏi, việc cần thiết là giải quyết phiên toái trước mắt, sau đó sẽ tra hỏi xử tử Tây Mông.

Thấy Thương Nanh sử dụng được hóa cầu thuật, khóe miệng Obrian bắt đầu run rẩy, sắc mặt cũng trầm xuống, hắn không ngờ Thương Nanh sử dụng được ma pháp, nhưng mặc kệ thế nào, gần hai ngàn kim tệ, hắn không dễ dàng bỏ.

- Chỉ là hai tên sơ cấp ma pháp học đồ, còn chưa đủ để kiêu ngạo với lão phu..

Obrian ho khan vài tiếng, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, nói:

- Bahrton, Gida, giao cho các người, đánh bọn chúng một trận cho ta...

Obrian thoáng suy nghĩ, sau đó lại cười, mặc dù đó là hai ma pháp học đồ, nhưng Bahrton và Gida bên mình cũng là hai chiến sĩ học đồ, hướng chỉ đồ phòng không gian chật hẹp, có lợi với sở trường cận chiến của chiến sĩ.

Obrian nói xong, chợt thấy lạ, bởi Bahrton và Gida vẫn không động đậy, hắn nhìn không được quay lại, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Phía sau hắn không ngờ lại không có ai, mấy tên vệ sĩ vốn theo sát hắn không biết từ lúc nào đã lui lại hai bước, mỗi người đều giơ cao cây gậy, đề phòng.

Obrian thét lớn:

- Bahrton, Gida, các người làm gì vậy ? Obrian ta ngày thường đối xử rất tốt với các người, giờ là lúc cần các người xuất lực, lại muốn lui bước ?

Bahrton ngược lại cười:

- Lão bản, không phải huynh đệ không có nghĩa khí, chỉ là chúng ta biết phân lượng mà, chút tiền lương của ngài thực không đáng để liều mạng...

- Các người nói gì, muốn ép ta sao ?

- Hắc, cũng không thể nói như vậy, dù sao cũng là liều mạng, việc tốt lão bản người ăn cả, còn chúng ta phải chịu chết ?

Gida xoa tay cười gian.

- Được rồi, xong việc ta chia cho các người hai phần, thế nào ?

Obrian cắn răng nói.

- Thành giao...

Bahrton và Gida nhìn nhau, gật đầu, sau đó lao về phía Thương Nanh và Bối Toa.

Thương Nanh cười khế, sau đó thì thầm với Bối Toa.

- Có được hay không ? Như vậy rất nguy hiểm...

Nghe Thương Nanh nói, Bối Toa nhất thời kinh hô.

- Hừ, cam đoan không có vấn đề, người quên một mảnh trên chiếu bạc sao ?

Thương Nanh vỗ ngực, tự tin nói

- Được rồi, người cẩn thận một chút

Bối Toa về mặt có chút lo lắng, nhưng thấy Thương Nanh tự tin như vậy, cuối cùng cũng cắn răng gật đầu.

Bahrton và Gida cũng vô cùng hưng phấn, nếu như ở ngoài, bọn họ thật sự không nắm chắc có thể chiến thắng một sơ cấp ma pháp sư học đồ và một trung cấp ma pháp sư học đồ, nhưng trong sông bạc, không gian chật hẹp, thực vô cùng có lợi cho bọn chúng.

Bối Toa bắt đầu ngâm xướng ma pháp, Bahrton và Gida cũng không chậm trễ, đấu khí bốc lên, hét lớn lao tới, mỗi người một phía cùng lúc công kích Thương Nanh và Bối Toa.

Phần lớn con bạc xung quanh đều là lính đánh thuê, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, vừa mới bắt đầu đã nhìn ra Thương Nanh tuyệt đối lâm vào tình thế nguy hiểm, dù bên Thương Nanh có một trung cấp ma pháp sư học đồ nhưng ở đây không gian nhỏ hẹp, ưu thế về tu vi không lớn, hơn nữa ma pháp sư tối kỵ cận chiến, tất cả đều thăm nghĩ, Thương Nanh khẳng định thảm bại...

Thương Nanh lúc này không hề ngâm xướng ma pháp, hắn chỉ cười hề hề đứng tại chỗ, bộ dạng vô cùng tự tin, không hề để ý tới Gida đang lao tới, phía bên kia, Bahrton cũng đang lao về phía Bối Toa.

Khi nắm tay của Gida chỉ còn cách mặt Thương Nanh một đoạn, tất cả đều thăm chửi, Thương Nanh thật ngu ngốc, không ngờ không tận dụng thời gian ngâm xướng ma pháp, cứ thế đứng chịu trận...

Ngay cả mấy con bạc cũng âm thầm lắc bả, trận này Thương Nanh hẳn sẽ thê thảm.

Có người còn nghĩ Thương Nanh thúc thủ chịu trói, nhưng lúc này đầu hàng không phải quá muộn rồi sao ? Nếu như biết thua, cũng không biết chạy trốn ?

Khoảng cách nắm tay của Gida lúc này cách mặt Thương Nanh chưa tới ba phân, Thương Nanh cũng đã cảm nhận được quyền phong áp sát mặt, nụ cười của hắn cũng đậm hơn vài phần...

- Ha, chết đi cho ta...

Gida thấy nắm tay chỉ cách Thương Nanh một chút, hắn điên cuồng gầm rú, đấu khí càng thêm nồng đậm, hắn tin chắc rằng, cho dù phía trước là một khối cự thạch cũng sẽ nát vụn dưới tay hắn.

Tíc tắc sau..

Thương Nanh khởi động Di Hình Hoán Vị Trận... Trong nháy mắt hắn đổi chỗ cho Bahrton...

Một kích toàn lực của Gida ngay lập tức đập thẳng vào ngực Bahrton, máu tươi phun ra, thân thể hắn như con diều bay thẳng ra ngoài, đập vào một bàn bạc rồi rơi xuống đất.

Bahrton tái mặt, phun ra một ngụm máu tươi, về mặt đầy nghi hoặc nhìn về phía Gida một cái, sau đó ngất đi.

- Thế !!! Thế nào lại là Bahrton ?

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Gida kinh ngạc nhìn nắm tay của mình, trong lòng sợ hãi tới cực điểm, rõ ràng vừa rồi Tây Mông đứng trước mặt hắn, làm thế nào trong nháy mắt lại biến thành Bahrton ? Hắn vô cùng kinh nghi, đứng chết trân tại chỗ, tựa như đang cố gắng tìm lời giải thích vậy....có điều, Bối Toa không cho hắn thời gian tự hỏi nhiều như vậy.

- Tĩnh hóa chi quang !!!

Ngâm xướng một lúc, Bối Toa yêu kiều phát tay, cánh tay ngọc vung lên cao, theo đó một đạo ánh sáng trong nháy mắt bao phủ Gida, bị ánh sáng bao phủ, Gida cảm thấy như bị vạn châm nhập thể, hân ôn đầu gầm rú, cực độ đau khổ.

Thấy bộ dạng thống khổ của Trát Đặc, sáu người còn lại cũng hoảng sợ, cuống quýt vung quyền lao về phía Bối Toa.

- Đi ...

Thương Nanh cười lạnh, hỏa cầu trong tay cũng hình thành, hân quát nhẹ, hai luồng lửa đỏ sẫm như tia chớp bay về phía sáu người. Phóng hỏa cầu xong, hân ngay lập tức tiếp tục ngâm xướng những câu chú ngữ khó hiểu.

Sáu người còn lại không phải là chiến sĩ, không có đấu khí hộ thể, đối mặt với hỏa cầu nóng bỏng gần như không có sức phản kháng, ngay sau đó là từng loạt tiếng kêu đau đớn vang lên, chỉ trong chốc lát, trên mặt đất sáu tên vệ sĩ nằm la liệt, rên rĩ không ngừng.

Thấy tình hình đó, vẻ mặt kiêu ngạo của Obrian biến mất, tám người đó trước giờ vốn là chỗ dựa vững chắc của hân, giờ trong chốc lát đã bị Thương Nanh đánh nằm la liệt, trong đầu hân tràn ngập hoảng sợ, khủng hoảng tới cực điểm, rốt cuộc cũng quên cả kim tệ, thừa dịp Thương Nanh không chú ý, lén lút chui vào sau quầy bar trốn.

Thương Nanh đương nhiên chú ý rất kỹ từng hành động của Obrian, thấy vậy hân không khỏi phì cười, hân định phát động hỏa cầu thuật một lần nữa, thiêu Obrian thành heo nướng, nhưng hân kinh ngạc phát hiện, ma lực trong cơ thể đã dùng hết sạch, hân không khỏi lắc đầu cười khổ. “Sơ cấp ma pháp học đồ, ma lực thật quá ít đi !!!”

Bất quá sau khi suy nghĩ chốc lát, hân hiểu ra rằng, sơ cấp ma pháp học đồ, ma lực vô cùng ít, đối với hân, ma lực còn mang ý nghĩa khác, còn sử dụng để phóng thích ma pháp trận, còn phải cung cấp năng lượng cho ma pháp trận trận nguyên, vừa rồi hân liên tục sử dụng để thi triển Di Hình Hoán Vị Trận, giờ lại dùng ma pháp oanh kích, khó trách tiêu hao nhanh như vậy, hân cười khổ lắc lắc đầu, xem ra sau này cũng nên tu luyện ma lực một chút mới phải.

Bất quá, Thương Nanh vốn có tôn chỉ rõ ràng, người không phạm ta, ta không phạm người, dù cho là dưới tình huống ma lực khô kiệt, hân cũng không dễ dàng buông tha cho Obrian. Hân lập tức bước nhanh về phía quầy bar, túm lấy đầu Obrian, không cho hân kịp thanh minh, lập tức buông tay, từng tiếng kêu chát, chát vang lên liên hồi.

- Hừ, muốn lấy vật trong tay ta ? Cũng phải xem người có năng lực này không đã ...

Thương Nanh rất mạnh tay, đánh cho Obrian xây xẩm mặt mày, trước mắt đầy sao, sau đó ném hân vào bàn đánh bạc.

Obrian bị đánh đến hoa cả mắt, lại bị ném, va chạm mạnh với bàn bạc, ngay lập tức ngất đi.

- Chúng ta đi !!!

Thu thập Obrian xong, Thương Nanh phui phui tay, cười ha hả đi về phía Bối Toa, sau đó gọi Kuno rồi cả bọn đi ra ngoài.

- Quang Minh thần ở trên, hôm nay Tây Mông không phải được thần linh phụ thể chứ ? Thế nào lạitrâu bò như vậy

???

- Hôm trước ta nghe nói Tây Mông cùng đường phản kháng, đánh cho Lai Tư Uy Liêm một trận, ta vốn nghĩ đó chỉ là trò đùa, nhưng xem ra...thật sự có khả năng...

- Tây Mông cường thế quét khỏi, xem ra A Tư Đặc Lan thành không lâu sẽ vô cùng náo nhiệt, gia tộc Rand tuyệt đối sẽ không để Tây Mông cứ thế phát triển....

Đám người Thương Nanh rời khỏi đồ trường một lúc, mọi người mới tỉnh hồn, đưa mắt nhìn nhau, sau đó sôi nổi bàn tán.

Trên đường, ba người Thương Nanh song song tiến bước.

- Tây Mông, giờ người giải thích cho ta nghe đi ...

Bối Toa xoay đầu, chớp chớp đôi mắt sáng, vẻ mặt tràn ngập chờ mong nhìn Thương Nanh.

Từ lúc xảy ra vấn đề trên chiếu bạc tới lúc Thương Nanh phóng xuất ma pháp, tất cả đều vào lúc chỉ mảnh treo chuông, hân không ngờ lại có thể trong chớp mắt đổi vị trí với Bahrton, Bối Toa phát hiện ra rằng, Tây Mông hiện tại ẩn chứa rất nhiều bí mật, sự hiếu kỳ trong lòng nàng cũng bị kích thích tới cực điểm.

- A...cái này...thực ra rất đơn giản...

Thương Nanh ấp úng trả lời, bộ não vận động tới mức tối đa, nghĩ ra đủ loại mưu kế để...nói dối.

- Vài ngày trước, khi ta ngồi ăn xin ở ven đường, có một lão khát cái ngồi cạnh, ta với lão tán gẫu một hồi, lão liền hỏi gia cảnh của ta, sau khi kể lại ta là

con nhà thế gia vọng tộc, bị người ta hăm hại, giờ phải đi ăn xin, chịu đủ mọi cay đắng, lão chợt nổi giận.

Đột nhiên hần nghiêm mặt hỏi Bối Toa:

- Người nghĩ sau đó lão nói thế nào ?

- Nói thế nào ?

Bối Toa và Kuno đều ngẩn người, nhìn nhau rồi đồng thanh hỏi.

- Lão khát cái nói, bình sinh lão không vừa mắt với tiểu nhân.chuyên hăm hại người khác, lão nói sẽ giúp ta. Sau đó lão móc ra một quyển sách mục nát, nói ta phải đọc và nhớ kỹ, lúc đó ta cho rằng lão trêu đùa ta, ngay cả lão còn phải đi ăn xin, lấy gì ra mà giúp ta ??

Thương Nanh giả bộ thả hồn vào ký ức, bộ dạng vô cùng chân thật, tình tùy của nói dối đại pháp được hần thể hiện tới tận cùng.

- Sau đó thì sao ?

- Sau đó.dù sao lúc đó ta cũng rất buồn tẻ, cũng muốn vào hùa chơi với lão cho vui, vì thế ta mở sách, đọc hơn nửa ngày mới nhớ hết, sau khi đọc xong, lão thu sách lại, nói rằng ta miễn cưỡng có khả năng nắm giữ ma pháp không gian hệ, nếu chăm chỉ tu luyện, sau này có thể bố trí mấy ma pháp trận.

Thương Nanh bốc phét, nước bọt bay tứ tung, tỏ vẻ vô cùng chân thật.

- Lúc ấy ta chỉ biết cười khò, ta vốn chỉ là một phế vật, tinh thần lực khô kiệt, tu luyện cái môn người.Ai ngờ khi nghe ta nói vậy, lão chợt tức giận, bốp miệng ta rồi ném một viên thuốc vào, viên thuốc đó vô cùng kinh tởm, ta muốn nhổ ra nhưng đã muộn. .

Thương Nanh vừa nói vừa giả bộ khạc nhổ, có vẻ rất kinh tởm.

- Không gian hệ ma pháp sư ??? Người nói thực sao ?

Bối Toa ngây ngốc, hít một hơi khí lạnh, nằng tựa hồ rất chờ mong cái này, đối với lời nói của Thương Nanh nàng không chút nghi ngờ.

- Sau đó.lão khát cái vỗ đùi mà đi, hần dặn ta nên nghỉ ngơi, viên thuốc kinh tởm lão cho ta sẽ sinh ra thần lực, lúc đó ta cũng không thèm để ý, ai ngờ qua vài ngày, ta thực sự cảm nhận được tinh thần lực, hơn nữa còn có thể phóng thích ma pháp.

Thương Nanh giả bộ kinh ngạc, hoa tay múa chân nói.

- A....thần kỳ như vậy ?....

Bối Toa kinh hô.

- Đúng vậy, lúc đó ta mừng như điên, cũng bắt đầu tin vài phần lời nói của lão, vội vàng nghiên cứu quyển sách nhỏ mà lão bắt ta học thuộc, kết quả phát hiện ra rằng quyển sách nhỏ có chỉ dẫn về không gian chi lực, ma pháp trận. ...

- Người !!! Thực là ma pháp sư không gian hệ ???!!!!

Đây là kỳ ngộ cỡ nào ? Bối Toa nhìn không được, ôm choàng lấy Thương Nanh, hoan hỉ nói.

- Cái gì không gian hệ ma pháp sư ?

Thương Nanh lại cảm thấy nhức đầu, hần thập phần hoài nghi hỏi ngược lại.

- Người là đồ ngốc.

Bối Toa vô cùng kích động, khuôn mặt đẹp đẽ đỏ ửng, chỉ chốc lát nàng đã trấn tĩnh lại, rồi từ tốn giải thích

- Ma pháp chia làm nhiều hệ, như Quang Minh hệ, Hắc Ám hệ, Hỏa hệ, Thủy hệ, Địa hệ, ngoài ra còn có một vài loại đặc thù như Không Gian hệ, ma pháp sư Không Gian hệ là ma pháp sư thần bí nhất, cường đại nhất, bọn họ nắm trong tay Không Gian Chi Lực, có khả năng giả trí ma pháp thuộc tính lên trang bị, còn có khả năng chế tạo, phù họa truyền tống trận.Có thể nói không gian hệ ma pháp sư là ma pháp sư tôn quý nhất của Ma Huyền Đại Lục, là chức nghiệp, tồn tại cực kì hi hữu.

Bối Toa càng nói càng thêm kích động.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

- A, Bối Toa tiểu thư, không biết ma pháp sư không gian hệ và được tề sư ở Ma Huyền Đại Lục thì cái nào hơn ?

Kuno gãi gãi đầu, tò mò hỏi, trong nhận thức của hắn, có thể phối chế các loại dược liệu sang quý mới là tồn tại cao quý nhất trên đại lục.

- Tuyệt đối chỉ hơn chứ không kém !!!

Bối Toa trình trọng, giọng nói thập phần kiên định.

- Mặc dù ma pháp sư có thể điều khắc ma pháp trận danh tiếng lớn nhưng rất ít, hơn nữa không gian hệ ma pháp sư càng hiếm hơn, không như dược tề sư, số lượng rất lớn, nếu theo thống kê thì một ngàn người mới xuất hiện được một ma pháp sư cao cấp, mà một vạn ma pháp sư cao cấp mới miễn cưỡng có thể xuất hiện một ma pháp sư không gian hệ....Ma pháp sư không gian hệ như phượng mao lân giác, cực kì ít, đó cũng là một phần lí giải tại sao trên Ma Huyền Đại Lục, ma pháp sư không gian hệ lại là một tồn tại cao quý như vậy.

- Bất cứ vật phẩm gì, chỉ cần có dấu ấn của ma pháp sư không gian hệ, giá cả lập tức tăng vọt....Người biết trước đây ở nhà đấu giá An Bố La, người ta đấu giá một cái không gian giới chỉ bao nhiêu tiền không ?

- Không biết !!!

Thương Nanh và Khó Nặc lắc lắc đầu, bọn hắn trước đây cơm còn không có mà ăn, có thời gian chú ý mấy thứ đó sao ?

Bối Toa kích động nói:

- Tám vạn kim tệ....bây giờ càng vô giá. Hơn nữa đó còn chưa tính là gì, nếu không gian giới chỉ không chỉ có thể chứa trang bị mà còn có khả năng tăng phúc, là một ma pháp vật phẩm....giá càng thêm khủng khiếp.

- Wow, nếu như người nói, ta thật là....Ha ha, chúng ta phải đi ăn mừng một phen, đi, kiếm nơi nào ăn thôi.

Thương Nanh cố ý tỏ ra vô cùng kinh hi, hân hào sáng cười ha hả.

Hắn thân là trận pháp tông sư, đối với tác dụng của trận pháp nắm rõ như lòng bàn tay, thấy đã an toàn vượt qua kiểm tra, hắn vội vàng nói sang chuyện khác, cánh tay cũng rất tự nhiên....khoác lên vai Bối Toa.

- Hi hi....Đây là kỳ ngộ vô cùng lớn nha, quả thật đáng ăn mừng....

Bối Toa che miệng cười khẽ, cũng không có phản ứng gì với việc Thương Nanh khoác vai nàng, dù sao hai người đã chơi với nhau từ lúc mặc quần thụng đất tới giờ, cũng đã sớm thành thói quen.

- Tiểu thư....tiểu thư...

Ba người đang vừa đi vừa cười, vô cùng vui vẻ chợt nghe thấy tiếng gọi dồn dập phía sau.

- Giana ?

Bối Toa quay đầu lại, thấy thiếp thân thị nữ của mình, nhất thời cảm thấy kỳ lạ. Hơn nữa bộ dạng Giana vô cùng khàn trang, trong lòng nàng chợt cảm thấy có chút không tốt.

Giana chạy tới trước mặt Bối Toa, hai tay chống lên đầu gối, vừa thở vừa nói:

- Tiểu thư, không tốt, tộc trưởng biết người đi tìm thiếu gia Tây Mông, giận tím mặt, muốn Giana lập tức đưa người trở về....

- Cái gì ?

Sắc mặt Bối Toa trong nháy mắt biến đổi, từ lúc gia tộc Baruch suy bại, gia gia đã nghiêm cấm nàng tới lui với Tây Mông, ngay cả lần này Bối Toa cũng là lén lút chuồn đi, thấy phụ thân nổi trận lôi đình, Bối Toa nhất thời bối rối, nàng quay lại nói với Tây Mông:

- Tây Mông, ta có chuyện, không đi ăn cơm với người được, người phải tự biết bảo trọng, có thời gian ta sẽ tìm người.

- Được, người bận việc thì cứ đi trước, ta sẽ đợi người rồi mới ăn tiệc.

Thương Nanh cười ha hả gật đầu.

Bối Toa cũng vì nghĩ tới lòng tự trọng của Tây Mông nên chưa từng nói việc Á Đặc Lan gia tộc cấm Bối Toa giao lưu với Tây Mông, nhưng chuyện này từ sớm đã lan truyền khắp thành A Tư Lan Nạp, Thương Nanh nào có thể không biết ?

- Không được chơi xấu nha

Bối Toa vừa chạy vừa quay đầu bỏ lại một câu, rồi vội vàng chạy về.

Thương Nanh kinh ngạc đứng chết trân, tới lúc thân ảnh Bối Toa hoàn toàn biến mất, hắn mới thu hồi ánh mắt, cười khổ. Không thể không nói, đoạn tình cảm của Bối Toa và Tây Mông thực vô cùng thuần khiết, hắn biết giờ thân phận hắn cách xa Bối Toa, đồng thời cũng hiểu nỗi khổ của gia tộc Á Đặc Lan. Nhưng. ...Thương Nanh bây giờ đã khác, nói cách khác, Tây Mông đã khác, chỉ một thời gian nữa, hắn sẽ khiến gia tộc Á Đặc Lan, thậm chí cả A Tư Đặc Lan thành thay đổi cách nhìn. ...

- Chúng ta đi thôi..

Thương Nanh thản nhiên nói

- Dạ, thiếu gia

....

Thương Nanh cùng Kuno lần này không trở về khu phố nghèo, ở đó chỉ có những lều cỏ, bọn hắn chẳng có gì mà lưu luyến. Hai người tới khách sạn, thuê một phòng, rồi ở lại.

Với nghệ thuật kiến tạo trận pháp của Thương Nanh, dù là trận pháp cấp 9, hắn cũng có thể tự tin bố trận, sở dĩ hiện tại hắn khác trước, tiền cảnh sẽ không dừng vì đơn giản hắn đã tốn cả một kiếp nghiên cứu về trận pháp, giờ chỉ cần đã thông kinh mạch, tu luyện trận nguyên, tự nhiên hắn có thể một lần nữa kiến tạo trận thành di động, tự nhiên như nước chảy thành sông vậy.

Sau khi bố trí mọi việc, Thương Nanh bắt đầu viết ra một danh sách dài các loại dược liệu, sau đó hắn giao cho Kuno đi thu mua, mặc dù Thương Nanh có ký ức về Ma Huyền Đại Lục, nhưng giá cả dược liệu thì không biết, nếu cứ phóng tay mua bừa thì một ngàn tám trăm kim tệ đánh bạc được sẽ thoáng chốc bay biến, giao cho Kuno vẫn là tốt hơn.

Ngày hôm sau, Thương Nanh cả ngày ngồi trên giường, suy nghĩ cách tu luyện ma lực, mặc dù tinh thần lực của Thương Nanh vô cùng khủng khiếp, tu luyện cũng sẽ suôn sẻ hơn người khác, nhưng kiếp trước Thương Nanh vốn chỉ chú tâm vào trận pháp, có trận pháp phụ trợ, hắn tu luyện cực kỳ thần tốc, hiện tại phải tu luyện kiểu này khiến hắn buồn bực không thôi.

Điền cuồng tu luyện, thoáng chốc đã qua ba ngày, tới lúc Kuno vác một bó dược thảo và một cái lò luyện đan nhỏ về đặt trước mặt, Thương Nanh mới cảm thấy vui vẻ một chút, hiện tại, bước đầu tu luyện, hắn cần phải đã thông được hai huyết vị tương thông với Nhâm Mạch là Thiên Trung cùng Khí Hải. ...thành công, hắn có thể bố trí một loại trận pháp tu linh sơ cấp.

Luyện đan là kiến thức cơ bản của người tu chân, mặc dù luyện đan thuật của Thương Nanh chưa thể sánh bằng tạo nghệ của hắn ở Trận Pháp, nhưng luyện chế mấy cái đơn dược cấp thấp thì quá sức dễ dàng, hơn nữa Tây Mông còn là ma pháp sư hòa thuộc tính, luyện đan đối với Thương Nanh mà nói, thực chẳng có gì cần suy nghĩ.

Thương Nanh sai Khố Nặc ra cửa thủ hộ, cấm không cho ai vào quấy rầy, sau đó khoanh chân ngồi tĩnh tâm một lúc sau, trên tay hắn, ngọn lửa chậm rãi tích tụ, sau đó khẽ động đưa ngọn lửa nhập vào đan lò, tinh thần lực cực mạnh lan tỏa, khổng chế hóa hậu, tay còn lại không nhanh không chậm, đưa dược liệu vào đan lò theo quy tắc nhất định. ...

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Kuno rất nghe lời, hắn yên tĩnh chờ đợi Thương Nanh, thời gian nhanh chóng trôi đi, Kuno lúc này nhắm mắt, im lặng vĩnh tại nghe ngóng, bộ dạng hắn trông như đang ngủ gật vậy.

Chợt !!!

Mùi Kuno chợt hít hít, hần kinh ngạc mở mắt, hần nghĩ thấy một mùi hương thơm ngát.

Kuno vội vàng đứng dậy, thần sắc có chút kích động, phải biết rằng ở Ma Huyền Đại Lục, địa vị của được tề sư vô cùng tôn quý, ai cũng là quý tộc cao tại thượng, nói cách khác, chỉ có những quý tộc có địa vị mới có thể đặt quan hệ với các được tề sư.

Kích động qua đi, khuôn mặt Kuno lại lộ ra vẻ nghi hoặc, luyện được sư nếu tới A Tư Đặc Lan thành, hần là sẽ vô cùng náo nhiệt, sao có thể trọ tại cái nhà trọ của lão Kiệt Khắc này.

Hần sững sờ suy nghĩ một hồi, sau đó vội vàng chun mũi hít hà.

Buồn cười thay, hần hít hà một hồi lại quay đứng về cái cửa phòng thiếu gia, không ngờ mùi thơm chính từ trong phòng phát ra.

Hần ngo ngẩn gãi đầu, sau đó tròn mắt, kinh ngạc lắp bắp:

- Mùi hương rõ ràng từ trong phòng thiếu gia bay ra !!!

Kuno đột nhiên cả kinh, thiếu gia chẳng phải nói là chế thuốc sao, chẳng lẽ thiếu gia cũng là một được tề sư ? hần vội vàng giơ tay, định gõ cửa, chợt nghĩ lại, thiếu gia có nói, nghiêm cấm quấy rầy, vì thế hần lập tức tự kiềm chế, hạ tay xuống.

Trong phòng, Thương Nanh khoanh chân ngồi dưới đất, bên cạnh hần, một núi dược liệu lớn nhỏ ban đầu sớm biến mất, còn lò đan nhỏ trước mặt thì đã mở lộ ra ba viên đan dược nhỏ màu xanh đang lẳng lẳng nằm đó, mùi thơm nồng đậm chính là nó phát ra.

- Ha

Thương Nanh thở phào, khuôn mặt đầy mỏi mệt, nhưng cũng có vài phần mừng rỡ, do tác dụng của ngọn lửa, thân thể của hần cũng đỡ rục, lần này luyện đan vô cùng nguy hiểm, có vài lần suýt chút nổ lò, bất quá nhờ vào tinh thần lực dị thường cường đại của Thương Nanh thao túng, cuối cùng hần thành công luyện chế ra ba viên Lục Nguyên Đan.

- Kuno, vào đi

Thương Nanh chậm rãi đứng dậy, khẽ cử động cơ thể cho thoải mái, sau đó gọi

Thấy thiếu gia gọi, Kuno vội đẩy cửa phòng chạy vào, hần lắp bắp hỏi:

- Thiếu gia.....thiếu gia luyện được ?

- Được ? Ha ha, không phải.

Thương Nanh cười khở lắc đầu, hần trầm ngâm suy nghĩ chốc lát rồi nói tiếp:

- Ta chỉ luyện chế vài khối đan dược mà thôi !!!

Thấy thiếu gia nói vậy, Kuno không khỏi thất vọng, hần nghĩ nếu thiếu gia thực là được tề sư, vậy sinh hoạt của bọn họ sau này thực khỏi cần lo lắng.

Mặc dù Kuno thất vọng, nhưng hần vẫn đưa tay cầm một viên Lục Nguyên Đan, hít hà rồi tò mò ngắm nghía, rồi hần nói:

- Thiếu gia, đan dược này của thiếu gia còn thơm hơn cả được tề mà các được tề sư chế tạo....

- Đúng, đan dược cũng coi như một loại được tề, chỉ bất quá được tề chỉ cần phối hợp đơn giản là tạo thành, còn đan dược thì luyện chế vô cùng khó khăn, nếu phải so sánh thì nếu chế tạo được tề khó một, thì luyện đan dược còn khó gấp trăm lần.

Thương Nanh tự tin nói...

- A....như vậy có nghĩa là thiếu gia là được tề sư ?

Nghe Thương Nanh nói vậy, Kuno kinh ngạc đứng bật dậy, mừng như điên nói...

- Cái này...cũng xem như vậy đi.

Thương Nanh đối với cái đám được tề sư chó má của Ma Huyền Đại Lục vốn không ưa gì, vì thế hần cũng không buồn giải thích, âm ừ cho xong.

- Thiếu gia....thật quá tuyệt vời !!

Kuno kích động nói.

- Chỉ với thân phận được tề sư của thiếu gia, nhất định chúng ta sẽ có tương lai tốt lành...

- Uhm...

Thương Nanh không nói gì, chỉ cười cười, hắn thực ra không phải được tề sư, nhưng tương lai tốt lành cho hắn và Kuno thì hắn nắm chắc, hắn nghĩ ngợi chốc lát rồi chợt hỏi:

- Kuno, chúng ta còn bao nhiêu kim tệ ?

- Lần trước mua hết danh sách được liệu của thiếu gia, tổng cộng tốn hết một ngàn một trăm năm mươi kim tệ, vừa nãy ta cũng trả một tháng tiền thuê phòng là ba trăm kim tệ, bây giờ chúng ta còn ba trăm năm mươi kim tệ.

Kuno tính toán chốc lát rồi nói.

- Mua được liệu thực sự rất tốn tiền....

Thương Nanh rung động nói.

- Hiện chúng ta chỉ còn hơn ba trăm kim tệ, không bao lâu nữa sợ rằng chúng ta lại phải đi ăn xin kiếm sống.

Kuno bắt đầu dĩ nói.

- Ba trăm kim tệ có thể chống đỡ thêm được một thời gian, ta nghĩ chúng ta cần phải nghĩ biện pháp kiếm tiền mới được.

Thương Nanh cười khò một tiếng, an ủi.

- Đi, chúng ta ra ngoài đi dạo, ta quyết định mua cho ngươi một món binh khí vừa tay.

Thương Nanh ngắm nghĩ một chút rồi nói.

- Binh khí ?

Kuno còn tưởng mình nghe lầm, bản thân hắn không phải chiến sĩ, không phải ma pháp sư, mua binh khí làm gì ?

- Đúng !!!

Thương Nanh gật đầu.

- Ngươi có tư chất thiên phú, sức mạnh vô cùng, thời gian tới ta sẽ dạy ngươi cách tu luyện.

- A...

Về mặt Kuno đầy vẻ đau khổ, hắn cầu khẩn:

- Thiếu gia, ngài tha cho ta đi, ta là dạng người gì ngươi không biết sao, ta rất nhát gan, cũng không có khát vọng gì, chỉ hy vọng mỗi ngày ăn no là được, nào dám hi vọng cao xa trở thành chiến sĩ...

Nghe vậy, Thương Nanh nhú mày, nắn:

- Chúng ta vì sao lại không ăn đủ no, còn không phải vì không có thực lực sao, nếu giờ ngươi là một chiến sĩ cường đại, đừng nói cơm no, coi như mỗi ngày ngươi ăn sơn hào hải vị cũng rất đơn giản.

- Kuno, nhân sinh trên cõi đời này, ai cũng phải có khát vọng, thiếu gia ta không cần ngươi mạnh mẽ hơn người, chỉ cần ngươi có bao nhiêu năng lực cũng phải tận dụng bằng hết, leo được càng cao càng tốt, ngươi hiểu chưa ?

Kuno nhìn hắn, gãi gãi đầu....

Thương Nanh chán nản nói:

- Ngươi nhìn tình cảnh chúng ta bây giờ, hiện tại ở A Tư Đặc Lan thành có rất nhiều người đang nhìn chúng ta, nếu chúng ta cứ làm phé vật, bọn họ nhất định sẽ không dễ yên.

Thương Nanh dừng lại một chút rồi lại nói:

- Giờ chúng ta không lo áo cơm, nhưng sắp tới con đường phải đi sẽ ngập gió tanh mưa máu, ngươi hiểu chưa ?

Nghe Thương Nanh nói, Kuno chợt nghiêm mặt, hắn đã loáng thoáng hiểu ra một chút, hắn biết Thương Nanh nói không sai, nếu sau này họ vẫn cứ yếu đuối như vậy thì gia tộc Rand đối phó họ họ sẽ phải làm sao ?

- Thiếu gia, người muốn Kuno làm gì

Tâm tình Kuno phảng phất đã xảy ra biến hóa, hần trăm giọng nói.

- Thiếu gia ta sẽ dạy ngươi tu luyện, ta không hy vọng xa vời về tương lai, ta không hy vọng ngươi có thể giúp ta, chỉ mong ngươi có năng lực tự bảo vệ bản thân, mặc dù chúng ta không phải thân sinh huynh đệ nhưng cũng coi như bạn bè cùng nhau lớn lên, ta không muốn ngươi bị thương tổn.

Thương Nanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Nghe Thương Nanh nói, cặp mắt Kuno chợt lóe sáng, ánh mắt tràn đầy ám áp, hần chưa bao giờ nghĩ thiếu gia lại coi mình như huynh đệ, nghe những lời này, hần cảm thấy những đau khổ mấy năm phải chịu đựng thực rất đáng giá, hần thầm hứa sẽ cố gắng, cố hết mình để không khi nhục hai chữ huynh đệ của thiếu gia.

- Thiếu gia, ta rõ rồi, Kuno sẽ chăm chỉ tu luyện.

Kuno kiên định gật gật đầu, thành khẩn nói.

- Ủ, bây giờ còn sớm, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.

Thương Nanh nói, sau đó vừa cười vừa đi ra ngoài.

Trên đường đi, Thương Nanh ngoắc chỗ này một tí, ngoắc chỗ kia một chút, Kuno thì lơ đãng bám sát sau lưng, thỉnh thoảng hần lại nhíu mày, tựa như đang suy nghĩ gì vậy.

Thương Nanh thấy Kuno trầm tư, bất đắc dĩ cười cười, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Kuno mặc dù đồng ý tu luyện, nhưng khẳng định hần vẫn chưa thông tất cả, cũng cần một thời gian để hần chậm rãi thích ứng.

- Kuno, ngươi cảm thấy vũ khí loại nào hợp tay với ngươi.

Thương Nanh đột nhiên quay đầu lại hỏi Kuno

- A...

Kuno ngẩn người rồi ngây ngô cười, trả lời:

- Thiếu gia, Kuno chẳng có ưu điểm gì, chỉ có ăn nhiều, sức lớn, cứ kiếm cái gì càng nặng càng tốt, nhưng không có cũng được vì vũ khí thực rất đắt mà chúng ta cũng không còn nhiều kim tệ.

Thương Nanh mỉm cười, vỗ vỗ vai Kuno:

- Kim tệ sao, ngươi khỏi cần quan tâm, quên mất hơn ngàn kim tệ của chúng ta từ đâu ra sao, coi như tiêu hết chúng ta cũng có thể đi....kiếm thêm một hai lần, hơn nữa ta còn miễn cưỡng có thể coi là một được tề sư.

- Vậy thì chúng ta mua vũ khí cao giai, ta rất muốn có cái cảm giác phá hủy mọi vật, thiếu gia, nói thật ta rất muốn trở thành một chiến sĩ cường đại...

Kuno xấu hổ nói.

Nghe vậy, Thương Nanh liếc mắt nhìn Kuno, sau đó bĩu môi

Hần lại lượn lờ một chút, sau đó đi vào một tiệm binh khí khá lớn.

- Hoan nghênh quý khách quang lâm !!!

Thấy có người vào, một cô gái vội vàng khom người, nhiệt tình ho, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, nở nụ cười đầy...chuyên nghiệp.

Nhưng khi ánh mắt nhìn vào Thương Nanh và Khổ Nặc thì ánh mắt nàng lại trở nên vô cùng quái dị.

- Ngươi... không phải Tây Mông sao ? Lá gan ngươi cũng thực lớn !!

Vị tiểu thư khẽ kinh hô.

- Đúng, chính là hắn, ngươi cẩn thận giữ chân bọn họ, ta lên lầu bẩm báo.

Nàng thì thầm nói với một cô nương bên cạnh, sau đó lại tươi cười đi lên lầu.

- Tiên sinh, xin hỏi muốn mua binh khí loại gì ?

Vị tiểu thư bán hàng ôn nhu nói.

Thương Nanh vẫn cười vô cùng dừng dừng, hắn nhìn về phía Kuno

- A... binh khí loại gì cũng được, miễn là càng nặng càng tốt.

Kuno cười cười, sau đó lại bỏ thêm một câu:

- Tốt nhất là giá cả mềm một chút...

Vị tiểu thư bán hàng chợt lộ ra một tia khinh bỉ, nhưng nàng đã lăn lộn lâu năm, không lộ ra ngoài, chỉ che miệng cười khẽ:

- Cách ngài chọn binh khí thực rất kỳ lạ, ta chưa từng thấy ai thú vị như vậy.

Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng thầm mắng:

“Hừ, đúng là một con quỷ nghèo, dám chạy tới tiệm binh khí lớn nhất của A Tư Đặc Lan thành để mua binh khí, thực đúng là tự rước lấy nhục.

- Cứ việc đem các loại vũ khí tốt của cửa hàng các ngươi tới, giá cả không thành vấn đề.

Thương Nanh nói.

- Dạ, xin mời theo ta

Tiểu thư bán hàng mỉm cười, sau đó vẫy vẫy bờ eo uốn éo đi trước dẫn đường.

- Đây là Man Vương Cự Linh Chùy, nặng 45 kg, ngươi thử xem, nếu nặng quá thì chúng ta còn có loại nhỏ hơn.

Tiểu thư bán hàng mỉm cười chỉ vào một chiếc chùy nói.

- Được...

Kuno gật đầu, sau đó đưa tay nắm lấy cán chùy, khẽ phát lực, nhấc bổng cự linh chùy lên, sau đó xoay xoay vài vòng rồi lắc đầu:

- Quá nhẹ !!!

- Quá nhẹ ?

Tiểu thư bán hàng kinh ngạc, nàng biết rằng, Man Vương Cự Linh Chùy này dù một chiến sĩ học đồ cao cấp muốn cầm cũng phải cố hết sức, còn tên Kuno kia, nàng nhìn qua cũng biết hắn không phải là chiến sĩ...

- Thực quá nhẹ...

Thấy tiểu thư bán hàng có chút nghi ngờ mình, Kuno ủy khuất nhìn Thương Nanh nói.

- Ừ...

Thương Nanh nói với tiểu thư bán hàng:

- Huynh đệ ta trời sinh thần lực, man vương chùy này quá nhẹ so với hắn, có vũ khí nặng hơn không ?

Tiểu thư bán hàng khẽ giật mình, chỉ bằng vào sức mạnh nhục thể lại mạnh hơn cả cao cấp chiến sĩ học đồ, cái này thực quá khoa trương...

Thương Nanh thì đứng một bên, hắn cười nhạt, giờ hắn đã chính thức xác định, Kuno tuyệt đối là một nhân tài chiến sĩ ưu việt.

- Có không ?

Thương Nanh hỏi lại

- Nếu ở đây không có loại nào nặng hơn vậy chúng ta đi chỗ khác xem

Nói xong xoay người định rời đi.

- Từ từ

Vị tiểu thư bán hàng giật mình, vội vàng nói:

- Có, chúng ta là tiệm binh khí lớn nhất thành, có thể đáp ứng được ngài.

Nhiệm vụ của vị tiểu thư này là giữ chân hai người bọn họ, vì thế nàng tuyệt đối không để hai người đi, nàng chỉ một cái rìu rất lớn rồi nói:

- Đây là Sơn Hà Phủ, ý là búa có thể xẻ đôi sơn hà, nặng hơn hai trăm cân, không phải trung cấp chiến sĩ trở lên tuyệt đối không thể lay động nó, bất quá ta nghĩ với loại này các ngươi cũng không thể làm nó lay động được, nó quá nặng.

Vị tiểu thư giải thích xong, trên mặt lộ ra một tia ngạo mạn coi thường.

- Để ta thử...

Trong mắt Kuno chợt lộ ra một tia cuồng nhiệt, hắn có vẻ rất thích cái rìu này.

Vị tiểu thư khinh miệt cười, nói:

- Các ngươi cứ tự nhiên.

Trong lòng nàng thầm cười lạnh, con trâu kia dù có vẻ rất buh hăn, nhưng cái rìu kia thực ra nặng hơn hai trăm cân, so với nó, ngươi còn quá...non.

Vừa nghĩ nàng vừa liếc mắt nhìn về phía cầu thang, thầm mong bọn chúng quay mau tới, nàng đã hết cách để ngăn hai người này lại.

Thương Nanh hoàn toàn không để ý tới ánh mắt khinh miệt của thiếu nữ, hắn cười cười nhìn Kuno, Kuno tập trung tinh thần, cánh tay đưa ra có chút nghiêm trọng, sau đó chậm rãi nắm lấy cán búa.

Binh khí nặng hai trăm cân, ngay cả Kuno cũng chưa từng thử qua, hắn quả có chút hồi hộp.

- Lên...

Kuno quát lớn, cánh tay phải phát lực.

- Hừ, thực là một tiểu tử cuồng vọng, ngay cả chiến sĩ cường đại cũng phải dùng hai tay mới nhắc nổi Sơn Hà Phủ, ngươi tưởng to con là ngon sao, chỉ dùng một tay...

Trong nháy mắt, tiếng cười của vị tiểu thư bán hàng im bật, trước mắt nàng, chiếc Sơn Hà Phủ chậm rãi bị Kuno nhắc lên...bằng một tay...

- Quái...quái vật...

Thương Nanh vô cùng hài lòng, gật gật đầu:

- Kuno, thực sự ta hoài nghi ngươi có phải là người hay không...

- Ha ha, ta từ nhỏ được lão gia nhặt về, cùng thiếu gia lớn lên, sao lại không phải nhân loại...

Kuno vui vẻ nắm cây rìu lớn trong tay, nói.

- Ngươi thấy Sơn Hà Phủ này thế nào?

Thương Nanh hỏi.

- Dùng một tay thì tốt rồi, nhưng nếu dùng hai tay...thì hơi nhẹ

Kuno thành thật đáp

- Quái vật !!!

Lần này đến lượt Thương Nanh trợn mắt

- Ngươi tuyệt đối sẽ trở thành một chiến sĩ ưu tú

- Hắc hắc !!!

Nghe Thương Nanh khích lệ, Kuno cười ngây ngô.

Tiểu thư bán hàng tròn mắt nhìn một hồi rồi lại thu hồi thần sắc ngạc nhiên, sau đó mỉm cười:

- Nếu hai vị hài lòng, vậy xin ra quầy tính tiền.

- Bao nhiêu tiền ?

Hiển nhiên đây là vấn đề Kuno coi trọng nhất, mặc dù hắn rất thích Sơn Hà Phù, nhưng nếu giá quá cao, hắn cũng sẽ không đành lòng mua.

- Ngài chọn lựa rất sáng suốt, Sơn Hà Phù này là binh khí nhị cấp, giá ba trăm kim tệ, bất quá chúng ta có thể ưu đãi cho ngài một chút.

Vị tiểu thư ngọt ngào nói.

- Cao....cao vậy sao

Kuno kinh hô, hắn vội vã cầm Sơn Hà Phù đặt vào chỗ cũ

- Thiếu gia, ta nghĩ thôi đi, đắt quá !!

- Đắt sao !!

Thương Nanh nhún vai cười

- Chỉ cần hợp, kim tệ không thành vấn đề, cầm rìu của người đi, mua !!!

Kuno do dự

- Cầm !!!

Thương Nanh liếc mắt, lạnh giọng

- Dạ..

Kuno không dám trái lời, lại một lần nữa cầm Sơn Hà Phù lên.

Thương Nanh lúc này mới lại cười:

- Được rồi, đi tính tiền !!

Đúng lúc này.....

- Ha ha, Tây Mông, thật là đi mòn giày sắt tìm không được, đến lúc tìm được chẳng tốn công, hôm nay là tự người chui đầu vào lưới.

Từ phía thang lầu chợt truyền đến một giọng nói lạnh lùng

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nghe thấy tiếng quát phía sau, Thương Nanh ngẩn người, sau đó vội vàng quay đầu lại, thấy một lão già áo xanh cùng hơn mười tên thị vệ tay cầm binh khí đang nổi giận hùng hổ lao tới.

Thương Nanh ngạc nhiên, hắn không nhận ra lão già áo xanh này, càng không nghĩ tới việc có ân oán gì với lão.

Kuno đang đứng sau Thương Nanh cũng ù ù cạc cạc, thần sắc mù mịt, nhưng theo bản năng, hắn vẫn giơ Sơn Hà Phủ ngang ngực, tiến tới che cho Thương Nanh.

- Hừ, ta và ngươi không cừu oán, nhưng ngươi và thiếu gia ta có thù lớn !!!

Lão già áo xanh phần nộ quát.

- Thiếu gia nhà ngươi ?

Thương Nanh cúi đầu trầm tư trong chốc lát, rồi thăm giật mình, cười lạnh:

- Thiếu gia nhà ngươi là tên Lai Tư Uy Liêm ngu xuẩn ?

- Khốn kiếp, dám vũ nhục thiếu gia nhà ta, biết thức thời thì ngoan ngoãn thú thủ chịu trời, nếu không, lão phu cũng sẽ trời ngươi lại giao cho gia tộc Rand, để tộc trưởng xử trí.

Nghe vậy, Thương Nanh chợt cười rộ, khó trách khi mình vào cửa, tiểu thư bán hàng lại có biểu hiện quái dị như vậy, nguyên lai là dẫn dê vào miệng hổ, giữ chân mình.

Lão già áo xanh cười khẩy nói:

- Mấy ngày nay ngươi trốn rất giỏi, gia tộc Rand đã phái nhiều người truy tìm nhưng cũng không tìm được, bắt quá ông trời có mắt, đưa ngươi tới tận cửa, tạo điều kiện cho Robert ta lập công...

- Phải không ?

Thương Nanh nheo mắt, cười:

- Có thể lập công hay không còn phải xem bản lĩnh của ngươi !!!

Nghe lời nói ngạo mạn của Thương Nanh, lão già áo xanh khinh miệt cười, hắn tự nhiên biết, Tây Mông bây giờ không phải là phế vật trước đây, nhưng thế thì sao ? Thương Nanh bắt quả chỉ là sơ cấp ma pháp sư học đồ, hướng hồ ma pháp sư muốn thi triển pháp thuật phải mất thời gian ngâm xướng, bọn hắn lại có hơn mười người, dù Tây Mông có muốn cũng không cách nào trốn.

Sắc mặt Thương Nanh cũng có chút căng thẳng, tính toán tìm cách trốn, nhưng hắn thì có thể, có điều hắn không muốn Kuno bị họ bắt, với tính cách của hắn, tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra.

- Ngươi lui về phía sau, để mọi việc ta xử lý

Thương Nanh nói, sau đó đưa tay đẩy Kuno lui lại, hai mắt hắn lấp lánh quang mang, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa.

Kuno lo lắng nói:

- Thiếu gia, ma pháp sư không thích hợp cận chiến, ở đây lại nhỏ hẹp, lại càng bất lợi, để ta !!!

- Lui ra sau !!!

Thương Nanh không đổi giọng, bình thản nhắc lại, hơn nữa trong giọng nói mang theo một sự tự tin cao độ, còn có cả uy áp không thể phản kháng.

Nghe vậy, Kuno hậm hực, không cam lòng lui trở lại.

- Ha ha, hôm nay ta muốn xem, một sơ cấp ma pháp sư học đồ làm thế nào đối phó với nhiều người như vậy.

Lão già áo xanh tự tin cười, phất tay, hơn mười tên thị vệ sau lưng hắn hiểu ý, quát lớn, sau đó giơ gậy sắt trong tay lao về phía Thương Nanh.

Thương Nanh vẫn lãnh đạm đứng yên, mỉm cười, nếu bây giờ sử dụng ma pháp, hắn tuyệt không có phần thắng, nhưng ngoài thân phận ma pháp sư học đồ, Thương Nanh còn có trận pháp gia trị trên cơ thể, hắn còn là một trận pháp tông sư.

Đối với Thương Nanh, chỉ trận pháp là đủ...

Nhìn hơn mười tên đại hán vạm vỡ đang lao tới, Thương Nanh không chút bối rối, hai tay khoanh trước ngực, khóe miệng vẫn treo nụ cười vui vẻ.

Kuno lúc này chợt nhớ ra, ở đồ phùng của Obrian, đối mặt với công kích của Gida, thái độ của thiếu gia cũng như vậy, cuối cùng một quyền của Gida lại đánh bay Bahrton, chẳng lẽ...thiếu gia lại giờ trở cừ !!!

Nghĩ tới đây, Kuno nhất thời thấy vô cùng hưng phấn

Lão già áo xanh còn lại thì nhàn nhã đứng một bên, một tay đặt sau lưng, tay còn lại vuốt ve chòm râu, trên mặt tràn ngập hàn ý, hắn tựa như đã nhìn

thấy cảnh Thương Nanh bị lũ thị vệ hành hung, lăn lộn cầu xin tha thứ vậy, trong lòng bất chợt cảm thấy vô cùng vui vẻ.

- Sát !!!

Hơn mười tên đại hán cảm thiết côn bổ vào Thương Nanh, trong nháy mắt, mười mấy cây thiết côn đã tới sát thiên linh cái của Thương Nanh, trúng đòn này, Thương Nanh khẳng định bị đánh đến nát đầu.

Cảm nhận hơi lạnh và kinh phong truyền tới, Thương Nanh hít một ngụm khí lạnh, hần không dám tưởng tượng, bị trúng đòn này thì hần sẽ thành bộ dạng gì.

- Tốt, đánh mạnh vào !!!

Thấy một màn trước mắt, lão già áo xanh vỗ đùi, lớn tiếng hò hét.

Nhưng !!!

Chỉ trong nháy mắt, lão già áo xanh chợt thấy hoa mắt, khi hần định thần lại chợt phát hiện mình đang đứng ở chỗ Thương Nanh, còn Thương Nanh đang đứng ở chỗ hần, hơn nữa trước mặt hần, mười mấy cái thiết côn đang rít gió dán vào mặt hần.

Bốp !!! Bốp !!!

Lão già áo xanh vốn tuổi già, thân thể yếu nhược, trúng đòn ngay cả kêu cũng không có cơ hội, cũng không cảm thấy đau đớn, chỉ thấy trước mặt tối sầm, sau đó nằm im trên mặt đất, máu tươi vung vãi, vô cùng thê thảm.

- A !!! Chuyện gì xảy ra !!! Không phải Tây Mông vừa đứng đây sao, sao đột nhiên biến thành đội trưởng !!!???

Hơn mười tên thị vệ vẫn chưa kịp định thần, một gậy đòn hết sức mạnh đánh tới, cuối cùng kinh ngạc phát hiện ra, vị chương quầy kính mến của họ dĩ nhiên lại nằm bất động dưới đất, bộ dạng...dữ nhiều lành ít.

Mười mấy đôi mắt tròn trừng, khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi tột đỉnh, khi bọn chúng quay đầu lại chợt nhìn thấy Thương Nanh đang đứng ở chỗ chương quầy trước đó, hai tay vẫn khoanh trước ngực, nở nụ cười chế nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

- Vừa rồi, các người có thấy làm thế nào mà Tây Mông và chương quầy lại đổi vị trí cho nhau không ?

Tên thị vệ đầu lĩnh quay đầu, trầm giọng hỏi.

- Không...không có...

Mấy tên thị vệ đều ngậy ra như phồng, lắc đầu, bọn họ cũng vô cùng nghi hoặc, rõ ràng vừa rồi trước mắt họ là Tây Mông, không hiểu sao đúng lúc thiết côn hạ xuống thì lại thấy là chương quầy...

- Các người cũng thật nhẩn tâm, xem ra lão nhân này sau trận loạn côn không chết cũng mất nửa cái mạng...

Thương Nanh cười lớn, sau đó đưa tay ve vẩy, miệng bắt đầu ngâm xướng.

- Khốn kiếp, mau ra tay

Tên thị vệ đầu lĩnh nổi giận gầm lên, lao về phía Thương Nanh.

Nghe tiếng quát, mấy tên thị vệ kia giật mình, định thần lại, sau đó nhanh chóng lao về phía Thương Nanh.

Chỉ có điều họ đều là người thường, nếu dính phải ma pháp, khẳng định rất thê thảm, sợ dĩ bọn họ điên cuồng lao tới như vậy là muốn đánh hạ Thương Nanh trước khi hần ngâm xướng ma pháp xong.

- Sát !!!

Kuno đang đứng cạnh Thương Nanh chợt bộc phát, Sơn Hà Phủ trong tay chợt huy động, múa lên, kinh phong rần rạt khắp nơi, sức mạnh như ma thần khiến người ta sợ hãi không thôi.

Thấy Kuno phần nộ rat ay, đám thị vệ đều sợ hãi lui lại không dám cứng đối cứng, vội vàng tản ra, chỉ duy nhất tên đầu lĩnh là vẫn lao tới, hấn vô cùng tự tin, dùng gậy sắt trong tay đối cứng với Sơn Hà Phủ.

Vừa va chạm, tên thị vệ đầu lĩnh đã cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ từ Sơn Hà Phủ ập tới, hấn biến sắc, thâm hô bất hảo, sắc mặt trắng bệch, nhưng tất cả đã muộn, hấn như một viên đạn pháo bắn ngược về phía sau, đập mạnh vào vách tường, một lúc sau mới miễn cưỡng bò dậy nổi.

Mặc dù đã gắng hết sức đứng dậy nhưng thân thể hấn như rời ra từng mảnh, toàn thân đau đớn, khí huyết đảo lộn, nén không nổi phun ra một ngụm máu tươi.

- Đầu lĩnh...

- Mau, về báo với gia tộc....

Tên đầu lĩnh mặt tái nhợt, thều thào.

- Rõ...

Một tên thị vệ nghe thấy vội vàng đứng dậy, lao ra cửa..

Nhưng,....

- Ở lại cho ta, tất cả các người, một người cũng không thoát...

Đúng lúc này, Thương Nanh hoàn tất ma pháp, lạnh lùng quát lớn, ma pháp trượng trong tay vung lên, hỏa nguyên tố giao động kịch liệt, phía trước mặt hấn hỏa diễm quy tụ, hình thành một con Hỏa Phượng Hoàng cực lớn.

- Đi !!!

Bị Hỏa Phượng bắn thẳng vào người, tên thị vệ bị đánh bay, mấy tên còn lại cũng bị hỏa diễm đốt cháy sạch quần áo, da dẻ bị lửa thiêu thành màu xanh đen, bóng nặng.

Thấy một đám nằm trên mặt đất rên rỉ thống khổ, Thương Nanh mới khẽ thở ra một hơi, vừa rồi hấn thi triển ma pháp mới, đó là ma pháp hấn mới lĩnh ngộ, Xích Viêm Phượng hoàng, là một ma pháp triệu tập hỏa nguyên tố, ngưng tụ thành Hỏa phượng hoàng, sau đó tập kích mục tiêu, nếu mục tiêu cận thân còn có hiệu quả đẩy lui.

Có thể nói, Xích Viêm Phượng Hoàng là một loại ma pháp cận thân, dùng trong lúc cận chiến.

Mặc dù Thương Nanh chỉ là một sơ cấp ma pháp học đồ, vốn khó có thể tạo thành hiệu quả lớn như vậy, nhưng lần này hấn sử dụng ma pháp trượng, uy lực ma pháp được tăng phúc vài phần.

- Thiếu gia có sao không ?

Kuno vội vàng nhảy tới, ân cần hỏi.

- Không sao !

Thương Nanh cười, sau đó điềm nhiên nói:

- Nếu đã tới địa bàn của kẻ thù, vậy cũng nên lưu lại cho bọn chúng chút ấn tượng.

Kuno ngăn người, hỏi:

- Thiếu gia, người ?

- Đập !!!

Thương Nanh chợt quát

- Tây Môn, người dám !!! gia tộc Rand nhất định không bỏ qua cho người !!!

Tên thị vệ trưởng thống khổ, nghiêng răng chịu đựng sự đau đớn do ma pháp gây ra, gầm rú.

- Vậy sao ?

Thương Nanh lạnh lẽo cười:

- Gia tộc Rand nhà người chiếm tài sản sở hữu của Baruch gia tộc, người nghĩ ta không nên thu chút lợi tức sao ? Hơn nữa đối với Tây Mông ta, Rand gia tộc đã trở thành kẻ thù, dù ta không đụng vào chúng, chúng sẽ tha cho ta ? Có gì phải để tâm ?

Thương Nanh phất tay ra hiệu cho Kuno, hiểu ý, Kuno lập tức giờ Sơn Hà Phủ

Râm !!!

Quầy bị một búa cắt thành hai nửa, đám nhân viên sợ hãi ôm đầu chui vào một góc, run rẩy, bọn họ chỉ là người làm thuê, kiếm tiền, bình thường Rand gia tộc cũng có danh tiếng lớn, không ngờ hôm nay lại gặp tai bay vạ gió như vậy.

Đập phá một lúc, Thương Nanh ra hiệu cho Kuno dừng lại, hấn giờ ma pháp trượng cười:

- Vốn ta chỉ định mua vũ khí cho Kuno, không ngờ còn lãi một cây ma pháp trượng, về nói cho chủ nhân các người, Tây Mông rất cảm ơn về món quà này, có thời gian ta sẽ tới bái phỏng.

Nói xong, Thương Nanh ra hiệu cho Kuno rời đi.

Trở về khách sạn, Kuno vui sướng nói:

- Thiếu gia, thật vô cùng thoải mái, ta chưa từng nghĩ mình có thể thoải mái như vậy.

Kuno khua tay múa chân:

- Thật là vũ khí tốt, vừa rồi bỏ xuống một búa, tên thị vệ đầu lĩnh không ngờ lại trọng thương. !!!

- Không phải rìu tốt, mà là sức mạnh của người lớn.

Thương Nanh khoanh chân ngồi trên giường cười nói, đối với quái lực của Kuno, hấn cũng hâm mộ không thôi.

- Được rồi, người nghỉ ngơi đi, ngày mai ta bắt đầu chỉ người tu luyện.

Thương Nanh phất tay, rời dặn:

- Nhớ kỹ, không được ra ngoài chạy loạn, không chừng hiện tại gia tộc Rand đang tìm chúng ta khắp nơi.

- Ta nhớ rồi, thiếu gia.

Kuno gật gật đầu, sau đó ra khỏi phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm vui vẻ:

- Rìu tốt...rìu tốt...

Kuno đi rồi, Thương Nanh cũng không lập tức tu luyện, hấn ngồi khoanh chân trên giường, chậm rãi điều chỉnh trạng thái.

Công phá kinh mạch là việc vô cùng nguy hiểm, hiện tại hấn đã chế được ba viên Lục Nguyên Đan, có thể công phá tam đại huyết đạo, sau đó có thể bố trí Tụ Linh Trận, nếu thành công, tốc độ tu luyện sẽ lớn hơn vài lần.

Thời gian nhanh chóng trôi qua...

Thương Nanh chậm rãi mở mắt, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi lấy ra ba viên Lục Nguyên Đan xanh biếc, khuôn mặt thanh tú khẽ nhíu.

- Đơn dược là thứ tốt, có chúng, công phá huyết đạo sẽ giảm đi rất nhiều thống khổ, cũng an toàn hơn nhiều.

Thương Nanh khẽ cười, sau đó chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu vận chuyển ma lực.

Dưới sự khống chế của tinh thần lực cường đại, lộ tuyến vận chuyển của ma lực bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo thông thường, trực tiếp công phá vào huyết Thiên Trung và Khí Hải

- Hừ...hừ...

Mặc dù lúc này ma lực trong cơ thể Thương Nanh không tinh là cường đại, nhưng khi ngưng tụ một chỗ cũng rất khả quan, thêm vào tốc độ vận chuyển cực nhanh khiến ma lực dao động, ma sát vào kinh mạch, Thương Nanh nhất thời hé miệng, mồ hôi đọng lại từng giọt lớn trên trán.

Loại thống khổ này hấn đã dự tính trước.

Sắc mặt Thương Nanh càng lúc càng tái nhợt, khuôn mặt thanh tú vẫn vẹo, tựa như tâm linh hấn cũng đang thống khổ, run rẩy vậy, tuyệt đối người

thường khó có thể chịu nổi.

- Đã đến cực hạn !!!

Thương Nanh nghiêng rặng, lăm bắm, sau đó cầm ba khối Lục Nguyên Đan ném thẳng vào miệng.

Một lúc sau, đơn được bắt đầu phát huy tác dụng, khuôn mặt vặn vẹo của Thương Nanh cũng giãn ra vài phần.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Thương Nanh cũng trùng kích Thiên Trung và Khí Hải khá lâu...

Đột nhiên !!!

Thương Nanh đang khoanh chân ngồi chột rung động, hai mắt cũng chậm rãi mở ra.

Hắn âm thầm dùng tinh thần lực nội khán, thấy Thiên Trung và Khí Hải lúc này đã thuận lợi mở ra, thần sắc cũng mừng rỡ vô cùng.

- Cuối cùng thành công. quả thực nếu có biện pháp khác, ta cũng không muốn phải chịu đựng như vậy...

Thương Nanh cười khỏ.

Sau đó hắn chậm rãi bước xuống, khẽ vận động cơ thể một chút rồi gọi Kuno chuẩn bị cơm chiều.

- Kuno, hôm nay gia tộc Rand có động tĩnh gì không ?

Thương Nanh vừa ăn, vừa hỏi.

- Hôm nay chúng ta đập phá cửa hàng của chúng, lại nói xấu Lai Tư Uy Liêm, bọn họ có vẻ rất tức giận, hiện đang truy tìm chúng ta.

Kuno thì thầm

- Thực càng ngày càng vui !!!

Thương Nanh vẫn hồn nhiên, nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Thiếu gia, người cười cái gì ?

Kuno ngơ ngác hỏi.

Thương Nanh nhún vai, cười hỏi ngược lại:

- Người không thấy càng ngày càng kích thích sao ?

Kuno bĩu môi, cái này là từ kích chứ kích thích gì ? Lãng nhăng cái mạng nhỏ cũng mất, thật không hiểu sao thiếu gia lại vui như vậy...

- Kuno, chiều tối nay theo ta ra ngoài một chuyến.

Trầm mặc chốc lát, Thương Nanh nói.

- Tối ?

Kuno hỏi:

- Sao thiếu gia tối nay lại muốn ra ngoài ? Ban ngày không đi được sao ?

- Đồ ngu...

Thương Nanh tức giận mắng

- Ban ngày đi ra ngoài, muốn chết hả ? Bây giờ muốn ra ngoài, phải đi buổi tối mới an toàn !!

Kuno giật mình, gật gật đầu

Hai người ăn cơm chiều xong liền lên lút rồi khỏi khách sạn.

Lúc này thành A Tư Đặc Lan đã về chiều muộn, mọi người cũng đã trở về nhà hoặc vào các tửu lâu, ca kỹ, trên đường rất vắng vẻ, chỉ còn vài tiểu thương đang thu dọn.

- Từ từ, ta muốn mua được liệu !!

Thương Nanh nhanh chóng đi về phía tiệm thuốc.

- Muốn mua được liệu, mai quay lại

Tiểu nhị chợt phát tay ngăn hai người lại.

Thương Nanh cũng không để ý, đẩy mạnh, tiểu nhị bị đẩy lui lại một bước, nhất thời giận dữ, nhưng khi thấy ma pháp trường trong tay Thương Nanh, hấn lại đổi giọng:

- Các ngươi muốn mua cái gì, mua nhanh lên, bốn điểm đã tới giờ đóng cửa !!!

Thương Nanh liếc mắt vào cửa hàng, sau đó móc ra một danh sách đưa cho tiểu nhị.

Một lúc sau, tiểu nhị mới trở lại.

- Tổng cộng 280 kim tệ.

Hắn đẩy bao dược liệu về phía Thương Nanh, giọng nói khá lớn, 280 kim tệ không phải là con số nhỏ, hắn làm ở đây cả năm tiền công cũng không nhiều như vậy, hắn thực sự hoài nghi, hai tên ăn mặc tầm thường trước mắt có mua nổi không.

Thương Nanh phát tay, nói:

- Dược liệu quý hơn kim tiền, lần này mặc dù mua ít, nhưng đều là thuốc tốt, Kuno, trả tiền !!

Nếu Thương Nanh cũng nói vậy, Kuno đành phải móc kim tệ ra, nhưng mặc dù hắn không nói gì, khuôn mặt vẫn toát ra vẻ đau khổ.

- Thiếu gia, người mua nhiều dược liệu như vậy làm gì ?

Kuno không nhin được hỏi.

Dược liệu trên Ma Huyền Đại Lục là một loại vô cùng trân quý, bây giờ bọn họ vẫn còn nghèo mạt, thiếu gia lại không ngừng mua dược liệu, nếu là Kuno, hắn hẳn đã vác tất cả tiền đi mua đồ ăn rồi.

- Ngày mai ngươi sẽ biết

Thương Nanh mỉm cười thần bí, sau đó hai người trở về khách sạn.

Đêm khuya thanh tĩnh, ánh trăng chiếu qua cửa sổ.

Thương Nanh lúc này đang ngồi trên giường, hắn tận sức thúc đẩy ma lực chạy khắp các huyết đạo, hai mắt sáng rực, nóng bỏng.

- Hiện tại huyết Thiên Trung và Khí Hải đã thông, miễn cưỡng cơ thể có thể hoàn thành một tiểu chu thiên, có thể kiến tạo Tụ Linh Trận rồi !!

Thương Nanh cười cười, sau đó tâm niệm thoáng động, ma lực trong cơ thể lập tức thay đổi lộ tuyến, chạy theo các hướng vô cùng khác thường.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mấy đại huyết liên tiếp bị ma lực trùng kích, cho tới lúc ma lực cháyjt ới Thiên Trung và Khí Hải, tất cả các huyết đạo bắt đầu truyền tới cảm giác tê dại.

Đột nhiên, Thương Nanh khẽ quát lên một tiếng, hòa nguyên tố trong không gian chợt rung động kịch liệt, phảng phất như bị triệu hồi vậy, cứ thế điên cuồng lao về phía Thương Nanh.

- Khởi !!!

Thương Nanh thâm hô, toàn thân bắt đầu phát ra quang mang màu đỏ lấp lờ, ánh sáng đỏ chỉ trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thân thể hắn.

Một lúc lâu sau, Thương Nanh mới khua tay, tạo ra từng đạo thủ ấn hoa mỹ thu hồi Tụ Linh Trận.

Lúc này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt cũng vô cùng vui vẻ, đối với việc kiến tạo trận pháp trên thân thể, Thương Nanh tuyệt đối nắm chắc, một cái tụ linh trận nho nhỏ tất nhiên không thể làm khó trận pháp tông sư như hắn.

Nghỉ ngơi một chút, Thương Nanh lại tiếp tục khẩn trương tu luyện, thông qua tụ linh trận, tốc độ hấp thụ hỏa nguyên tố của hắn tăng gấp ba lần khiến hắn vô cùng vui mừng.

Cứ tiếp tục như vậy một thời gian, hắn sẽ không còn phải sợ đầu sợ đuôi, trốn chui trốn nhủi nữa, thậm chí hi vọng phản kích gia tộc Rand cũng không còn xa vời.

Ở gian phòng bên cạnh, Kuno đang ôm Sơn Hà Phủ mơ màng trong mộng đẹp, khoe miệng thỉnh thoảng lại nở nụ cười, tựa như đang mơ thấy gì đó rất phấn khích vậy, hắn không hề biết rằng, ngày mai, địa ngục đang chờ hắn.

Trời vừa hừng đông, Thương Nanh và Kuno đã dậy.

- Là một chiến sĩ, có thân thể bưư hãn thôi là chưa đủ, phải có sức mạnh bộc phát siêu cường, ngươi vốn có ưu thế thần lực trời sinh, nhưng ngọc không mài không sáng, từ hôm nay ta sẽ bắt đầu rèn luyện trụ cột cho ngươi.

- Thiếu gia, người xem ta cao lớn, khôi cần rèn luyện cơ thể, cứ trực tiếp dạy ta mấy chiêu thức có lực sát thương lớn, hay vài chiến kỹ là được.

Kuno vung vẩy Sơn Hà Phủ, nóng lòng nói.

Thương Nanh lắc đầu, chỉ vào hai thùng nước cao chừng hai thước bên cạnh nói:

- Khi nào ngươi có thể trong nửa giờ múc hết nước từ thùng này sang thùng kia ta sẽ dạy ngươi chiến kỹ.

- A

Kuno biến sắc, hai thùng nước cao hơn hai thước, ở giữa có một tấm ván nhỏ, rộng chưa tới hai mươi phân, Kuno lúc này thực sự lo lắng, hắn không lo có thể hoàn thành công việc hay không, mà là lo nếu đi qua tấm ván đó mà ngã xuống thì sẽ thành bộ dạng gì...

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Thương Nanh tức giận nói:

- Kuno, trước đây ngươi đã đồng ý với ta, không phải bây giờ muốn đổi ý chứ ?

Thương Nanh nhíu mày, sắc mặt có vẻ hơi tức giận, nhìn Kuno.

- Ta...không...không có

Thấy bộ dạng của Thương Nanh, Kuno cảm thấy lạnh đầu, hắn trả lời, hắn rất sợ thiếu gia không vui, giờ thấy bộ dạng tức giận của Thương Nanh, hắn cảm thấy da đầu như cứng lại.

Nói xong, hắn vội vàng đeo cái thùng nước lên rồi leo lên thang, bước lên tấm ván bắt đầu đi tới. Đứng trên thùng nước cao hai trượng, hắn có chút lạnh mình, Thương Nanh thì lắc đầu cười khở, phương pháp mà hắn huấn luyện cho Kuno quả có khác người, cũng vô cùng nguy hiểm, nhưng Kuno có sức mạnh vô cùng lớn, nếu huấn luyện như người thường thì không có tác dụng.

Thương Nanh thở phào, sau đó chậm rãi ngồi xuống một góc sân, khoanh chân ngồi mình tường.

Thời gian cứ thế từ từ trôi qua, mỗi ngày Kuno đều đi qua đi lại giữa hai thùng nước lớn, ban đầu hắn liên tục rơi xuống đất, mặc dù thân thể vô cùng mạnh mẽ, không bị thương tổn gì, nhưng ngày nào cũng di động trên tấm ván gỗ, vai lại đeo thùng nước, thân thể luôn phải căng ra, cố gắng giữ thăng bằng khiến hắn ban đêm cả người đau nhức.

Ban đêm, khi Kuno trở lại phòng, trong phòng đã được chuẩn bị một thùng gỗ lớn, trong có rất nhiều dược liệu.

- Kuno, bước vào ngâm mình !!

Thương Nanh chỉ vào thùng gỗ rồi nói, đây là dược tề đặc chế cho Kuno, có thể giảm bớt đau nhức, đồng thời cải thiện thể chất.

Kuno ngẩn người, ngó vào đồng dược liệu đang trôi nổi trong thùng nước, hần chợt nhớ ra, đây chính là đồng dược liệu mà thiếu gia tốn 280 kim tệ để mua, trong lòng nhất thời vô cùng ấm áp, hần cảm kích nói:

- Thiếu gia, hóa ra là mua thuốc cho ta....

- Nhanh vào ngâm, nếu không ngày mai toàn thân đau nhức, khẳng định sẽ ảnh hưởng tới huấn luyện.

Thương Nanh mỉm cười nói:

- Từ giờ trở đi, cứ sau khi ngâm ba giờ thì tới phòng tìm ta.

Kuno cảm động thiếu chút rơi lệ, hần gật gật đầu, sau đó trực tiếp nhảy vào thùng gỗ, thoải mái ngâm người.

Thương Nanh sau đó trở về phòng, với Tụ Linh Trận, ma lực của Thương Nanh cũng tăng trưởng vô cùng nhanh chóng, chỉ trong hai ngày, hần đã cảm giác mình sắp đột phá.

Sau khi Kuno ngâm người được ba tiếng, hần thay quần áo, sau đó vào phòng Thương Nanh, Thương Nanh lệnh cho Kuno học theo cách tọa thiền của hần ngồi, sau đó mở rộng Tụ Linh Trận bao bọc cả hai người, mặc dù Kuno vốn dĩ chưa từng tu luyện, nhưng thân thể hần cũng vô hình bắt đầu hấp thu đầu khí.

Ngày tiếp theo, cũng như vậy, khá đơn điệu, nhưng thời gian luôn luôn chính xác, ban ngày Thương Nanh minh tường, gia cố ma lực, còn Kuno vật lộn với hai thùng nước, tới hai người cùng tu luyện, chỉ khác là một người tu luyện ma lực, một người tu luyện đầu khí.

Nháy mắt đã qua nửa tháng, trong nửa tháng này, Thương Nanh và Kuno đều cầm đầu ma luyện, tâm vô tạp niệm, đương nhiên, nỗ lực lớn thu hoạch sẽ cao, trong một thời gian ngắn ngủi, với sự hỗ trợ của tinh thần lực siêu cường và Tụ Linh Trận, Thương Nanh từ một sơ cấp ma pháp sư học đồ đã trở thành cao cấp ma pháp học đồ.

Thương Nanh cũng đã hoàn toàn hấp thu trí nhớ của Tây Mông, hần tự nhiên biết ma lực tăng trưởng khó khăn thế nào, đối với tốc độ tăng trưởng hiện tại, hần cũng không khỏi tặc lưỡi.

Không chỉ Thương Nanh, ngay cả Kuno cũng tiến bộ lớn.

Giờ Kuno đứng trên cao hai thước, chân bước trên tấm ván rộng hai mươi cm đã không còn run rẩy như nửa tháng trước, thân thể hần đã phối hợp vô cùng hài hòa, đứng trên ván gỗ chẳng khác trên đất bằng, bước chân cũng vô cùng nhanh nhẹn.

Ban đầu, Kuno chuyển thùng nước hết hai giờ, dần dần rút ngắn, tới giờ chỉ còn mất bốn mươi phút, tiến bộ vô cùng thần tốc.

Thêm vào đó, Kuno cực kì kinh hỉ khi phát hiện ra trong thời gian tu luyện, hần từ lúc nào đã luyện thành đầu khí, chính thức trở thành sơ cấp chiến sĩ học đồ.

Ban đầu khi thiếu gia bắt hần tu luyện, hần cũng chẳng dám hi vọng xa vời, nhưng hiện tại, hần tràn ngập tự tin.

Đồng thời, Kuno cũng phát hiện ra việc lạ, khi hần tu luyện cùng thiếu gia, đầu khí của hần hấp thụ nhanh hơn rất nhiều lần khi hần tu luyện một mình, việc này khiến hần rất buồn bực, hần nhiều lần hỏi Thương Nanh, nhưng mỗi lần đều chỉ nhận được nụ cười thần bí.

Hôm nay, khi Thương Nanh và Kuno vừa khoanh chân tu luyện, chợt..

- Rầm !! Rầm !! Rầm !!!

Từ ngoài truyền tới tiếng đập cửa, Thương Nanh và Kuno mở mắt, nhìn nhau đầu nghi hoặc.

Nửa tháng nay, hai người bọn họ ngoài ăn uống thì chỉ tu luyện, chưa từng có ai quấy rầy họ, tự dưng hôm nay lại có người đập cửa, không lẽ gia tộc Rand tìm tới ?

- Là ai ?

Thương Nanh hỏi

- Tây Mông thiếu gia, là ta, Kiệt Khắc.

Một tiếng nói già nua truyền tới.

Thương Nanh thở phào, sau đó vội vàng ra mở cửa.

- Kiệt Khắc chừng quây, người tìm ta có việc sao ?

Thương Nanh nói

- Khụ...khụ...

Lão Kiệt Khắc có vẻ xấu hổ, ngượng ngừng cười, chần chờ một lúc mới nói.

- Tây Mông thiếu gia, không phải lão không thông cảm, nhưng tiểu điểm lãi mông, lão còn phải nuôi gia đình, lại phải phát tiền công cho tiểu nhị, sở dĩ hôm nay lão tới là muốn hỏi ngài.

Nói tới đây, lão chợt im lặng, không nói thêm

Nghe thấy vậy, Thương Nanh chợt giật mình, hóa ra lão tới đòi tiền thuê phòng, Thương Nanh đối với lão chủ cũng rất quý trọng, trong khoảng thời gian vừa qua, gia tộc Rand truy tìm hai người, lão cũng vẫn che chở, không khai một chút nào, dù lão biết hai người đang ở trong nhà lão, cũng không đòi thêm một xu.

Kuno lúc này chợt vô cùng thông minh, chạy tới cạnh Thương Nanh thì thảo:

- Thiếu gia, người quên là chúng ta đã sắp hết kim tệ....chỉ còn hai mươi...

Thương Nanh ngăn người, giật mình, thời gian vừa qua hai người tiêu quá nhiều, lại cầm đầu tu luyện không nghĩ tới kiếm tiền.

Có điều mặc kệ thế nào, Thương Nanh cũng tuyệt đối không nghĩ tới việc không trả tiền thuê cho lão Kiệt Khắc, hần trầm ngâm rồi nói:

- Lão Kiệt Khắc, có thể cho chúng ta mượn vài ngày ?

- Được, không vấn đề, vài ngày, lão có thể kiên trì.

Lão Kiệt Khắc thành khẩn nói, sau đó chào hai người rồi lui ra ngoài.

Thương Nanh quay vào phòng nói:

- Kuno, người huấn luyện cũng được một thời gian rồi, hôm nay phải đi thực chiến một phen.

- Thực chiến ? Thiếu gia định ?

Kuno kinh hô.

- Đi Ma Thú Sơn Mạch dạo chơi một chút.

Thương Nanh thẳng thắn nói.

A Tư Lan Nạp thành tiếp giáp Ma thú sơn mạch, đi từ cửa Tây chỉ khoảng mười dặm là tới, Thương Nanh biết rất rõ điều này.

Có điều, hiện tại bọn họ đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, thấy Thương Nanh cau mày suy nghĩ, Kuno cũng không dám nói gì.

- Kuno chúng ta còn bao nhiêu kim tệ ?

- Thiếu gia, còn 21 kim tệ.

- Tới được điểm mua ít dược liệu trị thương.

Nếu như thực lực của hần như xưa, hần cũng chẳng cần mua làm gì, chỉ là hiện tại không như vậy, hiện tại hần vừa tấn cấp, cũng chỉ mới nắm giữ hai ma pháp cao cấp, nếu tiến nhập Ma thú sơn mạch bị thương, dược liệu sẽ rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Ánh dương chói chang, Thương Nanh và Kuno từ được điểm đi ra, tiến thẳng về phía Tây Môn, đi về phía ma thú sơn mạch.

Cửa Tây là con đường duy nhất để tiến nhập Ma thú sơn mạch, Ma thú sơn mạch cũng là một nửa sản nghiệp của A Tư Đặc Lan thành vì thế thành chủ rất coi trọng con đường này.

Vì phục vụ lính đánh thuê, thành chủ đã chi ra rất nhiều tiền để xây dựng đường xá, nối từ trong thành tới Ma thú sơn mạch.

Trên đường lúc này rất nhiều người đang bàn tán về ma thú sơn mạch, đa phần bọn họ tụ tập thành từng đội, mặc dù ma thú sơn mạch là bảo tàng, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

So sánh với những đội ngũ khác, đội ngũ hai người của Kuno và Thương Nanh khá yếu, Thương Nanh tay cầm ma pháp trượng, khẽ lau mồ hôi, sau đó ngửa mặt nhìn ánh dương chói chang chiếu rọi, thầm thở dài.

Thương Nanh còn như vậy, khỏi phải nói tới con trâu khiêng cây Sơn Hà Phủ nặng hai trăm cân phía sau, hán vừa đi vừa thở hổn hển, vô cùng mệt mỏi.

Thời gian này là thời gian nóng nhất trong năm, từ trong thành tới ma thú sơn mạch, đâu đâu cũng vô cùng náo nhiệt, tiếng cười nói, chửi rủa vang khắp nơi:

- Mẹ nó, thật khốn kiếp, cái sơn mạch chó chết, nóng muốn chết ông nội người rồi !!

Một đại hán thân hình cao to chửi mắng.

- Đúng vậy, nóng như thế này, đừng nói là tới sơn mạch săn bắn ma thú, sợ rằng đi từ đây tới sơn mạch không thôi cũng chết người.

- Đi thế này vô cùng tốn sức !!

Quả như vậy, đi như vậy, khi vào tới sơn mạch cũng chẳng còn khí lực, sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Nếu có thể trực tiếp vào sơn mạch thì tốt...

Một người nói.

- Im, nằm mơ hả

Tên đồng bọn cười ồ lên:

- Bất quá, nếu thành chủ có thể mời vài ma pháp sư không gian hệ tới thiết lập một truyền tống trận thì thực tốt, cùng lắm chúng ta cũng góp tiền xây dựng.

- Không gian hệ ma pháp sư vô cùng thần bí, sao có thể chạy tới cái tiểu thành thị của chúng ta chứ ...

Một người lắc đầu ngao ngán.

Thương Nanh đang đi phía sau nghe vậy chột ngắc người, đúng vậy, tại sao ta không nghĩ tới, truyền tống đối với ta bất quá cũng chỉ như bữa sáng mà thôi, nếu ta đặt một truyền tống trận từ Tây Môn tới Ma thú sơn mạch rồi thu tiền truyền tống không phải sẽ rất dễ dàng sao ?

Thương Nanh mừng như điên, hai mắt sáng rực.

- Thiếu gia, người làm sao vậy ?

Kuno thấy hán ngán người liền hỏi.

- A...

Thương Nanh tỉnh hồn lại, sau đó cười nói:

- Kuno, chúng ta phát tài rồi !!

- Phát tài ?

Kuno sững sốt, giờ đang bị đòi tiền thuê phòng, cơm ăn sợ còn không có mà ăn, xui xẻo đầy mình, nhìn đâu cũng không thấy phát tài được !!

- Đúng !!!

Thương Nanh gật gật đầu, sau đó cười vô cùng thần bí, mặc dù bây giờ huyết đạo trên người hắn chưa đủ để kiến tạo truyền tống trận, nhưng đó là sử dụng thân thể để bố trận, còn tạo ra truyền tống trận bình thường thì căn bản không cần, chỉ cần tìm vài khối linh thạch làm nguyên liệu là có thể kiến tạo trận thế, điều này đối với Thương Nanh thực không thể đơn giản hơn.

Đương nhiên, Ma Huyền Đại Lục không có linh thạch, có điều sau khi suy nghĩ, hắn nghiệm ra, ma thú tinh hạch cũng có thể thay thế, trong lòng hắn vô cùng hoan hỉ, mặc kệ lần này thế nào cũng phải kiếm một ít ma thú tinh hạch...

Thấy thiếu gia cười vô cùng thần bí, Kuno cũng không hiểu, mà cũng không hỏi.

Dưới ánh nắng khủng khiếp, Thương Nanh và Kuno sau hai giờ cũng đã lết tới cửa Ma thú sơn mạch, tìm được một mảnh đất thoáng mát để nghỉ ngơi.

Ma thú sơn mạch cây cối rậm rạp, kiếm một chỗ tránh nắng đương nhiên rất đơn giản, ngoài bìa rừng lúc này tập trung rất đông người đang nghỉ ngơi.

Bọn họ phần lớn cũng giống như Thương Nanh, xuất phát từ sớm, đi gần hai giờ mới tới đây, thể lực tiêu hao gần hết, phải ngồi lại nghỉ ngơi.

- Thiếu gia, ăn đi.

Kuno mở túi hành lý, lấy cái bánh bao đưa cho Thương Nanh.

- Ngươi cũng ăn đi

Thương Nanh bẻ cái bánh bao, đưa phần lớn cho Kuno.

Thấy Thương Nanh đưa bánh qua, Kuno vội nói:

- Ta không đói, thiếu gia ăn đi.

Thương Nanh thấy vậy giả bộ tức giận, nói:

- Ăn nhanh, muốn ta tức giận hả.

- A, không, ăn...

Kuno nặng nề gật đầu, kết quả hắn ngấu nghiến ăn, trông như sắp chết vậy.

Bữa cơm đơn giản qua đi, Thương Nanh và Kuno cũng ngồi yên nghỉ ngơi, giờ là giữa trưa, mặc dù trong Ma thú sơn mạch cây cối rậm rạp, ánh nắng chiếu không tới, nhưng trong đó không khí ngột ngạt, vô cùng khó chịu, chui đầu vào bây giờ không phải là ý kiến tốt.

Thương Nanh nhìn quanh một vòng, thấy rất nhiều đội ngũ, ít nhất cũng có sáu người, nhiều thì có cả chục người, tất cả đều là lính đánh thuê, có đội ngũ có cả ma pháp sư và chiến sĩ.

Nhìn lại đội ngũ của mình, cũng là ma pháp sư và chiến sĩ, nhưng nhân số và tu vi cấp bậc rõ ràng thua kém các đội ngũ khác rất nhiều.

- Hi vọng không có gì bất trắc !!!

Thương Nanh tự an ủi, dù sao hắn chưa từng vào Ma thú sơn mạch, mặc dù nghe nói rất nguy hiểm nhưng hắn chưa từng thử nghiệm qua.

- Chúng ta nên né tránh ma thú cấp cao, chỉ cần tìm vài ma thú cấp thấp mà ra tay được rồi.

Nửa giờ sau, một số đội ngũ bắt đầu kiểm tra trang bị, thông thả tiến vào ma thú sơn mạch.

Thương Nanh nhìn thoáng qua rồi chậm rãi đứng lên, liếc mắt nhìn Kuno rồi nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Dạ, thiếu gia.

Kuno vội vàng đứng dậy, đeo bao hành lý, sau đó nắm Sơn Hà Phủ bước theo sát Thương Nanh.

Vừa tiến vào sơn mạch, ánh sáng chợt ảm đạm vài phần, rừng cây rậm rạp che gần hết ánh sáng.

Thương Nanh cầm ma pháp trượng, nhẹ nhàng bước, tinh thần lực mở rộng kiểm mục tiêu và quan sát động tĩnh xung quanh.

- Dừng !!

Thương Nanh đột nhiên phát tay nói khiến Kuno đang lơ đãng theo sau giật mình.

- Sao vậy thiếu gia ?

- Thu hoạch ngoài ý muốn !!!

Thương Nanh cười nhạt, sau đó ngồi xuống, bắt đầu vạch bụi cỏ mọc ra một cây cỏ nhỏ màu vàng nhạt.

- Thiếu gia, cái này ?

Kuno cũng biết, trong ma thú sơn mạch ngoại trừ ma thú còn có rất nhiều khoáng thạch cao cấp, dược liệu quý hiếm, chẳng lẽ thiếu gia vừa nhổ ra là một dược liệu quý ?

- Đúng

Thương Nanh gật gật đầu:

- Đây là Ngà La Hoa, nhìn có vẻ bình thường nhưng nếu bán có thể bán tới 30 kim tệ.

- Ba mươi kim tệ ?

Kuno nhất thời vui mừng

- Vậy chúng ta chỉ cần đào mười cái cây nhro này là đủ tiền thuê phòng !!!...

Thương Nanh nghe vậy cười khỏ, Ngà La Hoa có thể bán 30 kim tệ, nhưng đó là bán, muốn mua lại, sợ rằng 100 kim tệ cũng vị tất có mà mua.

Hơn nữa Ngà La Hoa còn là một dược liệu quan trọng để hẩn đả thông kinh mạch, đương nhiên sẽ không bán được.

- Đi

Thương Nanh cho cây thuốc vào trong túi đồ rồi phát tay ra hiệu.

Thương Nanh và Kuno tiếp tục lục lọi trong sơn mạch, thỉnh thoảng họ cũng gặp vài đội ngũ lớn, nhưng tất cả đều không để ý hai người mà cứ thế tiến sâu vào trong sơn mạch.

Về phần Thương Nanh và Kuno, bọn hẩn biết càng vào sâu, ma thú càng mạnh, càng thêm nguy hiểm, ở ngoài chỉ có vài ma thú cấp thấp, bọn hẩn có thể đối phó, vì thế bọn hẩn chỉ loanh quanh bên ngoài.

Tiêu tốn nửa giờ loanh quanh, Thương Nanh có chút buồn bực, mặc dù bên ngoài tương đối an toàn, nhưng cũng bị người ta lục soát cả trăm ngàn lần, đừng nói ma thú, ngay cả dược liệu, khoáng thạch cũng đã bị vật sạch.

Thương Nanh ngẩng đầu nhìn vào sâu trong Ma thú sơn mạch, chần chờ một chút rồi nói:

- Đi, vào trong thử thời vận...

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

- A !!

Kuno giật mình, vội vàng túm áo Thương Nanh, khuyên can:

- Thiếu gia, ngươi không làm sao chứ, chúng ta sao đủ năng lực, vào sâu trong Ma thú sơn mạch chẳng phải là chịu chết sao ?

Trong ma thú sơn mạch, càng vào sâu cấp bậc ma thú càng cao, Kuno hiểu rất rõ, nếu chỉ với tu vi của hẩn và thiếu gia, tiến vào khẳng định dữ nhiều lành ít.

- Chúng ta cần thận một chút là được, hơn nữa chúng ta cũng không đi săn ma thú, chỉ đi vòng quanh kiểm khoáng thạch và dược thảo, ở ngoài này căn

bản là chẳng còn gì, người không thấy tất cả đều tiến vào sâu bên trong sao ?

Thương Nanh ưỡ ể oải nói.

-

Kuno không nói gì, chỉ nhìn Thương Nanh đầy vẻ tội nghiệp, hấn hy vọng thiếu gia nghĩ lại.

- Tốt rồi, đi thôi, nhanh lên một chút, chúng ta để ý một chút là được.

Thương Nanh phất tay nói, sau đó nhanh chóng tiến sâu vào trong Ma thú sơn mạch.

Thấy Thương Nanh cố chấp như vậy, Kuno chỉ biết thờ dài, sau đó xách Sơn Hà Phù đuổi theo.

Càng vào sâu trong Ma thú sơn mạch, ánh sáng càng thêm âm đậm, vài con chim ẩn mình trên những cây đại thụ thỉnh thoảng lại kêu lên vài tiếng kì quái khiến hai người cảm thấy vô cùng hồi hộp.

- Thiếu gia, hay là trở về đi, từ từ nghĩ cách trả tiền cho lão Kiệt Khắc, ở đây rất nguy hiểm. . .

Kuno hoảng sợ khuyên, mặc dù trong thời gian này, thực lực của Kuno đã được đề cao rất nhiều, nhưng can đảm vẫn không tăng theo thực lực, ánh mắt hấn ngập tràn sợ hãi, luôn cảnh giác nhìn xung quanh.

- Nói thừa, nếu người không run sợ thì sẽ không chết sao ?

Kuno ưỡ khuất nhìn Thương Nanh, hấn hiểu, thiếu gia vô cùng cố chấp, dù cho hấn nói trước mặt toàn xác chết, bệnh dịch sợ cũng chẳng có tác dụng, chỉ đành xách Sơn Hà Phù, học theo Thương Nanh mò mẫm mấy bụi cỏ.

Một đoạn thời gian nặng nề trôi qua, Thương Nanh và Kuno đã đi được nửa giờ, trong khoảng thời gian này Thương Nanh cũng thu hoạch được chút ít, có cả vài cây thảo dược quý, hấn hi vọng có thể tìm được thêm một ít Ngã La Hoa, kiếm đủ hấn có thể chế tạo đơn dược để tiếp tục đả thông huyết đạo.

Lòng tin tưởng càng lúc càng cao, hấn cũng dần cảm thấy Ma thú sơn mạch thú vị, trong lòng còn tính toán không biết sau này có nên làm lính đánh thuê hay không, hàng ngày tiến vào Ma thú sơn mạch thu hoạch tài phú.

Thương Nanh và Kuno thông thả lũng sục mà không biết rằng, nguy hiểm đang dần dần lại gần.

Một con Hỏa Diễm Cự Lang to bằng con nghé con đang ẩn nấp cách hai người không xa, đôi mắt đỏ rực tăn ra quang mang u lãnh đang nhìn chăm chăm vào hai người, cái lưỡi to liếm liếm khoe miệng, nước miếng tràn ra, theo cặp răng nanh dữ tợn nhỏ xuống đất, hiển nhiên, nó đang rình rập “bữa tối”.

Nhị cấp Hỏa Diễm Cự Lang thực lực có thể so với tu vi của ma pháp sư, hơn nữa lực phòng ngự thân thể vô cùng khủng bố, một con Hỏa Diễm Cự Lang có thể coi như một đội ngũ ma pháp sư, chiến sĩ hợp thể.vô cùng biến thái.

Thương Nanh dùng ma pháp trượng vạch bụi cỏ, tìm tòi dược thảo, trong lòng thầm tính toán, nếu đả thông được thêm huyết đạo, sẽ có thể bổ trí thêm trận thể, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Đột nhiên, hấn cau mày, hai mắt lộ hung quang, quay phắt lại, ánh mắt tập trung vào một bụi cỏ tương đối cao, hấn cảm giác được, tựa hồ ở đó có một cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào bọn hấn.

- Kuno, cẩn thận !!!

Thương Nanh nhanh chóng kéo Kuno lại gần, một tay cầm ma pháp trượng, bắt đầu ngâm xướng ma pháp.

Thấy thần sắc ngưng trọng của Thương Nanh, Kuno cũng nắm chặt Sơn Hà Phù, bàn tay lấm tấm mồ hôi, hai mắt dán chặt vào bụi cỏ phía trước, đồng thời từ từ bước tới.

- Ngao....

Một tiếng kêu đỉnh tai nhức óc vang lên, tiếng gầm như sấm rền kinh thiên động địa, Hỏa Diễm Cự Lang, nhị cấp ma thú, trí tuệ tương đối cao, nó vốn đã rình hai người từ lâu, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới hai người lại phát hiện được hành tung của nó.

- Là Hỏa Diễm Cự Lang !!!

Thấy một con cự lang to lớn màu đỏ, to như con trâu con đang lao tới, Thương Nanh càng gấp gấp ngâm xướng ma pháp.

- Hỏa Diễm Cự Lang !!! Nhị cấp ma thú !!!

Nghe vậy, Kuno hít một hơi lạnh, vẻ mặt thập phần hoảng sợ, đây là nhị cấp ma thú.chỉ bằng hai người họ làm sao có thể đánh thắng một đầu ma thú

nhị cấp....đều là tại thiếu gia, tự dung lại vào sâu như vậy, giờ tốt rồi, đừng phải nhị cấp ma thú, giờ chết không chỗ chôn !!!

- Xích viêm hỏa phượng !!!

Đúng lúc này, Thương Nanh cũng ngâm xướng ma pháp xong, ma pháp trượng nhẹ nhàng vung lên, trước mắt bùng lên một ngọn lửa, hình thành một con hỏa phượng hoàng cực lớn, tốc độ như sét đánh lao thẳng vào Hỏa Diễm Cự Lang.

- Ngao ô....

Hỏa Diễm Cự Lang đột ngột nằm rạp xuống, há một tru lên một tiếng, chỉ là tiếng tru lần này khác trước, sau tiếng tru, từ miệng nó phát ra một hỏa cầu cực lớn bắn vào Xích Viêm Hỏa Phượng.

- Bịch.....

Hỏa Phượng bị hỏa cầu oanh kích, biến mất không còn dấu vết, còn hỏa cầu của Cự Lang mặc dù uy lực giảm đi nhưng vẫn lao về phía Thương Nanh.

Thương Nanh cảm thấy da đầu tê dại, ma thú thật được lão thiên quá ưu ái, thân thể cực kỳ mạnh mẽ thì thôi lại có thể phát ra ma pháp không cần ngâm xướng, cứ thế há mồm là thuần phát, Thương Nanh bắt đầu cảm thấy có chút cảm giác thất bại.

- Thiếu gia cần thân !!!

Kuno đang đi tới chợt phát hiện hỏa cầu tập kích thiếu gia, hấn khẩn trương tới cực điểm, vừa lao tới vừa hét lên.

Thương Nanh cũng cuống quýt lẩn một vòng, tránh thoát một kích này của Hỏa Diễm Cự Lang, thần sắc trên mặt vô cùng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

- Thiếu gia ngời chạy đi, để ta cầm chân nó

Kuno vội vàng chạy tới, đỡ Thương Nanh lên, sau đó nghiêm túc nói.

- Hừ

Thương Nanh nhú mày, hấn là THương Nanh, hấn sẽ không bao giờ bỏ huynh đệ của mình.

Kuno không để ý tới ánh mắt của Thương Nanh, hấn kéo Thương Nanh ra phía sau, hai tay nắm chặt Sơn Hà Phủ, cặp mắt lóe tinh quang, thân mình phát ra chiến ý nồng đậm, nhìn chăm chăm vào Hỏa Diễm Cự Lang.

- Ngao....

Hỏa Diễm Cự Lang phát ra một tiếng rít chói tai, ánh mắt nó tràn ngập vẻ chế nhạo, tựa như đang cười nhạo Thương Nanh và Kuno không biết lượng sức mình.

Thương Nanh nhú mày, sau đó nắm lấy Sơn Hà Phủ trong tay Kuno rồi giận dữ nói:

- Đưa ta, người lui ra sau.

Kuno vô cùng kinh ngạc, hấn lại cảm giác như lỗ tai mình có vấn đề, thiếu gia là một ma pháp sư lại không dùng ma pháp trượng, lại muốn đoạt Sơn Hà Phủ của hấn, bản thân thiếu gia trời gả không chặt, sao có thể cầm nổi Sơn Hà Phủ ???

Tuy nhiên, một màn kế tiếp khiến Kuno thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, Thương Nanh dĩ nhiên lại đoạt được Sơn Hà Phủ trong tay hấn, cứ thế một tay nâng Sơn Hà Phủ, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hỏa Diễm Cự Lang, khoe miệng nở nụ cười vô cùng u ám.

Kuno đứng một bên chợt cảm thấy vô cùng xa lạ, hấn cảm giác như thiếu gia đang thay đổi vậy, ngay cả hấn cũng nhận không ra, nhìn bộ dạng điên cuồng của Thương Nanh, Kuno không khỏi lo lắng, không lẽ thiếu gia, một ma pháp sư lại muốn cận chiến với Hỏa Diễm Cự Lang ? Chẳng phải là đâm đầu vào chỗ chết sao ?

Hỏa Diễm Cự Lang cào cào lên mặt đất như đang sức lực, đôi mắt cũng ánh lên vài phản ngưng trọng, nó đột nhiên cảm nhận được khí tức cường đại từ con người nhỏ bé trước mắt tỏa ra, luồng khí này khiến nó cảm thấy cực kỳ bất an.

- Ngao

Hỏa Diễm Cự Lang gầm lớn.

Nét mặt Thương Nanh vẫn vô cùng thâm trầm, xen lẫn một tia lãnh khốc, từ thân thể hắn tỏa ra một khí thế vô cùng điên cuồng, Sơn Hà Phù trong tay xoay tròn, phát ra quang mang lóe mắt, cả người hắn như một quả đạn pháo, trực tiếp bổ thẳng về phía Hỏa Diễm Cự Lang.

Thấy vậy, Hỏa Diễm Cự Lang cũng không chậm trễ, thân thể nó biến thành một ngọn lửa đỏ, móng vuốt mở rộng, vồ thẳng vào cổ họng Thương Nanh.

- Thiếu gia, cẩn thận.

Khuôn mặt Kuno vẫn vẻ, hắn hét lớn, hắn hiểu rằng, Hỏa Diễm Cự Lang có thể coi là ma vũ song tu, nói cách khác, một con Hỏa Diễm Cự lang tương đương với một sơ cấp ma pháp sư và một sơ cấp chiến sĩ, thiếu gia lại không biết mình biết người, nghĩ mình có thể cứng đối cứng với Hỏa Diễm Cự Lang.

- Bạch...

Thương Nanh và Hỏa Diễm Cự Lang giao phong một kích, một người một lang đối chố cho nhau, phát ra tiếng va chạm trầm đục, ngay cả mặt đất cũng bị một kích này chấn động.

Kuno chạy vọt về phía Thương Nanh, nhìn trường bào trên người hắn mà hai mắt đầm lệ, trái tim thiếu điều nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn chỉ thấy Hỏa Diễm Cự Lang phía đối diện vẫn đứng ngẩng cao đầu gùm gùm, toàn thân tựa hồ không có chút thương tổn, còn thiếu gia cả người đầy máu tươi, quỵ trên mặt đất, ngay cả Sơn Hà Phù đang nắm trong tay cũng không ngừng run rẩy...

Ngó bề ngoài chiến trường, Kuno tự nhiên hiểu rất rõ, lần giao phong này, thiếu gia thua, hắn chạy tới nâng Thương Nanh đứng dậy, giọng nói đầy đau thương:

- Thiếu gia, thiếu gia...đừng làm ta sợ...

- Ha ha, Kuno, ta không sao, ngươi không cần lo lắng.

Thương Nanh miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng giọng nói của hắn thực hữu khí vô lực.

- A...

Thấy thiếu gia tựa như đang trọng thương, Kuno bị phần gào lớn, hắn tức giận đứng dậy, nổi điên vồ lấy Sơn Hà Phù, sau bổ thẳng về phía Hỏa Diễm Cự Lang.

Đúng lúc này, trong ma thú sơn mạch chợt vang lên một tiếng rú thê lương.

- Bạch...

Kuno kinh ngạc phát hiện, con Hỏa Diễm Cự Lang đột nhiên ngã lăn ra đất, phần bụng lộ ra một vết thương vô cùng đáng sợ.

Kuno chớp mắt, khuôn mặt tràn ngập kinh hoàng, Hỏa Diễm Cự Lang là nhị cấp ma thú, sơ cấp ma pháp sư, sơ cấp chiến sĩ hợp thể....cứ như vậy bị thiếu gia đánh chết???? Hơn nữa thiếu gia còn sử dụng chiến kỹ cận chiến ???!

Kuno không tin vào mắt mình.

Nhưng sự thật hiển hiện...

Thương Nanh, Cận Chiến Cuồng Đồ, hắn đương nhiên đã trải qua vô số lần tập luyện, chiến đấu, kinh nghiệm thực chiến của hắn không cần phải bàn, theo chiến trường biến hóa, tự thân có thêm một phần kỹ năng là có thêm một phần bảo mệnh, vừa rồi chứng kiến sự hung mãnh của Hỏa Diễm Cự Lang, khi móng vuốt tới sát cổ, hắn đột ngột đổi tư thế, trực tiếp quỳ gập người, dùng đầu riu dựa theo quán tính vạch một nhát hoàn mỹ dưới bụng Cự Lang.

Nên biết rằng, phần bụng của Hỏa Diễm Cự Lang có sức phòng ngự vô cùng bạc nhược, là một trong những điểm yếu hại trên cơ thể nó.

- Khụ, khụ...Kuno, còn không mau đỡ ta dậy?

Thương Nanh nói, hắn thực sự không còn sức lực, mặc dù không bị thương tổn gì nhưng trên người hắn bị máu tươi của Hỏa Diễm Cự Lang thấm đẫm, thân thể lại suy yếu, vừa rồi hắn cường bức kích phát tiềm lực, giờ bị phản phệ, cần phải nghỉ ngơi.

- Thiếu gia, người quá tuyệt vời, Kuno càng ngày càng sùng bái người.

Kuno thấy Thương Nanh không chút thương tổn, thần sắc rạng rỡ trở lại, hấn chạy bổ lại, cười ha hả ôm lấy Thương Nanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Mừng rỡ một lúc, Kuno mới chợt nhớ ra, trong bao có ma pháp dược tề, hấn vội vàng cời túi hành trang xuống, sau đó lấy ra một bình dược tề màu nâu đỏ cho Thương Nanh uống.

Dược tề này là dược tề chữa thương sơ cấp, giúp phục hồi nhanh chóng thương thế, nếu không bị thương nặng sẽ khôi phục thể lực rất nhanh.

Thương Nanh sau khi sử dụng dược tề chữa thương sơ cấp chợt cảm thấy từ bụng truyền lên một cảm giác ấm áp, hấn ngồi khoanh chân điều hòa trong chốc lát đã sinh long hoạt hổ đứng dậy, hấn không kìm nổi thán cảm thán, ma pháp dược tề này cũng thực quá thần kỳ.

- Thiếu gia, đầu Hỏa Diễm Cự Lang này có thể bán được rất nhiều tiền !!!

- Ủ, toàn thân ma thú đều là bảo vật, chỉ riêng viên tinh hạch ma thú nhị cấp cũng có thể bán cả trăm kim tệ, nếu bán toàn bộ con ma thú này ít nhất cũng được năm trăm kim tệ.

Thương Nanh tính toán một lúc rồi nói.

- Ha ha, phát tài rồi, cứ như vậy chúng ta sẽ khỏi lo việc thuê phòng

Kuno cao hứng nói.

- Đúng

Thương Nanh gật đầu, nhưng hấn lại nói:

- Có điều con Hỏa Diễm Cự Lang này quá lớn, muốn di chuyển nó vô cùng khó khăn, đường xá từ Ma thú sơn mạch tới A Tư Đặc Lan thành lại xa xôi, xem ra chúng ta không thể mang toàn bộ về, chỉ cần lấy mấy thứ giá trị nhất là được rồi.

Con Hỏa Diễm Cự Lang này còn to hơn một con nghé con, muốn kéo toàn bộ về thành thực vô cùng khó khăn, huống hồ Thương Nanh hiểu rằng, thịt ma thú cũng không quá giá trị, ráng kéo hết về cũng chẳng bán được bao nhiêu tiền.

- Con cự lang lớn như vậy mà phải vứt lại thật là tiếc, thiếu gia, ta rất khỏe, hay để ta khiêng về, chúng ta có thể tiết kiệm được thêm hơn mười kim tệ, hơn nữa ở ngoài cổng Ma thú sơn mạch có đội lính đánh thuê chuyên vận chuyển, chúng ta chỉ cần kéo ra bên ngoài là được.

Kuno nói liên hồi, dù sao hiện tại hấn và thiếu gia cũng rất nghèo, kiếm được thêm kim tệ đương nhiên hấn sẽ không nỡ từ bỏ.

- Ở đây có lính đánh thuê chuyên vận chuyển miễn phí sao ?

Thương Nanh phản bác

- Một lần vận chuyển cũng phải giao nộp hai mươi kim tệ, chưa nói tới việc chúng ta hiện không có nhiều tiền như vậy, dù có bán đồng thịt ma thú đó cho bọn hấn thì cũng không tới hai mươi kim tệ....

-

Nghe Thương Nanh nói, Kuno nhất thời ngây dại, đúng vậy, phí vận chuyển một lần tới hai mươi kim tệ, nếu cứ như vậy thì mình chẳng những không được thêm xu nào mà còn mất tiền nữa.....thiếu gia thật thông minh.

Thương Nanh bắt đầu dĩ nhún vai, sau đó rút một con dao nhỏ từ sau lưng ra, bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Hỏa Diễm Cự Lang là ma thú nhị cấp, tinh hạch đương nhiên phải lấy, Thương Nanh còn cẩn thận lột lấy bộ da, ngay cả cái đuôi hấn cũng không bỏ qua.

- Tốt rồi, chúng ta đi thôi, trời có vẻ cũng sắp tối, lần này mạo hiểm hơi quá rồi...

Sau khi thu thập mọi thứ xong xuôi, hắn đứng dậy gọi Kuno.

- Dạ.

Kuno gật đầu, sau đó vác cái bao nặng trĩu đeo lên người, tay xách Sơn Hà Phủ lẻo đẻo theo Thương Nanh ra ngoài.

Không bao lâu sau, Thương Nanh và Kuno ra khỏi Ma thú sơn mạch mặt trời cũng đã gần xuống núi, sắc trời bắt đầu tối, những nhóm lính đánh thuê khác cũng lục tục kéo ra ngoài, dù sao đây là Ma thú sơn mạch, trời tối mà lưu lại trong đó rất nguy hiểm, hơn nữa buổi tối là lúc ma thú đi săn bắn, nếu không muốn chết tốt nhất là đi ra ngoài.

-Ồ, thật náo nhiệt...

Ra khỏi Ma thú sơn mạch, thấy quang cảnh náo nhiệt như vậy, Thương Nanh rất ngạc nhiên.

Lúc này, những tiểu đội lính đánh thuê đều đã trở lại, nhiều tiểu đội cường đại có thu hoạch rất lớn, họ bận rộn qua lại vận chuyển ma thú, phân chia chiến lợi phẩm.

- Lần này vào núi săn bắn, các dong binh đoàn thu hoạch rất lớn, bất quá thu hoạch lớn nhất là dong binh đoàn Cương Thứ, họ căn bản không cần liệu mạng để săn bắt. Chỉ riêng việc vận chuyển cho các nhóm khác họ cũng đã kiếm bộn.

- Cương Thứ dong binh đoàn ?

Thương Nanh thấp giọng lầm bầm

- Cương Thứ dong binh đoàn chuyên làm việc vận chuyển ?

- Đúng, bọn hắn chỉ làm nhiệm vụ vận chuyển, nhưng nguồn thu vô cùng béo bở, nghe nói dong binh đoàn Cương Thứ mỗi ngày đều thu nhập cả vạn kim tệ, trước kia cũng có vài dong binh đoàn làm nhiệm vụ vận chuyển, nhưng tất cả đều bị Cương Thứ dong binh đoàn tiêu diệt, bây giờ họ đã hoàn toàn lũng đoạn nghề này.

Kuno thấp giọng nói.

Thương Nanh giật mình gật đầu, khó trách phí vận chuyển lại cao như vậy, tới hai mươi kim tệ, nguyên lai là do lũng đoạn, bất cứ ngành sản xuất nào cũng có một thế lực rat ay lũng đoạn, độc quyền, dĩ nhiên giá cả rất cao.

- Dong binh đoàn Cương Thứ rất lợi hại sao ?

Thương Nanh hỏi.

Kuno gãi gãi đầu nói:

- Thiếu gia, không phải ngay cả dong binh đoàn Cương Thứ người cũng chưa nghe qua ?

- Ta...chỉ nghe tên, nhưng không biết cụ thể

Thương Nanh ngượng ngùng giải thích

- Cương Thứ dong binh đoàn là đội ngũ gồm hai trăm lính đánh thuê, trong đó có một Đoàn trưởng và bốn Phó đoàn trưởng, nghe nói đoàn trưởng là một Chiến Sư, thân thủ không kém thành chủ, bốn Phó đoàn trưởng đều là cao cấp chiến sĩ, thế lực vô cùng khủng bố, có vậy họ mới chiếm lĩnh được cái nghề béo bở này.

Kuno giải thích.

-Ồ, được rồi, nhanh lên, trở về bán đồ

Kuno nói xong lại cười

- Được

Thương Nanh trở lại trong thành, mang da sói và móng vuốt bán sạch, nhưng khi cầm cục tinh hạch ma thú, hắn lại do dự.

Ma thú tinh hạch có thể thay thế linh thạch, là vật liệu thiết kế truyền tống trận, Thương Nanh vốn định tạo một truyền tống trận tới Ma thú sơn mạch, nhưng hiện tại thực lực hắn quá yếu, nếu hắn làm vậy, sợ rằng nanh vuốt của dong binh đoàn Cương Thứ sẽ rờ tới hắn.

- Ai...trước tiên cứ bán đã, vượt qua khó khăn lần này, sẽ tìm cách nâng cao thực lực, sau đó lại trở lại Ma thú sơn mạch kiếm một viên khác.

Thương Nanh do dự một lúc rồi khẽ thở dài rồi bán luôn cả cục tinh hạch.

Quyết định này của hắn rất có lý, hắn có tụ linh trận, hắn tin rằng chỉ cần nửa tháng tiềm tu, hắn có thể trở thành ma pháp sư chính thức, đến lúc đó bản thân hắn có thừa sức bảo vệ bản thân, cũng không cần e ngại dong binh đoàn Cương Thử, hơn nữa hôm nay thu hoạch tới năm trăm kim tệ, trả tiền phòng 300 kim tệ còn dư lại tới hai trăm kim tệ.

Với hai trăm kim tệ, Thương Nanh và Kuno tiết kiệm một chút hẳn sẽ có thể chịu được nửa tháng.

Trở lại khách sạn, việc đầu tiên là Thương Nanh trả tiền thuê phòng cho lão Kiệt Khắc, chỉ một thời gian ngắn Thương Nanh đã trả tiền, lão Kiệt Khắc có chút kinh ngạc.

Hôm qua hắn mới xin trả muộn, hôm nay đã có tiền. . .

Ban đầu hắn nghĩ bọn họ cố tình kéo dài thời gian, sau đó bỏ trốn, nhưng thật không ngờ lại như vậy.

Trả tiền xong, Thương Nanh và Kuno trở về phòng.

- Kuno, hôm nay sẽ không tu luyện, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta bắt đầu truyền thụ chiến kỹ cho ngươi.

Thương Nanh nghiêm mặt nói.

- Thật sao ?

Kuno kích động nói

Từ khi hắn có đầu khí tới giờ, mỗi ngày hắn đều năn nỉ Thương Nanh truyền chiến kỹ, nhưng Thương Nanh đều không chịu, chỉ nói là trụ cột của hắn chưa vững, giờ thấy thiếu gia đồng ý, Kuno vô cùng hưng phấn.

- Đúng vậy

Thương Nanh gật đầu, mặc dù hiện tại bề ngoài hắn mới chỉ là một tiểu tử mười sáu tuổi, nhưng linh hồn cũng đã tung hoành tu chân giới vạn năm, tự nhiên kiến thức của hắn vô cùng khổng lồ, trong khoảng thời gian ngắn hắn có thể lựa chọn ra rất nhiều chiến kỹ, còn luyện tới đâu thì phải xem Kuno có thiên phú thế nào.

Qua một trận đánh hôm nay, Thương Nanh cũng hiểu rằng thực lực của hắn quá yếu, cần phải nhanh chóng gia tăng thực lực, đồng thời gia trì thêm trận pháp, không có trận pháp, Thương Nanh cảm thấy như bị trời tay trời chân vậy.

Phải nhanh chóng đã thông thêm kinh mạch, gia trì thêm trận pháp !!!!

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã qua một tháng.

Trong một tháng này, Thương Nanh cuối cùng đã đột phá tới đẳng cấp sơ cấp ma pháp sư, nhưng cái khiến Thương Nanh kinh ngạc chính là Kuno, hắn dĩ nhiên đột phá trở thành trung cấp chiến sĩ học đồ.

Đồng thời qua lần trải nghiệm ma thú sơn mạch, Thương Nanh cũng có giác ngộ rất lớn, hắn truyền thụ cho Kuno những chiến kỹ vô cùng tinh diệu, lần tu luyện này họ cũng không đơn thuần chỉ chui trong phòng tu luyện mà thường xuyên tới Ma thú sơn mạch ma luyện cùng ma thú.

Thực lực cả hai người tăng tiến cực nhanh, cũng nhờ giết ma thú, túi tiền hai người cũng dần dần nhiều thêm.

Thương Nanh dùng phương thức lấy chiến nuôi chiến, săn giết ma thú kiếm tiền, mua sắm đại lượng dược liệu, cố gắng đã thông kinh mạch, hắn cũng đã thành công gia trì Chích Viêm Trận, và Trọng Lực Trận, thực lực đã đề cao rất lớn.

Mặc dù như vậy, nhưng việc săn giết ma thú kiếm tiền vẫn không phải thứ mà hắn muốn.

Sáng sớm, theo thói quen, Kuno dậy gõ cửa.

- Thiếu gia, trời sáng rồi, mau dậy thôi

Kuno đứng trước cửa phòng Thương Nanh, nhẹ giọng gọi, hẳn giờ đã khá tự tin, không còn cái bộ dạng khúm núm như trước nữa.

- Hôm nay không tới Ma thú sơn mạch, người về phòng nghỉ ngơi đi, một lúc nữa trời sáng chúng ta có việc phải làm.

Từ trong phòng, thanh âm của Thương Nanh bình thản truyền ra.

- Không đi ?

Kuno ngẩn người, rồi lâu lâu:

- Một ngày trước chúng ta mua rất nhiều dược liệu, kim tệ đã tiêu gần hết, hôm nay không tới Ma thú sơn mạch sợ rằng sẽ hết tiền mất.

- Được rồi, ta biết, chút nữa trời sáng chúng ta sẽ có rất nhiều tiền, người yên tâm.

Nghe Thương Nanh nói vậy, Kuno cũng vẫn không hiểu, hẳn vừa về phòng vừa nghĩ ngợi vò đầu bứt tai.

- Với thực lực của hai người chúng ta, không cần phải lén lút sống qua ngày nữa, hôm nay ta sẽ bố trí Truyền Tống Trận...

Trong phòng, Thương Nanh nhếch miệng cười.

Một tháng trước, Thương Nanh đã cố tình đặt tại lối vào Ma thú sơn mạch và cổng A Tư Lan Đặc thành nền móng của truyền tống trận, nhưng lúc đó bọn hắn thực lực còn yếu, khó có thể đối kháng với dòng binh đoàn Cương Thủ, vì thế hắn vẫn chưa tiến hành tiếp.

Bất quá hiện tại Thương Nanh và Kuno đã đủ thực lực, mặc dù hiện tại hắn mới chỉ là sơ cấp ma pháp sư, nhưng với Trọng Lực Trận và Chích Viêm Trận, dù có là ma pháp sư cao cấp hay chiến sĩ cao cấp hắn cũng dám đánh một trận.

Mặt trời lên cao, ánh sáng rực rỡ xuyên qua khung cửa nhỏ, chiếu lên mặt Thương Nanh, ánh dương quang ấm áp khiến Thương Nanh cảm thấy rất dễ chịu.

Hắn xuống giường, lười biếng vươn vai, sau đó ra ngoài.

- Thiếu gia dậy rồi

Kuno từ sáng sớm đã không ngủ được, hẳn không biết từ bao giờ đã tới trước cửa phòng Thương Nanh.

- Ủ...

Thương Nanh gật đầu, sau đó nói:

- Đi, chúng ta đi ăn điểm tâm, sau đó tới thành tây.

Nói xong, Thương Nanh đi xuống lầu, Kuno theo sát sau lưng hắn, trên mặt vẫn ngập tràn nghi hoặc, thời gian vừa qua săn bắt vô cùng êm đẹp khiến hắn không hiểu thiếu gia tại sao lại tự dưng muốn đi dạo, lại nói hôm nay sẽ có rất nhiều tiền nữa, không phải là lừa mình chứ ???

Kuno trầm nghĩ.

A Tư Đặc Lan thành vẫn như vậy, tiếng cười nói, trao đổi ồn ã khắp nơi, Thương Nanh lúc này sải bước đi thẳng về phía thành tây.

Tại thành Tây lúc này cũng tập trung rất đông người, mỗi ngày, vào giờ này, đám dòng binh đoàn đi Ma thú sơn mạch săn bắt đã xuất phát gần hết, nhưng ở đây vẫn rất đông người.

- Thiếu gia, chúng ta tới đây làm gì ?

Kuno hỏi, ở đây ngoài lính đánh thuê ra thì làm gì có cái gì khác để có tiền ?

- Theo ta

Thương Nanh mỉm cười, sau đó đi tới một nơi hẻo lánh cách Thành Tây một đoạn, ở đây vô cùng trống trải, không có người nào.

Kuno càng thêm nghi hoặc, nhưng vẫn theo sát Thương Nanh.

- Lấy hai viên tinh hạch ma thú cấp hai trong ba lô cho ta

Thương Nanh cúi người, ngưng tụ ma lực vào ngón tay, sau đó nhanh chóng vạch lên mặt đất hàng loạt đồ hình quái đản.

- A !!!

Kuno lấp bắp kinh hãi, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn Thương Nanh như một tiểu hài tử đang nghịch ngợm vẽ bùa lên mặt đất.

Hắn vẫn không hiểu tại sao Thương Nanh cần ma thú tinh hạch, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng lấy từ bọc hành lý sau lưng ra một viên tinh hạch màu hồng rực rỡ.

Thương Nanh cầm lấy, sau đó lại chăm chú tiếp tục vẽ vò trên mặt đất.

- Thiếu gia, người vẽ gì vậy ? Thật là xấu quá !!

Kuno ngơ ngác đứng nhìn, một lúc lâu sau hắn buột miệng hỏi.

Nghe vậy, Thương Nanh bật cười, mắng:

- Ngươi biết cái gì, đây là trận pháp, cũng là ma pháp không gian hệ mà các ngươi nói

- A....

Kuno kinh hô, sau đó kích động hỏi:

- Thiếu gia đang họa trận ??.....!!!!

- Truyền Tống Trận !!!

- Thế nào ? Sẵn sàng chưa ?

Thương Nanh nhìn Kuno

Kuno mặc dù tứ chi phát triển hơn đầu óc nhưng cũng hiểu ý tứ của Thương Nanh, một khi trận pháp cấu thành, là lúc họ ngồi không thu lợi, là một đòn rất mạnh giáng vào lợi ích của dòng binh đoàn Cương Thử, lúc đó họ tuyệt đối sẽ thành kẻ thù của dòng binh đoàn Cương Thử, một hồi gió tanh mưa máu khó có thể tránh khỏi.

- Thiếu gia, Kuno lúc nào cũng sẵn sàng !!!

Đầu khí dâng trào, Kuno kiên định nói:

- Ai cũng cần ăn cơm, dòng binh đoàn Cương Thử dù có cường đại nhưng nếu dám trêu chọc chúng ta, phải hỏi qua Sơn Hà Phủ của ta đã.

- Được, tốt lắm

Thương Nanh hài lòng gật đầu, đối với sự tiến bộ thần tốc của Kuno, hắn thấy vô cùng hoan hỉ.

Một tháng ần nhẫn, giờ đã là lúc bộc phát rồi !!!

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Hai tay Thương Nanh vô cùng linh hoạt, động tác như nước chảy mây trôi, không chút ngập ngừng, chỉ qua vài lượt hô hấp, một đồ án phức tạp, huyền ảo đã được Thương Nanh họa xong.

Bất quá, trận này vẫn chưa tính là hoàn thành, bởi ở tâm trận vẫn thiếu trận nhãn, vòng tròn ở giữa trận này là trụ cột chống đỡ cả trận pháp, nói cách khác, đó chính là trận nguyên.

Thương Nanh thở ra một hơi, sau đó chậm rãi đặt viên ma thú tinh hạch ở vòng tròn nằm giữa, nhất thời, trận pháp huyền ảo phát ra quang hoa nhè nhẹ,

các ký hiệu bắt đầu chậm rãi di động như vật sống vậy.

- A, thực quá thần kỳ

Kuno chấn động, không nhịn nổi khen.

- Ha ha

Thương Nanh gật đầu, sau đó cười, trận pháp có thể nói là thứ mà cả đời hần kiều ngạo, được người ta khen ngợi, tự nhiên hần rất cao hứng.

- Tốt rồi, trận pháp ở đây đã hoàn thành, giờ tới ma thú sơn mạch.

Thương Nanh đứng dậy nói.

- Dạ, thiếu gia

Kuno ánh mắt hùng hực, thập phần kích động.

Hai người ra khỏi thành Tây, đi về phía Ma thú sơn mạch.

Lúc này, trên thông đạo tới Ma thú sơn mạch, người đi lại như thoi đưa.

- Cút....cút ngay cho lão tử, cút ngay

Đột nhiên, tiếng vó ngựa vang lên kèm theo một âm thanh chửi mắng.

Thanh âm đó từ phía sau Thương Nanh truyền đến, hần theo thói quen quay mặt nhìn lại, thấy một đại hán thô kệch đang quơ cái roi ngựa trong tay, lao rất nhanh về hướng Ma thú sơn mạch.

Thương Nanh nheo mắt, phát hiện ở ngực áo tên này có ấn ký của Cương Thử.

- Cương Thử dong binh đoàn !!!

Thương Nanh khẽ cau mày, xem ra lũ dong binh đoàn này rất kiêu ngạo, từ thành Tây tới Ma thú sơn mạch tựa hồ đã trở thành thiên hạ của bọn chúng vậy.

Người trên đường rất tức giận với hành động của Cương Thử dong binh đoàn, nhưng đều nín nhịn, không ai muốn rước họa vào thân.

Chỉ có một lão già, thân thể đơn bạc, không tránh kịp, tên lính đánh thuê thấy vậy vùng roi quát tới, phòng chừng nếu trúng một roi này, lão nhất định trọng thương, không khéo còn toi mạng.

Khóe miệng Thương Nanh khẽ giật, hần rất không thuận mắt với hành vi này, hai tay hần nắm chặt, tức giận khôn cùng.

Lão già hoảng hốt, toàn lực chạy về ven đường, nhưng lão tuổi đã cao, chân tay không còn nhanh nhẹn, gặp phải tai họa bất ngờ, lại nhìn cái roi như tia chớp vùng tới, lão vô cùng kinh hãi, hai chân lão đảo té lăn ra đất.

- Đi chết đi lão già, đây là kết quả của việc chọc giận đại gia....

Tên đại hán dữ tợn cười ha ha, tựa như việc hành hạ một lão già khiến hần vô cùng thích thú vậy.

Người chung quanh thấy một màn này nhưng ai cũng tỏ ra thờ ơ, thậm chí còn có người có chút hưởng ứng.

- Đồ khốn...

Một tiếng thét phẫn nộ vang lên, mọi người chỉ cảm thấy mắt hoa lên, lão già biến mất tránh thoát ngọn roi, ở chỗ lão già hiện tại lại là Thương Nanh, hần đưa tay chụp lấy cây roi da.

- Di Hình Hoán Vị trận !!!

Kuno kinh hô, hần đã thấy Thương Nanh thi triển trận này, tự nhiên nhận biết.

- Tốc độ thật nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới, ta cũng không kịp nhìn.

Một người đi đường kinh ngạc thốt lên.

- Tốc độ này quả thực rất nhanh, nhưng thiếu niên chẳng biết trời cao đất rộng này không phải là phế vật Tây Môn sao ??? Oa....càng ngày càng thú vị.

- Tây Mông cũng dám mạo phạm Cương Thử dong binh đoàn sao ? Không lẽ hần muốn chết ?

- Đúng là Tây Mông, tên to con đứng kia là Kuno !!!

Tay Thương Nanh vẫn nắm chặt roi da, tên kia hóa ra là Phó đoàn trưởng của dong binh đoàn Cương Thử, lúc này, cái roi đã bị kéo căng tựa hồ hai người đang giằng co vậy.

- Ô.....ta tưởng ai to gan vậy, nguyên lai là tiểu thiếu gia của Baruch gia tộc, Tây Mông.

Đại hán kia bị tốc độ khủng khiếp chấn nhiếp, hần tưởng gặp phải một siêu cấp cao thủ, nhưng khi nhìn lại thì lại là siêu cấp phế vật của thành A Tư Lan Đặc, Tây Mông.

- Khi dễ người già, người đáng chết

Thương Nanh lộ ra sát khí, lạnh lùng nói.

Tên đại hán phảng phất như nghe được một truyện cười, hần ôm bụng, cười ha hả:

- Tây Mông, ta xem ngươi ăn phải gan hùm mật gấu rồi, dám nói chuyện với gia gia như vậy, muốn chết phải không !!

- Tây Mông hôm nay thật khác thường, nếu là trước đây, hần hần đã ôm đầu chạy trốn, không ngờ hôm nay lại như vậy, hơn nữa ngươi xem, hần đối mặt với Haris thần sắc vẫn không chút sợ hãi, hần thực có phải là Tây Mông không ?

- Đúng vậy, đối mặt với Haris, một sơ cấp chiến sĩ lại cường ngạnh như vậy, không phải muốn chết sao !!!

Sắc mặt Thương Nanh càng lúc càng lạnh lẽo.

Thấy tình hình giữa Thương Nanh và Haris càng lúc càng khấn trương, Kuno vội vàng đỡ lão già đã ngồi dưới đất dậy, sau đó xách Sơn Hà Phủ tiến lại.

- Thiếu gia, đánh hay không ?

Kuno nghiêng răng, hưng phấn nói.

- Đánh cái gì, chúng ta hiện cũng không cần lộ ra thực lực thật sự, dù sao sau này còn nhiều cơ hội.

Thương Nanh nói

- Dạ....

Kuno lộ vẻ thất vọng.

Haris là sơ cấp chiến sĩ, ở A Tư Lan Đặc thành cũng coi như một nhân vật có số má, lại là Phó đoàn trưởng của dong binh đoàn Cương Thử, phế vật này dám khiêu khích kiên nhẫn của hần, nếu hôm nay không giáo huấn hần một trận khắc cốt铭心 thì thật mất mặt.

Haris đưa tay lấy hai cựa chùy trên lưng ngựa, chuẩn bị công kích.

- Haris, chúng ta cần phải đi gấp, đoàn trưởng đang đợi, nếu chọc giận đoàn trưởng, hậu quả rất thê thảm.

Tên lính đánh thuê đi sau Haris nhắc.

Nghe thấy từ đoàn trưởng, Haris nhất thời rùng mình, khuôn mặt cũng toát ra một tia sợ sệt, sau đó hần lạnh lùng nói:

- Tây Mông, hôm nay đại gia không có thời gian thu thập ngươi, nhưng ngươi chờ coi, sớm muộn ta cũng giáo huấn ngươi một trận.

Haris cười vô cùng dữ tợn, sau đó lại thúc ngựa phóng thẳng.

- Ô, cư nhiên như vậy là xong, không động thủ, thật mất hứng...

Thấy Haris không đánh Thương Nanh, mấy tên lính đánh thuê đứng ở ven đường đang háo hức muốn xem kịch vui không nén nổi thất vọng, bọn họ còn tưởng hôm nay sẽ được xem một màn kịch mãn nhãn.

Nghe thấy bọn hần nói vậy, Kuno thờ ơ nhìn một vòng, hần thực muốn cho bọn này một trận.

- Bỏ đi Kuno, chúng ta đi, không cần so đo với đám tiểu nhân.

Thương Nanh khoát tay

- Tiện nghi cho bọn chúng rồi...

Kuno bực tức nói.

Lão già được Thương Nanh cứu mạng đi lại cúi đầu:

- Lão nhi xin tạ ơn cứu mạng của Tây Mông thiếu gia.
- Lão bá, không cần khách khí, chỉ là nhấc tay mà thôi.

Thương Nanh nhu hòa, khiêm tốn nói.

Hai người hàn huyên chốc lát, chợt lão già nói:

- Tây Mông thiếu gia, hôm nay vì lão nhi mà người đắc tội dòng binh đoàn Cương Thử, sau này phải cẩn thận, hơn nữa tên Haris này là một tên tiểu nhân, vì vội nên hắn không làm gì nhưng khẳng định hắn sẽ tìm người tính toán.

- Ha ha

Thương Nanh nhún vai, cười ha hả:

- Lão bá yên tâm, ta xử lý được.

Lão già gật gù đầu cảm kích.

- Tiểu lão nhi làm trong phòng đấu giá trong thành, sau này nếu Tây Mông thiếu gia có gì khó xử, cứ việc tìm ta, tiểu lão nhi nhất định toàn lực báo đáp.

- Cáo từ

Thương Nanh chấp tay vái chào, sau đó đi về phía ma thú sơn mạch.

- Ha ha, lão già râu bạc lại làm ở phòng đấu giá, thực nhìn không ra..

Kuno lẩm bẩm, hắn biết rằng, phòng đấu giá thuộc về công hội ma pháp sư, ở A Tư Lan Đặc thành có địa vị rất cao.

- Tốt !!

Thương Nanh cười nói.

- Ha ha, thiếu gia không hiểu rồi, hôm nay chúng ta cứu lão già kia một mạng, cũng coi như kiếm được một cái bùa hộ thân, ta nghĩ địa vị lão ở phòng đấu giá không thấp, không chừng lần quân sự, sau này nếu nguy nan, biết đâu lão có thể cứu chúng ta một mạng.

Kuno nói

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Nhìn ánh nắng chói chang, Thương Nanh và Kuno cố gắng chịu đựng, sải bước nhanh, cuối cùng cũng tới Ma thú sơn mạch.

- Khí trời thật khủng khiếp, đi từ thành Tây tới đây đúng là cực hình.

Vừa tới Ma thú sơn mạch, Kuno đã ngồi bệt xuống đất, vừa thở vừa cầu nhàu.

- Ha ha, nếu không phải như vậy, sao chúng ta có thể kinh doanh.

Thương Nanh mỉm cười nói, hắn biết rằng chặng đường này vô cùng khắc nghiệt, vì thế mà họ mới có thể thu lợi.

Thương Nanh ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi chốc lát, sau đó tìm một vị trí trống trải, một lần nữa tiến hành khắc họa truyền tống trận.

Thương Nanh dù sao cũng là một tông sư về trận pháp, tạo nghệ của hắn về trận pháp cao thâm tới cực điểm, khắc họa truyền tống trận căn bản đơn giản như ăn bữa sáng, chỉ một lúc sau, quang hoa đã hiện ra, truyền tống trận hoàn thành.

- Thiếu gia, xong rồi sao ?

Kuno kinh hi hỏi.

- Đúng, xong rồi

Thương Nanh gật đầu, nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ cần chờ thu hoạch mà thôi.

- Tốt quá, giờ còn sớm, hay chúng ta vào Ma thú sơn mạch chiến đấu ?

Kuno ánh mắt nóng rực, háo hức.

Thương Nanh bất đắc dĩ cười cười, giờ Kuno đã trở thành một “phần tử hiếu chiến” rồi, lúc nào cũng muốn chiến đấu.

Nghĩ ngợi chốc lát, Thương Nanh lắc đầu nói:

- Trong thời gian này chúng ta phải nghỉ ngơi cho khỏe, tranh thủ bảo trì sức lực, không chừng chiều nay sẽ phải giao phong với dong binh đoàn Cương Thử, cần nghỉ ngơi cho tốt.

- Dạ !!

Kuno gật gù, vừa nghe tới đánh nhau, máu huyết hắn đã sôi trào, hưng phấn nắm chặt tay.

Sau đó, hai người ngồi khoanh chân tu luyện, thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã tới giữa trưa, hai người lấy lương khô ra ăn, rồi lại tiếp tục đã tọa.

Không thể không nói, đã tọa là biện pháp tiêu hao thời gian tốt nhất, chỉ thoáng qua mặt trời đã sắp xuống núi, đám lính đánh thuê cũng lục tục rời núi.

- Ha ha, hôm nay thu hoạch không tệ, xem ra cần phải thuê hai cái xe ngựa, bắt quá 40 kim tệ so với thu hoạch hôm nay không tính là gì.

Từ trong Ma thú sơn mạch truyền ra một loạt tiếng cười nói hưng phấn, rất đông lính đánh thuê cũng lục tục kéo ra ngoài.

Âm thanh huyền ảo khiến Thương Nanh và Kuno đang đã tọa cũng mở bừng mắt, khoe miệng Thương Nanh khẽ nhếch lên, cười.

- Kuno, đến giờ làm việc.

Thương Nanh chậm rãi đứng dậy, gọi Kuno

- Dạ.

Kuno trả lời.

Thương Nanh nhìn truyền tống trận dưới đất, sau đó hai ngón tay bắt ấn, một đạo ma lực xẹt qua không trung, trực tiếp vỡ thẳng vào tâm trận.

Truyền tống trận được kích hoạt, một đạo quang mang phóng lên cao, khiến cả không gian vốn đang âm đạm chợt sáng lên một chút.

Đám lính đánh thuê đương nhiên cũng phát hiện ra dị biến, đều ngẩn người nhìn về phía cột sáng.

Ngay cả mấy thành viên dong binh đoàn Cương Thử đang ra sức vận chuyển cũng nhìn về phía này,.

- Nhìn cái gì, có việc gì vậy ?

Một tên lính đánh thuê hỏi.

- Nhìn mặt đất kia, trận pháp kia.....có phải là truyền tống trận của ma pháp sư không gian hệ trong truyền thuyết ?

Một tên lính đánh thuê kinh hô.

- Không thể nào, ma pháp sư không gian hệ rất thần bí, sao có thể tới đây ?

- Vậy cũng chưa chắc nhé, ma pháp sư không gian hệ đa phần đều rất cổ quái, có loại gì mà không dám làm ?

Đúng lúc này.....

- Có tin tốt đây, thành A Tư Đặc Lan và Ma thú sơn mạch đã được khai thông bằng truyền tổng trận, chỉ cần mười kim tệ là có thể đi qua, rất rẻ nha

Thương Nanh giật dây, bảo Kuno hô hào

Nghe vậy, tất cả lính đánh thuê chột phát ra tiếng hô ầm ỹ

- Thực sự là truyền tổng trận, hơn nữa chỉ cần mười kim tệ, lại cho phép truyền tổng cả người lẫn hàng hóa, tốt hơn nhiều so với dong binh đoàn Cương Thứ nha.

Một tên lính kích động nói.

Dong binh đoàn Cương Thứ một lần vận chuyển phải mất hai mươi kim tệ, mấy tên lính đánh thuê lại không được theo xe, vẫn phải cuốc bộ về. So với truyền tổng trận thật khỏi phải so sánh.

- Tên nào ngông cuồng như vậy, dám đối nghịch với dong binh đoàn Cương Thứ, muốn chết sao ?

Có người nói.

- Mặc kệ, người nghĩ xem, người có thể khắc họa truyền tổng trận là một không gian hệ ma pháp sư, đó là người thế nào ? Không chừng lần này ngay cả dong binh đoàn Cương Thứ cũng bị dẫm đạp.

- Cũng có đạo lý !!!

- Qua đó xem sao !!!

- Đây, trả lại ta hàng hóa

Có người bắt đầu quát mắng đòi lại hàng hóa, sử dụng truyền tổng trận mất có mười kim tệ, hấn cũng không ngu mà cứng tiền, dù sao thu nhập của lính đánh thuê cũng nhiều, nhưng tiết kiệm được thì bọn hấn cũng không điên.

Một đoàn lính đánh thuê tiến tới truyền tổng trận của Thương Nanh.

- Một số người khi vừa tới chột giật mình, không ngờ là Tây Mông của Baruch gia tộc...

- Các vị lính đánh thuê, có muốn thử hiệu quả của truyền tổng trận không ? Chỉ cần mười kim tệ mà thôi !!!

Kuno tươi cười nói

- Tây Mông, truyền tổng trận này làm sao có ? Người đừng nói là do người khắc họa nhé !!!

- Đương nhiên ta không có bản sự như vậy, nhưng ta có bằng hữu là ma pháp sư không gian hệ, ta chỉ lo trông coi mà thôi.

Thương Nanh mỉm cười nói một hồi

Dù sao nói hấn khắc họa cũng chẳng ai tin, hơn nữa cái danh ma pháp sư không gian hệ quá lớn, hiện tại hấn kham không nổi.

Hơn nữa tạo ra một cái bối cảnh thần bí, tạo ra hình ảnh một ma pháp sư không gian hệ để tọa trấn sẽ tạo ra ảnh hưởng rất tốt, dù sao cũng không ai muốn đắc tội một ma pháp sư không gian hệ.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

- Hừ, người nói là ta tin sao, ta cảnh cáo người, đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, nếu đây không phải là truyền tổng trận như người nói khẳng định hôm nay người phải chết.

Một tên lính đánh thuê nói

- Ô

Thương Nanh ngẩn người, sau đó hỏi ngược lại:

- Vậy ngươi muốn ta làm thế nào ? Đây quả thực là Truyền tống trận mà !!!

Tên lính đánh thuê ngẩn người, hần suy nghĩ chốc lát rồi nói:

- Ta đưa ngươi tám kim tệ, ngươi tới quán Bolas mua cho ta một bình rượu tiểu mạch, sau đó trả cho ta tiền mà bọn ta lần trước nợ ở quán, nếu đây là truyền tống trận ngươi sẽ rất nhanh trở lại, và ta sẽ tin tưởng ngươi.

- Biện pháp này rất tốt, Tây Mông, nhanh lên, nếu không dám đi có nghĩa là ngươi nói dối, chúng ta sẽ...hừ hừ....kết quả của ngươi sẽ rất thảm !!!

Một tên lính đánh thuê mặt chuột vung vẩy nắm tay, lạnh lùng uy hiếp

- Ha ha, có gì không dám !!

Thương Nanh tự tin cười, sau đó lấy tám kim tệ từ tay tên lính đánh thuê kia.

- Các vị, chờ chốc lát Tây Mông sẽ trở lại.

Nói xong hần không do dự bước vào truyền tống trận, trước mặt mọi người, hình bóng Thương Nanh biến mất, Kuno vốn cũng định đi theo Thương Nanh, nhưng tên mặt chuột ngăn lại.

- Tên to xác nhà ngươi ở lại đây, nếu Tây Mông dám đùa giỡn bọn ta, ngươi chết trước.

Nghe vậy, mọi người đều nở nụ cười gian trá, nên biết rằng, đa phần lính đánh thuê đều rất nóng tính, hung hăng.

Kuno vẫn đứng đung, hần không hề sợ hãi, hần tin vào năng lực của thiếu gia, đồng thời hần cũng tin rằng thiếu gia không bao giờ bỏ hần.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Mười phút sau, truyền tống trận đang yên bình chợt lóe sáng, ngay sau đó một thanh niên mặc áo choàng đen tay cầm bình rượu bước ra

- Thiếu gia

Thấy thiếu niên này, Kuno kinh hi gọi.

Thương Nanh mỉm cười nhìn Kuno rồi đưa rượu và bốn kim tệ lại, sau đó thân nhiên nói:

- Vị tiên sinh này, rượu ta đã mua cho ngươi, chỉ là lão chủ quán nói ngươi không nợ tiền hần, vì thế ta trả lại ngươi bốn kim tệ.

Tên lính đánh thuê nhận lại kim tệ, khuôn mặt thoáng hoảng sợ.

Mọi người đều nhìn về phía hần,

- Đúng hay không, nói nhanh lên, làm chúng ta sốt ruột muốn chết

Một người thúc giục

Tên lính đánh thuê kia giật mình, rồi chợt ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Là thật....là thật...

- A !!!! Ha ha, cuối cùng chúng ta có truyền tống trận rồi, sau này đi lại sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian

Tất cả đều kinh hi tới tốt đỉnh.

- Không những tiết kiệm thời gian mà sau này chúng ta sẽ không phải chịu ánh nắng thiêu đốt nữa, thật là quá tốt !!

- Đúng, đúng, thật cảm ơn ma pháp sư đại nhân vĩ đại

- Ha ha, thiếu gia, chúng ta thành công rồi

Kuno hưng phấn cười lớn

- Bình thường thôi !!!

Thương Nanh mỉm cười bình thản nói

- Chờ gì nữa, cả đời ta chưa từng cảm thụ truyền tống trận, mọi người tới đây, ha ha, lão ca không khách khí !!!

Tên lính vừa đưa tiền cho Thương Nanh mua rượu cười lớn, lập tức đưa Thương Nanh mùi kim tệ sau đó ung dung đi vào truyền tống trận, rất nhanh sau đó hần biến mất trước mặt mọi người.

Có người đầu tắt có người thứ hai, mọi người nhanh chóng lao tới, một đám biến mất. ...số lượng người ở Ma thú sơn mạch nhanh chóng giảm, tương phản với điều này, bao kim tệ của Kuno cũng nhanh chóng phồng lên, chỉ chốc lát đã trở thành một núi tiền.

Kuno há hốc mồm, Thương Nanh cũng vô cùng cao hứng.

So với Thương Nanh bên này, dong binh đoàn Cương Thứ như đang chơi hít gió vậy, yên ắng lạnh người, đám lính đánh thuê người nào người nấy thà xếp hàng vào truyền tống trận cũng không thèm qua bên dong binh đoàn Cương Thứ.

- Làm sao bây giờ !!!

Một tên dong binh của dong binh đoàn Cương Thứ hỏi.

- Đoàn trưởng và bốn vị Phó đoàn đã vào Ma thú sơn mạch, nói là thực hiện nhiệm vụ quan trọng, phòng chừng con lâu mới ra, đối phương lại có ma pháp sư không gian hệ tọa trấn, chúng ta có thể làm gì chứ, cứ đợi đoàn trưởng về định đoạt.

-

Đúng lúc này !!!

- Nhìn kia, Haris phó đoàn vừa từ trong sơn mạch ra

Một tên chỉ về phía xa kinh hô.

Một lũ khác cũng quay đầu nhìn theo, thấy Haris tay cầm hai cự chùy ung dung đi tới.

- Phó đoàn trưởng. . .

Bọn hần như tìm được cây cột chống đỡ, nhanh chóng vây quanh Haris

- Mấy tên tiểu tử các ngươi, không lo vận chuyển, chạy tới nghênh đón ta làm gì, muốn chết hả ?

Haris quát mắng.

- Phó đoàn trưởng, không phải chúng tiểu nhân lười biếng, mà là hôm nay không có gì để làm !!!

- Không có gì cái đầu nguoi, hiện giờ đang là lúc nào, rõ ràng là các nguoi kiếm có, có muốn lão tử nắn gân cho không.

Haris vốn vô cùng nóng nảy, hần bỏ cự chùy, tóm cổ tên vừa nói.

- Đoàn trưởng hần thật sự không nói dối, người xem là biết.

Một tên phụ họa, sau đó chỉ về phía Thương Nanh.

Haris sừng sốt nhìn theo hướng hần chỉ, ánh mắt chợt biến đổi, nhìn qua phía truyền tống trận, hần phát hiện ra hiện tại tất cả lính đánh thuê đều đang tụ tập xếp hàng ở đó.

Thấy vậy, Haris càng thêm cuồng nộ, hần rít lên:

- Rất cuộc có việc gì, tên nào to gan dám khiêu chiến dong binh đoàn Cương Thứ chúng ta !!!

- Bẩm phó đoàn trưởng, kẻ đứng cai quản truyền tống trận kia chính là chủ tử Tây Mông, gia tộc Baruch, như bọn họ nói, truyền tống trận là do một ma pháp sư không gian hệ khắc họa, bọn họ chỉ cai quản.

Nghe vậy, Haris yên lặng, hần ghen tị, phẫn nộ, khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo, sau đó chợt ngẩn ra, không gian hệ ma pháp sư ? Trên Ma Huyền Đại Lục, đó là loại người thần bí nhất. Haris yên lặng, khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Đám lâu la cũng đứng yên không dám nói gì.

Haris thoáng kinh hãi trong chốc lát, nhưng nghĩ lại, bên hần có rất nhiều thù hạp, bản thân hần cũng không thể co vòi, nếu không sau này khó có thể phục chúng, hần cao giọng quát:

- Đi, theo ta qua đó !!!

- Rõ

Hơn mười tên lâu la đồng loạt hưởng ứng, bọn chúng nén giận đã lâu, giờ Haris muốn thanh toán, đương nhiên chúng vô cùng hưng phấn.

Không thể không nói, truyền tống trận thực vô cùng nhanh và tiện, chỉ vài phút đồng hồ, đám người xếp hàng dài đã voi đi phân nửa.

- Tránh ra...tránh ra...

Một âm thanh hùng hổ vang tới.

Thương Nanh nhủ mảy, chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy Haris đang kéo theo đám lâu la đi tới.

- Thiếu gia..

Kuno gọi.

- Không việc gì, đám người đó chúng ta có thể xử lý

Thương Nanh cười.

Haris chạy tới trước mặt Thương Nanh.

- Tây Môn, người thật to gan, dám đối nghịch với dong binh đoàn Cương Thử chúng ta, muốn chết phải không ?

Haris vừa đi tới đã gào thét.

- Haris, đừng nóng, đó là ý của pháp sư đại nhân nhà ta, hơn nữa ở đây kinh doanh không phải độc quyền của ngươi, tất cả cũng đều vì miếng ăn mà thôi, người nào có năng lực thì ăn nhiều một chút, không có năng lực thì ăn ít một chút, mà pháp sư đại nhân nhà ta khác họa truyền tống trận kiếm tiền, hình như không liên quan tới ngươi !!

- Hừ, không phải việc của bọn ta ? Thật là đáng cười, các người khác họa truyền tống trận thì có nghĩa dong binh đoàn chúng ta phải uống gió tây bắc mà sống, thế nào là không phải chuyện của chúng ta ? Thức thời thì mau cút đi...

- Hừ, nếu không thì sao ?

Đối mặt với uy hiếp của Haris, Thương Nanh nhún vai, cười đầy vẻ miệt thị.

- Tây Môn, ta cảnh cáo ngươi, ngươi đang chơi với lửa đây !!!

Haris nghiêng răng, khuôn mặt nổi đầy gân xanh

- Ta biết ta đang làm gì, ngươi không cần quan tâm

Thương Nanh cười lạnh.

- Ngươi...

Haris giận đến khuôn mặt co rút, hai mắt lộ hung quang, hần nói:

- Đó là do ngươi muốn chết !!!

Thấy hai bên giương cung bạt kiếm, đám lính đánh thuê đang xếp hàng vội vàng lui về phía sau, chỉ lo chuốc vạ vào thân, còn đám lâu la của dong binh đoàn Cương Thử thì tay nắm chặt binh khí, lặng lẽ vây quanh Kuno và Tây Môn.

Thương Nanh cười, liếc nhìn bọn chúng:

- Thế nào Haris, ngươi quyết định động thủ với bọn ta ? Ngươi nên nhớ, Tây Môn ta có chủ nhân là mà pháp sư không gian hệ, ngươi phải biết chọn giận mà pháp sư không gian hệ có hậu quả gì không ?

- Hừ, rầm chó, lão tử chưa thấy chưa tin

Haris mặc dù nóng nảy, nhưng không ngu, mặc kệ điều Tây Môn là đúng hay sai, hần cũng không tin, hôm nay chủ tớ Tây Môn ở đây, hần không thể lùi, cho dù sau này thực có mà pháp sư không gian hệ tới cứu hần cũng sẽ không lùi bước.

- Ha ha, không tin ? Ta hy vọng sau này ngươi không hối hận.

Thương Nanh cười lạnh.

- Lão tử làm việc chưa từng hối hận, đánh cho ta !!!

Hắn phần nộ quá lớn, sau đó phát tay, cả lũ lâu la theo lệnh tràn tới.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

- Thiếu gia...

Kuno sắc mặt đầy nghiêm trọng, mặc dù hắn đã là trung cấp chiến sĩ học đồ nhưng cũng chịu không nổi nhân số đông như vậy tấn công, huống hồ tên nào cũng có vũ khí, về phía thiếu gia mặc dù là sơ cấp ma pháp sư nhưng xét cho cùng thể chất rất yếu ớt, đương nhiên khó có thể thoát kiếp.

Kuno lập tức che chắn trước mặt Thương Nanh, sau đó hét lớn, ý bảo Thương Nanh lui lại.

- Kuno, người lui ra, ta có thể ứng phó.

Khiến Kuno vô cùng ngạc nhiên chính là không ngờ Thương Nanh lại gạt hắn ra sau, tự mình bước lên đối trận.

Thương Nanh biết, dù bây giờ Kuno là trung cấp chiến sĩ học đồ nhưng đối mặt hơn mười tên lính đánh thuê vậy công, dù thắng cũng chỉ là thắng thảm, vì thế hắn mới ra mặt.

- Thiếu gia, người là ma pháp sư, hỗn chiến như vậy rất khó, để ta !!

Kuno lo lắng nói

- Lui ra !!!

Thương Nanh lạnh giọng quát

-

Kuno không cam lòng, hắn vốn định cãi lại, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của Thương Nanh, lời ra đến miệng vội nuốt trở lại, cúi đầu lui ra sau.

-ta thấy Tây Mông phen này thực muốn chết rồi, dù hắn có là đại ma pháp sư thì đối mặt với hơn mười tên lính đánh thuê tay cầm vũ khí như vậy cũng khó chống đỡ.

Một tên lính đánh thuê nhìn Thương Nanh, giọng có chút khinh miệt.

- Tây Mông làm cái quỷ gì vậy, theo lý thuyết hắn phải trốn ma thì triển ma pháp mới đúng, như vậy chẳng phải chịu chết sao !!!

Những người khác phụ họa.

Haris cũng nở nụ cười vui vẻ, hắn thầm nghĩ, ban đầu còn tưởng hắn phải tự mình xuất thủ, bất quá hiện tại hắn cần bản chỉ cần đứng xem mà thôi.

- Thiếu gia, phải cẩn thận...

Kuno lo lắng nói, hắn luôn nghe lời Thương Nanh, Thương Nanh bảo hắn lui, hắn không dám tiến mặc dù trong lòng không hề muốn như vậy.

Thương Nanh vẫn đứng tại chỗ, nhìn đám lính đánh thuê tay vung vũ khí, điên cuồng lao tới, khuôn mặt thanh tú chợt toát ra nụ cười khinh bỉ.

- Trọng Lực Trận !!!!

Đợi tới lúc cả mười tên gần tới, Thương Nanh mạnh mẽ vung tay, miệng thét lớn.

Đám lính đánh thuê đứng xem và Haris vẫn chưa hiểu, chỉ nghĩ rằng Thương Nanh quá hóa điên.

Kuno thét lớn, đầy lo lắng, nhưng hắn vẫn nghĩ tới câu nói của Thương Nanh, “Trọng Lực Trận?” chẳng phải đây chính là trận pháp tăng trọng lực khu vực mà thiếu gia nói với hắn sao?

Trước ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Thương Nanh vẫn đứng tại chỗ, không ngâm xướng ma pháp, cũng không có chút ý tứ đào tẩu.

Nhưng sau tiếng hô lớn của Thương Nanh, hơn mười tên lâu la đang lao tới công kích chợt chậm lại, cả người phẳng phất như đang đeo khối đá ngàn cân, chân nhấc lên không nổi.

Bọn chúng cảm thấy hai chân như đang bị đóng xuống đất vậy, thêm vào quán tính khi lao tới khiến nửa thân trên vẫn lao về phía trước, bộp một tiếng, cả lũ đập mặt xuống đất.

Cần phải giải thích một chút, đây chính là va chạm gấp mười lần trọng lực, cả mười tên tru lên đầu đón, khí huyết bốc lên, khuôn mặt nát bét, bầm dập, máu tươi đầm đìa.

Thấy biến cố trước mặt, Haris cùng đám lính đánh thuê đầy kinh ngạc, mắt tròn tròn, miệng mở to nhét vừa cả quả trứng gà.

- Rốt cuộc Tây Môn dùng tà pháp gì?

Mọi người nhìn nhau, ánh mắt toát ra sự nghi hoặc

- Mấy tên toi com các nguoi, còn không mau đứng lên, đánh cho ta...

Haris hỗn hển quát, biến cố xảy ra khiến hắn lửa giận ngút trời.

Mấy tên lâu la nằm trên mặt đất không ngừng kêu khổ, nhưng Haris tức giận, bọn hắn không dám không nghe, cố gắng cử động cơ thể, chầm chậm đứng dậy.

Có điều bọn họ chưa kịp đứng lên, Thương Nanh lại bắt đầu công kích.

- Chích Viêm Trận...

Nói xong, Thương Nanh lại vung tay, một hỏa cầu đột nhiên xuất hiện, trôi nổi trên tay Thương Nanh, sau đó nhanh như chớp nổ lớn, tạo thành tám cột lửa lan tỏa khắp nơi, lấy Thương Nanh làm trung tâm, trong vòng ba thước đều trở thành biển lửa.

Bị Trọng Lực Trận khống chế di động, lại bị biển lửa thiêu đốt, tiếng kêu thê lương liên tục vang lên khiến cho người xem rợn tóc gáy.

Haris và bọn lính đánh thuê đứng xem đều dựng tóc gáy, sợ hãi lui lại một bước, khuôn mặt vắn vẹo, hoảng sợ. Họ có thể khẳng định rằng thứ mà Thương Nanh vừa thi triển không phải ma pháp, bởi ma pháp cần thời gian ngâm xướng.

Trọng Lực Trận rồi tới Chích Viêm Trận, bọn họ chỉ thấy môi Thương Nanh khẽ nhúc nhích, mười tên lính đánh thuê đã lâm thảm cảnh.

- !!!!

Kuno đứng sau trong chốc lát sự lo lắng bay sạch, khuôn mặt vô cùng hưng phấn, hơn mười tên lính đánh thuê buro hắn chỉ sau hai lần phát tay của thiếu gia đã ngã gục...lúc này, khuôn mặt hắn chỉ còn lại sự sùng bái vô bờ.

Thương Nanh liếc mắt nhìn biển lửa, thấy mấy tên lính đã tới cực hạn, không còn sức phản kháng, hắn mới thu hồi Chích Viêm Trận.

Thương Nanh không muốn giết người, huống chi hắn cũng không có cừu hận gì với đám dong binh đoàn Cương Thử, mà dù là có thì cũng không phải với mấy tên lâu la kia, vì vậy hắn mới thu hồi trận.

Chích Viêm Trận thu lại xong, hơn mười tên lâu la vẫn nằm dưới đất rên rĩ.

- Hôm nay ta tha các nguoi một mạng, sau này còn dám quấy rối các nguoi sẽ không may mắn như vậy.

Thương Nanh lạnh giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Thấy thủ hạ lẫn lộn trên mặt đất rên la, Haris mặt mũi xanh mét, song quyền nắm chặt, hấn nghiêng răng nhìn Thương Nanh nói:

- Tây Mông, nguoi thật to gan, dám trêu chọc dong binh đoàn Cương Thử, quả là muốn tìm chết !!!

Thương Nanh lạnh lùng phản bác

- Dong binh đoàn các nguoi không phải hiệp nguoi quá đáng sao ? Ai có bốn sự thì ăn nhiều một chút, chúng ta trêu chọc các nguoi khi nào ?

Nghe Thương Nanh nói, đám lính đánh thuê xem náo nhiệt bên cạnh cũng gật đầu đồng ý, ở đây trước cũng có vài dong binh đoàn làm nhiệm vụ vận chuyển, nhưng bị đám dong binh đoàn Cương Thử dùng vũ lực tiêu diệt, lũng đoạn nghiệp vụ vận chuyển, tự tăng giá gấp đôi, khiến cho các dong binh đoàn và săn bắt ma thú không ngừng kêu khổ.

Nghe Thương Nanh phản bác, Haris hung hăng tròn mắt nhìn Thương Nanh, cả giận nói:

- Nguoi không cần khua môi múa mép, hôm nay nguoi đã thương nguoi của ta, nhất định phải đòi lại chút công đạo.

- Công đạo ? Nguoi định phá Truyền Tống Trận của ta, giờ muốn đòi công đạo ?

Thương Nanh cười phá lên, giọng nói đột ngột trở nên lạnh lẽo:

- Thiên hạ không có công đạo cũng không bắt công, chỉ có bàn tay ai lớn mới là công đạo....

Khiêu khích !!! Đón thuận khiêu khích, Kuno và đám lính đánh thuê hít một hơi, bọn họ tuyệt đối không ngờ Thương Nanh lại chủ động khiêu khích Haris như vậy.

- Tốt, vậy hôm nay lão tử xem ta và nguoi, ai nắm tay lớn hơn !!!

Haris cười lạnh, hai tay nắm chặt cự chùy, đầu khí điên cuồng vận chuyển, vừa dứt lời đã lao tới công kích Thương Nanh.

- Thiếu gia cẩn thận !!!

Kuno kinh hô, cũng là chiến sĩ, hấn tự nhiên biết cao cấp chiến sĩ là tồn tại khủng bố cỡ nào.

Thương Nanh nghiêm mặt, không chút coi thường, ma pháp trượng dựng thẳng, bắt đầu ngâm xướng.

Ngâm xướng ma pháp, đồng thời phát động Trọng Lực Trận và Chích Viêm Trận, biển lửa lập tức nổi lên bao bọc lấy Thương Nanh.

Haris không hổ là cao cấp chiến sĩ, tốc độ hấn vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới gần Thương Nanh.

Đột nhiên !!!

Sắc mặt Haris chợt ngưng trọng, hấn cảm giác như mặt đất trở thành bùn lầy vậy, gát gao ôm chặt lấy chân hấn, theo đà lao tới, cả thân thể cũng mất kiểm soát, cứ thế vọt về phía trước, chỉ một chút nữa là lâm vào thảm trạng của đám lâu la.

Haris hét lớn, hấn đập thẳng song chùy xuống đất, lợi dụng phản lực miễn cưỡng ghim nguoi lại.

Gân xanh nổi đầy mặt, khuôn mặt Haris càng lúc càng dữ tợn, trong nháy mắt, đầu khí càng lúc càng bạo khởi, tác dụng của Trọng Lực Trận cũng suy yếu dần.

Trán Haris ướt đầm mồ hôi, hai mắt như phun hỏa, hấn nhìn chăm chăm vào Thương Nanh đang ngâm xướng ma pháp trước mặt, một lần nữa nện bước, từ từ di động, hấn chỉ hận không thể ngay lập tức tới trước mặt Thương Nanh, cho một bữa ta xuong nát thịt.

Haris tiến tới gần, khi khoảng cách còn khoảng hai thước, hấn bước vào phạm vi của Chích Viêm Trận, ngọn lửa lập tức bốc lên kịch liệt, mặc dù Haris có đầu khí hộ thể nhưng vẫn cảm thấy rất bỏng.

- Khốn kiếp !!! Tây Mông !! Ta sẽ không bỏ qua cho nguoi !!!

Haris gầm lên, hấn là một chiến sĩ cao cấp, không ngờ lại bị một ma pháp sư sơ cấp cho ăn quả đắng nhiều như vậy, lần này nếu bị truyền ra ngoài, khẳng định sẽ khiến nguoi ta cười đến rụng răng.

Thương Nanh vẫn duy trì Trọng Lực Trận và Chích Viêm Trận, Haris vẫn gồng nguoi bước tới, còn một thước.... nửa thước....

Haris cười ha hả, hấn tựa hồ đã thấy kết cục Thương Nanh bị chùy của hấn đập nát.

Thương Nanh vẫn bình thản, không chút bối rối, khoe miệng khẽ cười, ma pháp trượng vũ động.

- Xích Viêm Hỏa Phượng !!!

Thương Nanh ngâm xương xong, ma pháp trượng vung lên, một con hỏa phượng hoàng xuất hiện, bay vọt về phía Haris.

- A !!!

Haris sợ hãi, hẳn cảm nhận được hơi thở nguy hiểm từ hỏa phượng, dù sao hẳn cũng là chiến sĩ, phòng ngự thân thể cao, nhưng phòng ngự ma pháp lại vô cùng bạc nhược, nếu bị hỏa phượng này đánh trúng, khẳng định sẽ rất thảm.

Có điều, dưới tác dụng của Trọng Lực Trận, hẳn gần như bị trì hoãn vậy, không né tránh nổi, mặc dù có đầu khí hộ thể nhưng khi va chạm với hỏa phượng, khí huyết lập tức đảo lộn, mặc dù đã cố gắng kìm nén nhưng vẫn phun ra một ngụm máu.

Đồng thời, hiệu quả đẩy lui của hỏa phượng cũng vô cùng rõ ràng, cả người Haris như một quả cầu bị hỏa phượng đẩy bay ra ngoài, đụng mạnh vào một gốc cây đại thụ mới dừng lại.

Về kiêu ngạo trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là sự uể oải, đau đớn.

Thương Nanh cười lạnh, phát tay thu lại Chích Viêm Trận và Trọng Lực Trận, dù sao duy trì trận pháp lâu, ma lực của hắn cũng tiêu hao rất lớn.

- Thiếu gia tuyệt vời

Kuno kích động nắm chặt tay hô lớn.

- Cái gì !!!

Thấy một màn trước mắt, đám lính đánh thuê đang vây quanh xem suýt chút ngã lăn ra đất, cao cấp chiến sĩ Haris bị sơ cấp ma pháp sư Thương Nanh đánh học máu văng ra ngoài, khi nào ma pháp sư trở nên biến thái như vậy ?

- Lần này ta hạ thủ lưu tình, hy vọng người đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của ta.

Thương Nanh nhìn Haris, lạnh lùng nói.

- Người đã vượt qua giới hạn của ma pháp sư truyền thống, dù có là ma pháp sư không gian hệ vị tất có thể sử dụng ma pháp trận tinh diệu như người, người, ẩn dấu rất nhiều bí mật.

Haris đứng dậy, chậm rãi cười lạnh

- Vinh hạnh được ta khen, cũng sẽ là bất hạnh, chọc giận ta, ta sẽ cho người biết thế nào là thực lực chân chính của cao cấp chiến sĩ.

Haris cười ha hả.

- Sợ người không làm nổi !!!

Thương Nanh cả cười, cao ngạo ngẩng cao đầu, có trận pháp trong tay, hẳn, Thương Nanh, cả đời chưa biết tới chữ sợ.

- Hừ, cho người biết thế nào là lợi hại

Haris nhếch mép cười.

- Thú Vương Chi Chùy

Haris hét lớn, song trùy đột nhiên nở rộ quang hoa, cuồng phong bạo khởi, bụi đất xung quanh bị cuốn tung.

- Chùy pháp thật bá đạo, không ngờ Haris lại có chiến kỹ lợi hại như vậy, lần này Tây Mông xui xẻo rồi.

- Đúng, vừa rồi Haris sợ ý, không thi triển chiến kỹ, giờ Tây Mông thảm rồi !!

- Để ta

Kuno cũng nhìn ra sự nguy hiểm, hẳn không đành lòng để thiếu gia nguy hiểm, định chạy tới che chắn cho Thương Nanh.

- Tránh ra !!

Thương Nanh quát lớn, Chích Viêm Trận, Trọng Lực Trận đột khởi, chiến ý điên cuồng cũng lộ ra

- Kinh Thứ Trận !! Khởi !!!

Thương Nanh thét lớn, trong vòng ba thước quanh hấn, Trọng Lực Trận, Chích Viêm Trận liên kết chặt chẽ, quanh thân hấn quang hoa lập lòe, tào thành một bộ giáp trong suốt, bao kín toàn thân Thương Nanh, chỉ chừa cặp mắt.

- A, đây là ma pháp gì ???

Đám lính đánh thuê lắc đầu lè lưỡi.

- Cái này không phải là ma pháp

Có người kinh hô

- Tôi đây !!!

Chiến ý Thương Nanh bốc cao, tựa như khi hấn tiến nhập trạng thái Cận Chiến Cuồng Đồ vậy

- Thiếu gia, gắng lên !!!

Kuno cũng hò hét trợ uy

- Bốp !!

Haris cười lạnh, dồn toàn bộ đầu khí vào chùy, đập lên thân thể Thương Nanh, hấn rất tự tin, một chùy này ít cũng sẽ lấy đi nửa cái mạng của tên tiểu tử cuồng vọng trước mặt hấn.

Chỉ là kết quả không như vậy !!

Cự chùy nện xuống, Thương Nanh ăn đòn đau, hấn dính một chùy bay ngược ra sau, nhưng khi cự chùy tiếp xúc với lớp áo giáp trong suốt, quang mang chột nở rộ, chiếu sáng rực rỡ, lực xung kích không ngờ giảm đi ba thành, ba thành nữa phản chấn ngược trở lại

Haris chấn động, mặc dù chỉ ba thành phản chấn, nhưng hấn tập trung toàn bộ sức mạnh vào đó.

Trước mắt đám người đứng xem, một quang cảnh vô cùng kỳ quái hiển hiện !!!

Tây Mông bị Haris đánh bay, nhưng đồng dạng, cự chùy như bị cái gì công kích bắn ngược lại, Haris cũng bay ngược ra ngoài, đây là quái sự gì ? Người bị công kích bay ngược ra sau thì hợp lý, nhưng người công kích tại sao cũng bay ngược ra ngoài ?

Kể cả Kuno ở gần nhất cũng không hiểu nổi.

Kinh Thứ Trận: phòng ngự, giảm lực tấn công, phản xạ

Đúng vậy đó chính là thuộc tính siêu cường của Kinh Thứ Trận, chính nó đã tạo ra một quang cảnh kỳ quái như vậy.

Mười phần lực công kích của Haris, ba phần bị triệt tiêu, ba phần bị phản chấn, chỉ còn ba phần lực lượng còn sót, mặc dù cũng bị công kích, nhưng Thương Nanh thực ra chỉ bị thương nhẹ mà thôi, trong tích tắc, hấn lại ngâm xướng ma pháp.

- Hòa cầu thuật nhị tầng, Phản Hòa Liệt Viêm

Thương Nanh thét lớn, pháp tượng phát lên, vô số hòa cầu trong nháy mắt xuất hiện, bắn thẳng vào Haris.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Rầm !!! Rầm !!! Rầm

Haris vừa ngã xuống đất thì hòa cầu đã bay tới ợp trời, từng đạo hòa cầu nổ mạnh, rung động cả thiên địa.

Thấy Thương Nanh công kích mãnh liệt như vậy, đám lính đánh thuê cũng trợn mắt, kết quả ngoài dự liệu của họ, bản thân họ cũng không tin nổi vào mắt mình, nếu ngày mai, đi kể với người khác, không khéo còn ăn đòn vì nói láo.

Sơ cấp ma pháp sư đánh bại cao cấp chiến sĩ Haris, cái này thật quá khoa trương !!!

Hỏa cầu bạo liệt, uy lực vô cùng lớn, nơi Haris ngã xuống lúc này cát bụi mù mịt, không nhìn thấy bên trong thế nào, Haris còn sống hay đã chết, cũng chẳng ai thấy.

- Thiếu gia không sao chứ ?

Kuno hít sâu, sau đó vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi.

- Ta không sao !!

Thương Nanh bình thần cười.

Đám người đứng xem cũng định thần lại, đưa mắt nhìn nhau

- Cái này, rốt cuộc là việc gì xảy ra !!! Trước đây không lâu ta còn thấy Kuno và Tây Mông ăn xin trong thành, sao giờ lại lợi hại như vậy !!!

- Lần ở quảng trường, Tây Mông đánh Lais William đã khiến ta giật mình, giờ mới nửa tháng, hắn lại có thể đánh bại cao cấp chiến sĩ !!! Thiên phú ma pháp của hắn không phải quá biến thái sao !!!

- Lần này xem ra A Tư Đặc Lan thành náo nhiệt rồi, gia tộc Kiệt Lan Đặc trước kia phản bội Baruch gia tộc, lần này ta dám chắc sẽ không để Tây Mông tự do phát triển, dù sao bây giờ, hắn đã trở thành một sự uy hiếp vô cùng rõ rệt.

- Cái này chưa hẳn, bây giờ Tây Mông dám chọc cả vào dong binh đoàn Cương Thử, các người có phát hiện ra điều gì không ? Đoạn thời gian qua hắn biến hóa quá lớn !!! Tựa như là một người khác vậy !!!

- Đúng vậy, Tây Mông không phải là một phế vật ma pháp sư sao, giờ hắn có thể tu luyện ma pháp, hơn nữa thiên phú như yêu nghiệt vậy, chỉ mới nửa tháng tấn cấp từ sơ cấp ma pháp sư học đồ trở thành sơ cấp ma pháp sư, thiên phú khủng bố như thế sợ có là thiên tài của ma pháp sư công hội cũng không bằng.

- hắc hắc, xem ra A Tư Đặc Lan thành sẽ rất náo nhiệt nha !!

Thương Nanh cũng không để ý tới việc người khác bàn luận, hắn chớp mắt, nhìn đám bụi mù mịt đang lắng xuống, hắn cũng tò mò muốn biết Phần Hòa Liệt Viêm rốt cuộc gây ra bao nhiêu thương tổn cho Haris.

Nếu vạn nhất Haris đột nhiên bộc phát, thi triển sát chiêu mà hắn ứng phó không kịp sẽ rất thảm.

- Khụ...khụ...

Từ trong đám bụi mù truyền ra một tiếng ho yếu ớt, đám bụi chậm rãi tan đi, Haris cũng dần hiện ra trong mắt mọi người.

Bộ dạng khốn khổ hiện tại của hắn khiến đám lính đánh thuê giật mình.

Thấy thảm trạng của Haris, Thương Nanh cũng thò ra một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này, Haris chống hai tay gắng đứng lên, sắc mặt trắng bệch, cả người bị đốt cháy.

Bộ áo giáp chỉnh tề lúc trước đã rách nát, đầu tóc cũng bị thiêu trụi quá nửa, hiển nhiên lần này đã bị hỏa cầu đánh trọng thương, không còn lực tái chiến.

- Biết lợi hại rồi chứ ? Còn không mang người của người cút đi !!

Thương Nanh lạnh lùng nói

Haris chậm chậm gắng gượng đứng dậy, hai tay chống gối, chỉ mấy động tác nhỏ mà hắn đã cảm thấy đau thấu tâm can.

Haris lúc này vô cùng khiếp sợ, hắn không ngờ một cao cấp chiến sĩ như hắn lại thua trong tay một sơ cấp ma pháp sư, hắn phần nộ ba phần thì sợ hãi tới bảy phần.

Thân là cao cấp chiến sĩ, là phó đoàn trưởng của Cương Thử dong binh đoàn, ở A Tư Đặc Lan thành hắn cũng là một nhân vật có tiếng tăm, dù là giới quý tộc cũng coi hắn ngang hàng. Vậy mà hôm nay bị Thương Nanh thóa mạ, coi như phế vật.

Thêm vào đó, đám thù hạp của hắn cũng chứng kiến, quả thực vô cùng nhục nhã.

Haris phát điên, hai mắt ngập tràn sát khí nhìn Thương Nanh.

- Là người tìm chết, đừng trách ta

Haris nghiêng rặng, sau đó chột giờ tay phải về phía Thương Nanh.

- Keng...

Một tiếng kim loại thanh thúy thoáng vang lên trong tai Thương Nanh, giống như cơ quan chuyển động vậy.

Hắn lập tức cảm thấy bất an, chưa kịp làm gì đã thấy ám tiễn lóe lên bắn về phía hắn.

Haris đánh lên Ý niệm thoáng qua đầu Thương Nanh, hắn đã bỏ qua, không ngờ Haris lại đánh lên.

Đám lính đánh thuê đứng xem cũng vô cùng sợ hãi, Haris ở A Tư Đặc Lan thành cũng coi như một nhân vật có tiếng tăm, không ngờ lại dùng thủ đoạn đáng khinh bỉ như vậy. !!!!

- Ha ha, chết đi

Haris cười vô cùng dữ tợn, mắt thấy ám tiễn của hắn sắp đoạt mạng Thương Nanh, hắn vô cùng vui vẻ, đây là vũ khí bí mật của hắn, chỉ cần mũi tên chạm vào một chút cũng đủ để kịch độc lan tỏa, giết chết đối phương ngay lập tức.

- Thiếu gia !!!

Kuno sợ hãi gào lên, nhưng ám tiễn tốc độ rất nhanh, dù hắn có muốn cũng không kịp tới đỡ hộ thiếu gia một tiễn trí mạng này.

Thương Nanh chột cười !!!

- Di Hình Hoán Vị Trận, khởi !!!!

Trong chớp mắt, Thương Nanh và Haris hoán vị !!!!

- Xẹt!!!

Âm thanh ám tiễn xuyên qua thân thể rất rõ ràng.

.

Sắc mặt Kuno xám ngoét, đám lính đánh thuê cũng trầm xuống !!

- Tây Mông chết, Bối Toa tiểu thư khẳng định sẽ nổi điên !!!

Bọn họ biết, Tây Mông và Bối Toa rất thân, những năm gần đây, ai cũng biết nàng chiếu cố thể nào cho Tây Mông, Tây Mông cũng là cái vây ngược của Bối Toa, đụng vào, khẳng định sẽ xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Di Giới Tung Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Khi bọn họ trấn tĩnh lại, quan sát hiện trường, tất cả chột như hóa đá.

Thương Nanh dĩ nhiên không chút thương tổn, hai tay khoanh trước ngực, không hiểu từ lúc nào đang đứng ở vị trí của Haris, còn Haris lại chẳng biết từ lúc nào chạy tới vị trí của Tây Mông, cả người cứng đờ như bị trúng định thân thuật, thân thể hơi gập về phía trước, khóe miệng rỉ máu, hai mắt trợn ngược, từ từ quỵ xuống mặt đất.

- Sao...sao lại như vậy

Hai mắt Haris giật giật, cúi đầu nhìn vị trí tìm mình, hắn thực vô cùng kinh hãi, mặt trắng bệch, sinh lực dần dần biến mất, cho tới lúc tính mạng cũng tiêu tan, hắn vẫn không hiểu tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ Tây Mông.

Chết....dưới ám tiễn của chính mình...

Vù !! Vù !!

Một trận gió khê thổi qua, thân thể to lớn của Haris đổ gục xuống đất !!!

Đám lính đánh thuê lập tức trở nên huyền não, một màn trước mắt đã vượt xa phạm trù tưởng tượng của họ, biểu hiện của Thương Nanh hôm nay quá sức kinh người.

- Thế nào trong chớp mắt Tây Mông và Haris lại thay đổi vị trí cho nhau.

Tiếng kinh hô vang lên không dứt.

- Nên nhớ rằng vừa rồi Tây Mông nói rằng truyền tống trận là do một ma pháp sư Không gian hệ họa, ta nghĩ rằng ma pháp sư này cũng cho Tây Mông ít bảo bối.

Một người bình luận, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Tất cả bọn họ, nào ai có nhìn thấy qua ma pháp sư không gian hệ, mặc dù danh tiếng ma pháp sư không gian hệ như sấm động bên tai, nhưng trên Ma Huyền Đại Lục thực ra rất ít người biết năng lực của họ như thế nào.

Dù sao ma pháp sư không gian hệ quá ít, quá thần bí, không thể giải thích được như lẽ thường, chỉ có thể coi đó là kiệt tác của thần mà thôi.

Giờ mấy tên lính đánh thuê này cũng vậy, đối với những chiêu thức cổ quái của Thương Nanh, họ chỉ có thể giải thích như vậy, quy tất cả vào ma pháp sư không gian hệ.

- Vận khí Tây Mông thực tốt, không ngờ có thể quen với ma pháp sư không gian hệ cao quý, ta còn chưa biết bộ dáng họ thế nào nữa ..

Một tên lính đánh thuê nói, bộ dạng vô cùng hâm mộ.

Những người khác cũng gật đầu.

Thấy Haris nằm dưới đất, sắc mặt âm trầm của Thương Nanh cũng giãn ra vài phần, hần bắt đầu đi nói:

- Ta muốn cho ngươi một con đường sống, không ngờ dám đánh lên ta, gieo nhân nào thì gặt quả ấy, là do tự ngươi mà thôi.

Thương Nanh thờ dài, sau đó quét mắt nhìn đám lâu la của dong binh đoàn Cương Thử vẫn đang rên rỉ đau đớn, lạnh lùng nói:

- Mang tên này theo, cắt đi cho ta, nói cho đoàn trưởng các ngươi, có thực lực thì có cơm ăn, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của ta.

- Dạ....dạ....

Mấy tên lâu la bị hù dọa khiếp đảm, vội vàng gật đầu, sau đó ôm xác Haris vội vàng chạy ra xe ngựa, nhanh chóng biến mất.

- Thiếu gia, chiêu đổi vị trí của người thật vô cùng kì diệu, thiếu gia quá tuyệt vời, hôm nào dạy ta được không.

Kuno lau mồ hôi lạnh trên trán, hoan hỉ chạy tới.

- Trước tiên ngươi học chiến kỹ cho tốt đi đã, tham nhiều nhai không nổi đâu.

Thương Nanh cười mắng.

- Được rồi, nhanh trở lại truyền tống trận, không còn sớm nữa.

- Dạ

Kuno gật đầu, sau đó lại đi tới truyền tống trận.

Không thể không nói, hiệu suất của truyền tống trận thực vô cùng cao, trong nháy mắt đám lính đánh thuê đã biến mất, kim tệ cũng nhanh chóng tăng lên.

- Thiếu gia, hôm nay chúng ta thu được 2301 kim tệ, ha ha ha

Kuno đếm đếm rồi kinh hi thốt lên

- Ha ha, chỉ là chuyện nhỏ, sau này sẽ còn nhiều hơn

Thương Nanh mỉm cười nói.

Kuno gật đầu, hần tuyệt đối tin tưởng lời thiếu gia nói.

- Được rồi, chúng ta đi thôi

Thương Nanh nói, sau đó bước vào truyền tống trận, Kuno lập tức theo sát, thân ảnh họ nhanh chóng biến mất.

Thành Tây !!!

- Bối Toa, ngươi tha cho ta được không, trời đã sắp tối, ngươi còn muốn đi đâu, ta làm sao giao phó với bá phụ...

Một tên thiếu niên quý tộc bộ dạng tuấn tú đang cau mày, hai tay đang rộng ngăn đường Bối Toa.

- Ai cần ngươi lo, Tây Mông đang bị dong binh đoàn Cường Thử khi dễ ở ma thú sơn mạch, ta phải đi cứu hần.

Bối Toa giận dữ nói.

- Một phế vật mà thôi, đáng để ngươi như vậy sao, nghe lời ta, trở về thôi, ta mời ngươi đi ăn...

Thiếu niên kia đổi giọng, dễ ngọt.

- Ngươi nói Tây Mông là phế vật, dựa vào cái gì ngươi nói hần như vậy, nếu Tây Mông là phế vật, vậy sư đệ ngươi, Lais William là cái loại gì? Việc xảy ra ở quảng trường ngươi còn chưa biết?

Bị động vào vậy ngược, Bối Toa giận dữ rít lên, hung hăng như một con cọp cái.

- Ách...

Thiếu niên tuấn tú nhất thời không trả lời, thầm chửi rủa trong lòng, tên Lais William đáng chết, kéo cả ta vào vũng lầy.

Tên thiếu niên này là ca ca của Lais William, hần cũng luôn tơ tưởng tới Bối Toa.

- Tránh ra !!!

Bối Toa phẫn nộ gạt tay hần, khuôn mặt đầy lo lắng đi về phía thành tây.

Chợt, ở một góc Thành Tây, ánh sáng Truyền Tống Trận lóe lên, Thương Nanh và Kuno cũng chậm rãi bước ra.

- A...Bối Toa, tối rồi ngươi ra đây làm gì? Ngoài thành rất nguy hiểm đó !!!

Thương Nanh vừa định thần lại đã thấy Bối Toa đang lo lắng chạy ra ngoại thành, hần vội vàng gọi lại.

Nghe âm thanh quen thuộc, thân hình Bối Toa đột ngột dừng lại, nàng quay đầu lại đã thấy người mà nàng đang vô cùng lo lắng đang vẫy vẫy tay gọi nàng, trong lòng trăm mối ngổn ngang, trong lúc kinh hãi nhất thời mà vừa cười vừa khóc.

- Tên xấu xa Tây Mông, ngươi trở về rồi, ta còn tưởng có chuyện gì xảy ra...

Bối Toa chớp chớp đôi mắt đầm lệ, chạy lại nhéo tay Thương Nanh, hừ, làm ta lo lắng, coi như lấy lại chút lợi tức.

- Tây Mông?

Thấy Tây Mông xuất hiện, Kalas chợt trầm mặt, hần chậm rãi đi tới rồi nói:

- Bối Toa, Tây Mông đã về, xem ra chúng ta nên trở về, nếu bá phụ biết ngươi đi chơi muộn vậy sẽ rất tức giận.

Kalas nói như vậy, nhưng trong lòng lại âm hiểm cười, chỉ với tên Tây Mông nghèo kiết xác này mà muốn với tới tiểu thư Bối Toa cao quý sao, thật nực cười, chỉ có đại thiếu gia của Kiệt Lan Đặc gia tộc hần mới xứng, mới có thể sánh với tiểu thư Bối Toa.

- Kalas, ngươi đi trước đi, ta đã lâu không gặp Tây Mông, còn muốn nói chuyện

Bối Toa mệt mỏi nói.

- Nhưng bá phụ...

- Đủ rồi, ngươi không biết ngươi rất phiền sao?

Bối Toa cau mày, rất không hài lòng.

Bị Bối Toa ngất lòi, Kalas vô cùng tức giận, nhưng hắn không dám tức giận với Bối Toa, tất cả sự tức giận của hắn đều đặt lên người Thương Nanh, hắn cho rằng chỉ vì Tây Mông mà Bối Toa mới nhẫn tâm với hắn như vậy.

Kalas thoáng nhìn Thương Nanh, ánh mắt vô cùng độc ác

- Thế nào ? Muốn hành hung ta sao ?

Thấy Kalas nhìn mình như vậy, Thương Nanh nhếch môi, khoanh tay thản nhiên hỏi.

- Tây Mông, hôm nay có tiểu thư Bối Toa ở đây, bốn thiếu gia không chấp người, nhưng sau này người cẩn thận.

Kalas tức giận nói

- Bốn thiếu gia ?

Thương Nanh chợt cười lói, sau đó giận dữ nói:

- Người cũng dám xưng thiếu gia trước mặt ta ? Không biết xấu hổ ? Gia tộc Kiệt Lan Đặc các người bắt quá chỉ là cầu nô tài của gia tộc Baruch ta, mặc dù gia tộc ta suy bại, nhưng các người trước mặt ta vĩnh viễn là nô tài, nô tài !!!

Bị Thương Nanh chửi một trận, sắc mặt Kalas trắng bệch, hắn giận dữ điên cuồng, đầu khí bắt đầu lan tỏa, định cho Thương Nanh một trận.

Thương Nanh cười lạnh, Kalas bắt quá chỉ là một cao cấp chiến sĩ học đồ mà thôi.

- Nếu người không muốn biến thành heo nướng, lập tức rút khỏi mắt ta.

Thương Nanh lạnh lùng nói, giọng nói như âm hồn dưới Cửu U Điện rít gào.

Ngay sau đó, hắn chậm rãi lật tay, mười mấy hỏa cầu lập tức xuất hiện, phiêu phù trong tay hắn.

- Ma pháp cấp hai, Phần Hỏa Liệt Viêm !!!

Cả Bối Toa và Kalas đều kinh hô, ma pháp cấp hai chỉ có ma pháp sư mới có thể thi triển, chẳng lẽ Tây Mông ...

Bối Toa chỉ khiếp sợ trong chốc lát, ngay sau đó lại vô cùng hoan hỉ, nàng nói:

- Tây Mông, người đã trở thành ma pháp sư !!! Thật tuyệt vời !!!

Nói xong ôm chặt lấy tay Thương Nanh.

Ngược lại, Kalas như rơi vào hầm băng, cả người phát lạnh, sơ cấp ma pháp sư, Tây Mông không phải là một ma pháp sư phế vật sao, sao có thể có thiên phú khủng bố như vậy.

- Thế nào ? Cút ngay, hay muốn làm heo nướng ?

Thương Nanh cười khinh miệt.

Suy nghĩ một chút về kết quả sau khi bị Phần Hỏa Liệt Viêm nướng, Kalas nhất thời rùng mình, sau đó run rẩy nói:

- Bối Toa, ta chợt nhớ có việc phải làm, không đưa người về nhà được.

Sau đó hắn hoảng hốt cúp đuôi chạy, nội tâm ngập tràn kinh hãi, hắn muốn lập tức về nhà, báo cho phụ thân hắn. Nhất định không thể để Tây Mông tùy ý phát triển nữa !!!

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

- Tây Mông, ngươi không sao chứ ? Vừ rồi ta nghe đám lính đánh thuê nói dong binh đoàn Cương Thử khi dễ các ngươi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Kalas đi rồi, Bối Toa vội vàng hỏi Thương Nanh.

- Không có việc gì, ta đuổi chúng đi rồi !!!

Thương Nanh mỉm cười, nhẹ nhàng, tiêu sái nói.

Nghe vậy Bối Toa trừng mắt nhìn Thương Nanh nói:

- Ngươi cho rằng ngươi có năng lực đó sao, đoàn trưởng của dong binh đoàn Cương Thử là một chiến sư, ngươi chỉ là một sơ cấp ma pháp sư, có thể đuổi hắn đi ?

Bối Toa phá lên cười

- Bối Toa tiểu thư, thiếu gia nói thật đó, dong binh đoàn Cương Thử quả thực bị thiếu gia đuổi đi, chỉ bất quá không có đoàn trưởng ở đó, mà là phó đoàn trưởng thôi.

Kuno nghiêm túc nói

Nghe vậy, Bối Toa lấp bắp kinh hãi, dong binh đoàn Cương Thử ở A Tư Đặc Lan thành cũng có danh tiếng, đối với biên chế của họ, Bối Toa cũng biết chút ít, phó đoàn trưởng của họ tất cả đều là chiến sĩ cao cấp.

- Sơ cấp ma pháp sư có thể đánh bại cao cấp chiến sĩ ?

Bối Toa kinh ngạc, rõ thực là hoang đường, nàng héch mồi, bất mãn nói:

- Kuno, ta tưởng ngươi thật thà, không ngờ cũng học thói xấu, bắt đầu nói dối. ...

.....

Kuno không nói gì

- Được rồi, Bối Toa, Kuno nói thật đó, ngươi quên ta là ma pháp sư không gian hệ sao ?

Thương Nanh nở nụ cười xấu xa, nhìn Bối Toa đầy kỳ quái.

Bối Toa ngẩn người, lập tức giật mình, ma pháp trận của ma pháp sư không gian hệ quả thực là loại ma pháp khó phòng bị nhất, nếu có ma pháp trận trợ giúp, sơ cấp ma pháp sư Tây Mông chiến thắng chiến sĩ cao cấp quả có khả năng.

- Vừa rồi các ngươi bước ra từ chỗ này, có phải đó là ma pháp trận truyền thuyết. ...

Bối Toa kinh ngạc, rồi đột nhiên hỏi Thương Nanh.

- Đúng, đó là truyền tống trận

Thương Nanh gật đầu, khẳng định.

- Oa, Tây Mông, ngươi thực là thiên tài, mới nửa tháng đã từ sơ cấp ma pháp sư học đồ thăng cấp tới ma pháp sư sơ cấp, lại có thể khắc họa ma pháp trận, ngươi thật quá tuyệt vời !!

Bối Toa kinh hi hoan hô không ngừng, lại ôm chặt lấy cánh tay Thương Nanh.

- Hắc, hắc. ...

Thiếu gia được khen, Kuno cũng cảm thấy hoan hỉ lây, đứng một bên ngây ngốc cười.

Một lúc lâu sau, Bối Toa mới kiềm chế được cảm xúc, oán trách nói:

- Khó trách dong binh đoàn Cương Thử lại gây phiền toái cho các ngươi, hóa ra các ngươi đoạt miếng ăn của bọn hắn.

Thương Nanh chột tởm về xem thường, nghiêm mặt nói:

- Ta đoạt miếng ăn của chúng hời nào, muốn ăn cơm, cần phải có bản sự.

Bối Toa biết mình nói sai, nàng cười:

- Nói là nói vậy, nhưng dong binh đoàn Cương Thử cũng rất khi dễ người ta, ai cạnh tranh với họ đều bị họ tìm cách tiêu diệt.

- Giờ có truyền tống trận, có ai ngốc đi thuê họ vận chuyển nữa, cứ như vậy thì dong binh đoàn Cương Thử chỉ có húp gió tây bắc mà ăn, bọn họ nhất định không bỏ qua.

Bối Toa hoan hỉ chốc lát lại lo lắng.

- Yên tâm, khi công bố Truyền Tống Trận, ta có nói là có một ma pháp sư không gian hệ cường đại giúp đỡ, ta và Kuno chỉ quản kinh doanh mà thôi, có danh tiếng ma pháp sư không gian hệ tọa trấn, ta nghĩ dong binh đoàn Cương Thử không dám làm quá đâu.

Thương Nanh bình thản nói

Bối Toa kinh ngạc cười:

- Không ngờ ngươi lại có đầu óc như vậy, cũng hy vọng được như ngươi nói.

Thương Nanh cười, sau đó chợt nói:

- Đi thôi, lần trước thiếu ngươi một bữa tiệc, hôm nay lại thu nhập không tệ, ta mời ngươi !!

Kuno nghe vậy, lập tức phụ họa bằng cách vỗ vỗ túi tiền căng đầy sau lưng.

- Tốt nha, ta không khách khí

Bối Toa cười tươi

- Đi thôi

Thương Nanh nhún vai, sau đó nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng kéo đi. Bối Toa cũng không cảm giác gì khác thường, bọn họ từ nhỏ cùng lớn lên, nắm tay cũng không coi là thường.

Kuno thì lú lú đi sau hai người

Bối Toa lâu lâu mới gặp Thương Nanh một lần, nàng tất nhiên không để hắn đi, ăn cơm xong, nàng kéo hắn đi dạo phố.

Dưới ánh đèn ngọc bích của phố chợ, Bối Toa như một con én nhỏ không biết mệt, bay tới, bay lui, tựa như cái gì trong mắt nàng cũng mới mẻ, cũng thú vị vậy, nàng ngắm nơi này, sờ nơi kia, vô cùng vui vẻ chơi đùa.

Chỉ có Kuno và Tây Mông là luôn miệng cười khổ, hôm nay bọn họ mới thăm thía nỗi khổ khi đưa nữ nhân đi dạo, Kuno thân thể cường tráng còn tốt một chút, Thương Nanh vốn thể chất yếu kém, một lúc sau hai chân bắt đầu xiêu vẹo, run rẩy, kêu khổ không ngừng.

- Tên xấu xa Tây Mông, nhanh lên một chút, cứ đứng đó làm gì hả.

Bối Toa chống nạnh, phùng má nhìn Tây Mông, ra vẻ vô cùng tức giận.

- Đại tiểu thư, tiểu nữ nãi nãi, xem ta đây này, sắp mệt chết rồi !!

Tây Mông nhăn nhó, cầu xin

- Hừ, mới đi một chút đã hô mệt

Bối Toa lườm Tây Mông, bắt măn nói

Nghe vậy, Thương Nanh và Kuno chợt đổ mồ hôi lạnh, đi vậy mới là một chút ? Trời ạ, không phải đường phố A Tư Đặc Lan thành đã đi hết không dưới ba lần rồi sao

Bất quá, thấy Thương Nanh đầu đầy mồ hôi, sắc mặt cũng hơi tái, Bối Toa cuối cùng cũng mềm lòng nói:

- Thôi được rồi, không phải giả bộ đau khổ, hôm nay tạm tha cho ngươi, bất quá phải nhớ kỹ, về sau phải lo mà tập luyện thân thể, từ giờ khi bốn tiểu thư đi dạo ngươi sẽ phải theo hầu.

Nghe Bối Toa nói, Thương Nanh chợt cảm thấy hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa trực tiếp ngã xù, ông trời ạ, ngươi cho một đạo sấm sét đánh chết ta đi !!!

Vừa về tới nhà, hắn chợt nhớ ra rồi nói:

- Kuno, để Sơn Hà Phủ lại, ta giúp ngươi luyện một chút.

Chương 36

Nghe THương Nanh nói, Kuno sững sờ hỏi:

- Thiếu gia, Sơn Hà Phủ đã là thành phẩm, làm sao luyện lại được, chẳng lẽ thiếu gia biết luyện khí?

Ở Ma Huyền Đại Lục, binh khí, trang bị có thể dùng thiên cương thạch để tinh luyện, binh khí sau khi tinh luyện sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều, bất quá, mỗi ngày hắn đều ở cạnh thiếu gia, chưa bao giờ thấy thiếu gia mua thiên cương thạch, hơn nữa muốn tinh luyện thì phải là thợ rèn mới làm được.

- Cứ để đó cho ta, ngày mai ngươi sẽ có kinh hi lớn

- Dạ, vậy thiếu gia nghỉ sớm đi

Kuno gãi gãi đầu, nói

- Được, ngươi cũng nghỉ sớm đi, ngày mai dậy sớm, nếu không có gì bất ngờ, ngày mai truyền tông trận sẽ có rất nhiều người chờ chúng ta.

Thương Nanh lãnh đạm cười.

Nói xong, hai người trở về phòng của mình.

Thương Nanh đặt Sơn Hà Phủ lên bàn gỗ, sau đó không quản người đang mệt mỏi, hắn tự ma lực lại trên đầu ngón tay, rồi khẽ vẽ vạch vài cái, Sơn Hà Phủ chợt tỏa ra một đạo quang hoa, vận vẹo trong chốc lát rồi thu lại, biến mất không tung tích.

- Xong, gia trị cho cái Sơn Hà Phủ này một đạo trận pháp cường hóa, thực lực của Kuno sẽ được đề cao ba thành, giờ hắn là trung cấp chiến sĩ học đồ, cầm Sơn Hà Phủ này có thể đánh một trận với sơ cấp chiến sĩ.

Thương Nanh thở phào một cái, sau đó lau mồ hôi trán, lẩm bẩm

Hôm nay mặc dù Thương Nanh đánh lui dong binh đoàn Cương Thứ, nhưng dù sao cũng là đoạt đi nguồn sống của họ, hơn nữa còn giết chết Haris, dong binh đoàn Cương Thứ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thương Nanh trầm suy nghĩ, nếu không có gì đặc biệt, ngày mai hắn sẽ xảy ra một trận chiến lớn, Thương Nanh gia trị trận pháp cho Sơn Hà Phủ, cũng là để chuẩn bị cho hắn tăng cường sức mạnh đối phó ngày mai.

Làm xong việc, Thương Nanh nằm lên giường, hôm nay hắn thực quá mệt mỏi, chạy từ A Tư Đặc Lan thành tới Ma thú sơn mạch, hơn mười dặm lộ trình, sau đó đánh một trận với dong binh đoàn Cương Thứ, khi trở về lại đụng phải Bối Toa, bị tóm đi dạo phố.

Như người cùng khổ bị vất sạch sức lao động, Thương Nanh mặc dù tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng không khỏi mệt mỏi dị thường.

- Xem ra cần phải làm một ít được tề, rèn luyện nhục thể, nếu như thân thể không tốt, dù có thể bố trí trận pháp gia trị cũng khó có thể đạt tới ngưỡng cửa Cận Chiến Cường Đồ kiếp trước.

Thương Nanh trầm nhủ.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn chìm vào giấc ngủ.

Đây là lần đầu tiên mà Thương Nanh ngủ thật ngon, bình thường, hắn không như vậy, nhưng lần này quả thực quá mệt mỏi, ngày mai lại phải chiến đấu một trận, nếu không có trạng thái tốt nhất sẽ khó có thể đối phó chiến cuộc.

Ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng.

- Thiếu gia, người còn chưa dậy sao?

Kuno gõ cửa phòng gọi lớn

Thương Nanh đang ngủ say choàng tỉnh, ngược mắt nhìn bầu trời, sau đó vội vàng trả lời rồi hấp tấp mặc quần áo, mang theo Kuno ra khỏi khách sạn

của lão Kiệt Khắc.

Phải biết rằng, nếu theo thói quen thường lệ, bây giờ đại bộ phận lính đánh thuê đều đã lên đường, dù sao quãng đường từ A Tu Đặc Lan thành tới Ma thú sơn mạch cũng mất tới nửa ngày hành trình, nếu đi chậm, thời gian săn bắt sẽ bị rút ngắn bởi vì đến tới là họ phải trở về.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân quan trọng nữa, nếu như chậm trễ, bọn họ chưa kịp tới Ma thú sơn mạch thì mặt trời đã xuống núi, tổn thời gian vô ích.

Thương Nanh và Kuno chậm chậm đi tới cửa Tây

Ở đây lúc này đã tụ tập mấy trăm lính đánh thuê, họ túm năm tụm ba ngồi dưới đất, nói chuyện tán gẫu, từ sắc mặt của họ, ai cũng có vẻ cảnh giác.

- Đợi một chút đi, chẳng lẽ ngươi muốn chạy mười dặm tới Ma thú sơn mạch ?

Một tên lính đánh thuê nhỏ nước miếng, chửi bới

- Xin thứ lỗi, để các vị đại gia chờ lâu, Tây Mông lập tức mở truyền tống trận, đưa các đại gia tới Ma thú sơn mạch.

Thương Nanh cũng vừa tới nơi, chấp tay xin lỗi mọi người.

- Hmm, cuối cùng đã tới

Đám lính đánh thuê đứng dậy, kích động cười nói.

- Phiền các đại gia xếp hàng, như vậy sẽ nhanh hơn một chút.

Thương Nanh nhìn đám người hỗn loạn, cao giọng nói

- Mấy tên lính đánh thuê nóng nảy lập tức cao giọng gọi đội ngũ, bọn họ cũng biết, nếu chen lấn thì càng chậm thời gian, ảnh hưởng tới chính bọn họ đầu tiên, lại dễ xảy ra xô sát.

Dù sao lính đánh thuê đều sống bằng chém giết, chẳng có ai thiên lương cả.

Được mọi người hưởng ứng, phối hợp, tốc độ truyền tống của Thương Nanh cũng rất nhanh, đám đông tụ tập ở Thành Tây trong chốc lát đã không còn ai.

- Tây Mông, buổi tối nhớ tới Ma thú sơn mạch đưa bọn ta về !!!

Tên lính đánh thuê cuối cùng cười hề hề nói

- Yên tâm, ta sẽ không quên.

- Thiếu gia, xem này....

Kuno vỗ vỗ cái túi hơn ba nghìn kim tệ, run rẩy nói, khuôn mặt như nở hoa.

- Uhm, sau này còn nhiều tiền hơn nữa, có điều ngươi khiêng túi tiền như vậy quá phô trương, chúng ta đi dạo một chút, mua khoáng thạch và dược liệu.

- Mua khoáng thạch ?

Kuno tròn mắt, nếu mua thuốc hẳn có thể hiểu, nhưng mua khoáng thạch thì để làm gì ?

- Không gian giới chỉ !!!

Thương Nanh nói một câu đơn giản...

- A, thiếu gia, người....Người luyện được không gian giới chỉ ?

Nghe vậy, Kuno nhất thời kinh ngạc đến thất thần, hẳn sao không biết không gian giới chỉ trân quý ra sao, sợ rằng cả thành này cũng chỉ có một cái, đó là cái mà mấy năm trước xuất hiện trong đấu giá, trị giá gần mười vạn kim tệ.

Nhưng giá là như vậy, còn nếu ngươi không có tiền, địa vị, thực lực, cảm không gian giới chỉ trên người thì chỉ có thể là ma pháp sư không gian hệ, mà dù là ma pháp sư không gian hệ cũng không mấy người luyện chế được thứ này.

Có thể nói, ở Ma Huyền Đại Lục, không gian giới chỉ gần như một chiếc quyền trượng, chứng minh địa vị, đương nhiên ở một địa phương nhỏ như A Tu Đặc Lan thành thì không gian giới chỉ như sừng lân lông phượng vậy,

- Ủ, có thể nói vậy

Thương Nanh gãi gãi đầu, khiêm tốn nói, kỳ thật tại tu chân giới, việc luyện chế không gian giới chỉ bất quá chỉ là trò mèo mà thôi.

- Wow thiếu gia thật quá tuyệt vời !!!

Kuno mừng như điên, chẳng biết làm thế nào phát tiết sự sung sướng, nếu như không phải sợ thiếu gia đánh hắn, hắn hẳn đã chạy tới hôn thiếu gia một cái.

Một không gian giới chỉ có thể bán tới hơn mười vạn kim tệ, vậy bọn họ còn cần truyền tống trận sao ?

Thương Nanh xem thấu tâm lý của Kuno, hắn gõ đầu Kuno cười mắng:

- Xuân thu đại mộng quá sớm đấy, giờ chúng ta mà cầm giới chỉ buôn bán, không bị cường giả truy sát mới là lạ.

Dù sao không gian giới chỉ quá sức trân quý, vì mười vạn kim tệ, không thiếu cường giả chịu xuống tay.

- Chúng ta phải dựa vào truyền tống trận mà kiếm tiền, dù chậm hơn nhưng chắc ăn.

- Không gian giới chỉ cũng có thể bán, nhưng phải đúng lúc, giờ chúng ta cũng không thiếu tiền, cứ bình tĩnh, sớm muộn gì cơ hội cũng tới.

Thương Nanh cười.

- Dạ

Kuno gật gù đầu, đột nhiên hắn chợt hô to:

- Thiếu gia không thấy hôm nay quá sức kì lạ sao, hôm qua Haris bị giết, dong binh đoàn Cương Thử không ngờ lại không chút động tĩnh...

- Có lẽ bọn họ chưa bố trí xong

Thương Nanh tùy tiện tìm một cái cỏ, bản thân hắn cũng vô cùng hoài nghi.

Kỳ thật, quả thực dong binh đoàn Cương Thử chưa bố trí xong thật bởi đoàn trưởng và ba phó đoàn khác của họ đang ở trong Ma thú sơn mạch săn Kim Lân Báo Thú, trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ không tìm Thương Nanh gây chuyện.

Thương Nanh cũng bỏ qua vấn đề này, gọi Kuno rồi đi vào thành.

Đi cả nửa ngày, Thương Nanh cũng đã mua sắm xong, nhưng lần này khi đi mua đồ, hắn có cảm giác như có người nào đó đang theo dõi hắn vậy.

- Cương Thử dong binh đoàn ?

Thương Nanh nghĩ tới bọn chúng đầu tiên, nhưng sau khi quan sát, hắn phát hiện ra đó là người của gia tộc Kiệt Lan Đặc.

- Không ngờ dong binh đoàn Cương Thử chưa tìm tới cửa, gia tộc Kiệt Lan Đặc đã không nhẫn nhịn nổi. Qua bộ dạng thăm dò của họ, khẳng định đang muốn tìm chỗ ở của ta, sau đó phát động một kích lôi đình, tiêu diệt tận gốc.

Thương Nanh âm trầm suy tư, trong lòng nở nụ cười lạnh.

Nếu đã biết ý đồ của họ, Thương Nanh tuyệt đối không để bọn họ thực hiện được, hắn dẫn Kuno tới một cái hẻm nhỏ, sau đó vung tay về tán loạn, một lúc sau, quang mang từ trong cái hẻm nhỏ chợt bùng phát.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

- Thiếu gia, làm sao bây giờ ?

Kuno nhìn Thương Nanh, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Kuno cũng biết, tình cảnh bọn họ bây giờ rất không tốt, bọn hắn gây thù chuốc oán với dong binh đoàn Cương Thử vẫn chưa giải quyết xong, giờ cả Kiệt Lan Đặc gia tộc cũng muốn động thủ.

Cứ như vậy, áp lực lên hai người đột ngột gia tăng.

- Không sao, gia tộc Kiệt Lan Đặc chỉ đang muốn theo dõi thông tin của chúng ta, tìm nơi chúng ta ẩn nấp, sau đó cho chúng ta một kích trí mạng, bây giờ họ căn bản chưa có tí thông tin gì, cũng không biết chúng ta ở đâu.

Thương Nanh trầm giọng nói.

Thương Nanh đưa tay nâng cằm, trầm mặc chốc lát, sau đó lại vui vẻ nói:

- Giờ cả A Tư Lan Đặc thành đều biết tới Tây Mông ta gây sự với dong binh đoàn Cương Thử, ta nghĩ rằng, đó là một cơ hội tốt để mượn dao giết người, gia tộc Kiệt Lan Đặc hẳn sẽ không bỏ qua.

- Thiếu gia nói cũng có đạo lý, dù sao trước đây gia tộc Kiệt Lan Đặc cũng là nô tài của nhà ta, lại phạm thượng hại chủ, tội ác rõ ràng.

Kuno nghĩ chốc lát rồi trả lời.

- Đúng

Thương Nanh gật đầu

- Ta nghĩ gia tộc Kiệt Lan Đặc trong thời gian ngắn sẽ không dám động thủ, giờ chúng ta lui về ẩn nấp, sự tình sau này tới đâu hay tới đó.

Nói xong, Thương Nanh lại cất bước, đi về phía khách sạn của lão Kiệt Khắc.

Trở lại khách sạn, Thương Nanh về phòng, hắn lấy ra hai cái thùng gỗ lớn, đổ đầy nước nóng vào hai thùng, hơi nước bốc mù mịt trong phòng.

Thương Nanh lấy được liệu vừa mua đứng cạnh thùng gỗ, rải đều vào thùng nước.

Kuno thì ngồi trên giường của Thương Nanh, gãi gãi đầu, hắn vốn nghĩ Thương Nanh mua được liệu để chế thuốc, không ngờ thiếu gia lại vứt toàn bộ vào nước nóng như vậy.

Đây không phải là phá của sao, lãng phí quá nhiều được liệu, đồng được liệu đó họ tốn gần hai nghìn kim tệ để mua, hôm nay thu được hơn ba nghìn kim tệ, hôm trước được hai nghìn, chỉ một loáng đã tiêu hết phân nửa.

Kuno lẩm bẩm tiếc nuối, mặc dù giờ họ có rất nhiều tiền, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy....

Chỉ là tắm rửa mà thôi, sao có thể dùng được liệu nhiều như vậy ?

Kuno bực bội...

- Xong...

Thương Nanh thở ra một hơi nhẹ nhõm, lau mồ hôi trán rồi gọi Kuno:

- Kuno, lại đây, tất cả xong rồi.

Kuno đi tới, nhìn vào trong thùng gỗ, vẻ mặt ngờ ngẩn.

- Thiếu gia, nước sao lại biến thành màu tím..... ?

Kuno luôn cảm giác thiếu gia hiện tại đã trở thành một người khác vậy, như một nhà phát minh, luôn làm ra những thứ cổ quái.

- Ha ha, ta dùng được liệu phối chế ra Luyện Thể được.

Thương Nanh cười rồi chậm rãi giải thích:

- Ngâm ở trong nước này, có thể cải thiện thể chất, đề cao sức mạnh.

- A....có thần kỳ như vậy không ?

Kuno kinh hãi, hai mắt phát sáng.

- Đương nhiên, nói cách khác, ta cũng không điên để tốn khoản tiền lớn như vậy làm ra thứ không đâu.

Thương Nanh nói xong liền cởi quần áo nhảy vào một thùng.

- Người vào thùng kia, ma pháp sư vốn thể chất yếu ớt, là một khuyết điểm trí mạng, chiến sĩ các người thì yêu cầu thân thể rất cao, lần luyện thể này thực ra có lợi cho người hơn.

- A....!!!

Nghe vậy, Kuno lập tức nhảy vào một thùng, sau đó quay sang hỏi:

- Thiếu gia, thực thần kỳ như vậy không ? Nếu ngày nào cũng dùng hẳn sẽ rất tốn tiền !!!

- Không cần lo, số được liệu hôm nay chúng ta mua có thể dùng trong mười ngày.

Thương Nanh nói, tựa hồ như đó là việc không quan trọng vậy.

- Cái gì ???!! Một ngày hai trăm kim tệ ? Chúng ta hai người là bốn trăm kim tệ ?

Kuno kinh hô, đứng bật dậy..

Kuno nhớ rằng, tháng trước khi mình và thiếu gia đi ăn xin, mỗi ngày chỉ tiêu hết một kim tệ, bây giờ một ngày lại tiêu phí bốn trăm kim tệ, thực cũng quá.....khoa trương...

- Bốn trăm kim tệ không tính là quý, có thể tăng lên thực lực thì rất đáng giá. !!

- Mà chẳng phải hiện tại mỗi ngày chúng ta thu được rất nhiều kim tệ sao ?

- Thiếu gia nói cũng có lý.

Nghe vậy, Kuno gật đầu, khuôn mặt cũng hòa hoãn vài phần, một lần nữa ngửa người ngâm mình trong thùng gỗ.

- Dong binh đoàn Cương Thử bất kì lúc nào cũng có thể sẽ kiếm chúng ta báo thù, đoàn trưởng của họ là một chiến sư, là mối nguy hiểm lớn với chúng ta, chúng ta cần phải nâng cao thực lực càng nhanh càng tốt.

Trầm mặc một lúc, Thương Nanh thở dài nói.

- Rõ rồi thiếu gia

Kuno trịnh trọng gật đầu, sau đó khoanh chân ngồi trong thùng nước, khẽ vận đẩu khí.

Thương Nanh cũng không lãng phí thời gian, chậm rãi nhắm mắt, phát động tụ linh trận, bắt đầu mình tưởng.

Một đêm trôi qua, ánh nắng bắt đầu chiếu rọi nơi chân trời, Thương Nanh và Kuno gần như cùng lúc mở mắt.

Thương Nanh cúi đầu nhìn nước thuốc trong thùng gỗ, nước thuốc vốn màu tím, giờ đã chuyển dần sang đen, thuốc này hiệu quả rất rõ ràng, có tính năng tiêu trừ chất hỗn tạp trong cơ thể.

Một lúc sau.

Thương Nanh và Kuno bước ra mặc quần áo.

- Thiếu gia, ta cảm thấy cơ thể nhẹ hơn rất nhiều, Kuno nhảy nhót, mừng như điên nói.

- Ủ, xem ra tác dụng cũng không tệ.

Thương Nanh nắm chặt tay, cảm thụ sức mạnh của cơ thể, khẽ gật đầu hài lòng.

- Được rồi, cầm theo binh khí của người, chúng ta đi thành Tây.

Thương Nanh nói.

- Được

Kuno gật gù, sau đó theo Thương Nanh đi ra ngoài.

Thương Nanh và Kuno đi tới cửa Tây, vừa đến, hai người chợt vô cùng ngạc nhiên, đám lính đánh thuê vốn vô cùng kiêu ngạo, không tuân theo quy tắc nào không ngờ hôm nay đã xếp hàng nghiêm chỉnh từ bao giờ.

Thương Nanh nhìn qua một vòng, không phát hiện người của dong binh đoàn Cương Thử, hẳn cũng cảm thấy nhẹ nhõm, hẳn thực mong dong binh đoàn

Cương Thứ trì hoãn thêm vài ngày nữa.

Sau đó, Thương Nanh kích hoạt truyền tống trận.

Nửa giờ sau, hơn ba trăm tên lính đánh thuê đều được truyền tống tới Ma thú sơn mạch, thành Tây cũng không còn bóng người.

- Thiếu gia, giờ chúng ta làm gì ?

Kuno ôm túi tiền, hỏi Thương Nanh.

- Đi ma thú sơn mạch, tìm vài con ma thú để thử hiệu lực của thuốc.

Thử hiệu lực thuốc ? Thiếu gia là một ma pháp sư, thân thể cường tráng hơn một chút tựa hồ cũng không lớn nha. ...Kuno cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn theo Thương Nanh bước vào truyền tống trận.

- Đợi lát nữa vào Ma thú sơn mạch, người cứ đứng một bên xem, không gian giới chỉ hôm nay vẫn chưa luyện được, người khiêng túi tiền lớn như vậy mà chiến đấu rất bất tiện. Và lại chúng ta không sẵn ma thú kiếm tiền, chỉ là thử nghiệm một chút mà thôi.

- Rõ rồi thiếu gia

Kuno trả lời.

Sau đó hai người truyền tống tới Ma thú sơn mạch.

Rầm, Rầm, Rầm !!!

Từng đạo công kích nặng nề qua đi, Thương Nanh như một quả đạn pháo văng ra ngoài, vừa rồi, hắn công kích một con Hắc Nhân Cự Hùng.

Hắc Nhân Cự Hùng, ma thú cấp một, thuần công kích vật lý, không có khả năng thi triển ma pháp như Hòa Diễm Cự Lang, nhưng sức mạnh của nó vô cùng lớn, phòng ngự cũng cực cao.

Theo lý thuyết, với trình độ ma pháp sư sơ cấp như Thương Nanh, đối đầu với ma thú cấp một vốn vô cùng đơn giản, căn bản không thể khó khăn như vậy, chỉ là...

Thương Nanh không vận dụng ma pháp, mà chỉ thi triển Kinh Thứ Trận phòng ngự, sau đó dùng sức mạnh cơ thể để vật lộn với con gấu.

Kuno ngồi cách đó không xa, từ lâu như chết lặng, nếu hắn nhớ không lầm, thiếu gia bị con gấu kia đánh bay ra ngoài lần này là lần thứ hai mươi ba.

Thương Nanh cũng cảm thấy đau, thân thể mệt mỏi rã rời, hắn nghiêng răng, tiếp tục đứng dậy, mặc dù Kinh Thứ Trận giảm lực công kích ba thành, phân xạ ba thành, nhưng vẫn phải chịu bốn thành lực công kích, mà bốn thành của con gấu kia, người thường khó chịu nổi.

- Kuno, đưa khôi phục được tề cho ta.

Thương Nanh hô

- Dạ

Kuno vội đứng dậy, nhanh chóng chạy tới đưa hai bình dược tề màu đỏ cho Thương Nanh, khuôn mặt lộ vẻ cầu khẩn:

- Thiếu gia, người không phải đang tự hành hạ mình sao, chơi vậy đủ rồi, ngài là ma pháp sư, không phải chiến sĩ.

Thương Nanh tựa như không nghe thấy Kuno nói gì, ngửa cổ uống hai bình dược tề, sau đó tiếp tục lao vào con gấu.

-

Kuno hết nói, hắn thật sự không hiểu thiếu gia đang làm cái gì.

Thời gian cứ thế trôi qua, chỉ nháy mắt, ánh nắng đã sắp tắt, ánh sáng trong Ma thú sơn mạch cũng nhạt dần, Thương Nanh và con gấu vẫn bất phân thắng bại.

Bất quá, Thương Nanh lúc này mặt mũi bầm dập, khóe miệng vẫn còn vết máu chưa khô.

- Thiếu gia, muộn rồi, đám lính đánh thuê sắp rời núi.

Kuno buồn chán ngồi dựa lưng vào cây đại thụ bên cạnh, lớn tiếng nhắc nhở.

Thương Nanh nghe thấy ngẩn người, ngẩng đầu nhìn trời, thấy cũng đã muộn, hắn nhìn con gấu cười lạnh:

- Bây giờ bọn thiếu gia không còn thời gian đùa với người nữa, chết đi...

Nói xong, Thương Nanh rút ma pháp trường, một ma pháp nhanh chóng hình thành lao vút đi.....

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Một hỏa cầu lao vút đi, con cự hùng vốn đang vô cùng kiêu ngạo, đang gầm rú ra oai bị hỏa cầu bạo tạc tan xác.

- Tốt, chúng ta đi thôi

Thương Nanh nhếch môi nói, cả người hần giờ đau nhức, hần thực có chút nóng lòng, muốn về nhà ngâm nước thuốc.

Dù sao, nước thuốc cũng dễ rèn luyện nhục thể, cũng có tác dụng hồi phục cơ năng, hiện cả người Thương Nanh đau nhức, ê ẩm, nếu ngâm nước thuốc hiệu quả sẽ tốt gấp mấy lần bình thường.

Nghe vậy, Kuno gật gù đầu, vội vàng chạy tới đỡ Thương Nanh, chậm rãi đi ra ngoài Ma thú sơn mạch.

Hai chủ tớ vừa ra ngoài đã thấy một đám lính đánh thuê tụ tập gần Truyền tông trận, Thương Nanh cắn răng kích hoạt Truyền tông trận, truyền tông toàn bộ trở về thành.

Một lúc sau, lúc đó có vài đám lính nữa từ Ma thú sơn mạch đi ra, bộ dạng hồ hởi, tựa hồ thu hoạch rất không tệ, ai cũng tươi cười.

- Hô....cuối cùng cũng xong...

Sau khi tên lính đánh thuê cuối cùng trở về thành, Thương Nanh mệt mỏi lắc lắc vai, thở ra một hơi, hần không nói thêm lời nào, trực tiếp bước vào Truyền tông trận.

Loại đau nhức toàn thân này thật đúng là khó chịu, giờ hần chỉ hận không thể ngay lập tức bay vào phòng ngâm thuốc.

Kuno cũng lơ đãng theo sát.

Rất nhanh, chủ tớ hai người lại ngâm mình trong thùng nước, Thương Nanh minh tưởng tu luyện ma lực, Kuno tu luyện đấu khí.

Thời gian qua nhanh, nháy mắt đã được bảy ngày.

Trong khoảng thời gian này, Thương Nanh sinh hoạt rất đơn điệu, sáng sớm đi ra Truyền tông trận, đưa mọi người tới Ma thú sơn mạch, sau đó cùng Kuno vào Ma thú sơn mạch ma luyện.

Trong khoảng thời gian này, hần kiên trì vật lộn với ma thú, tốc độ tiến bộ của hần khiến Kuno thiếu chút rơi mất cả hàm răng.

Lúc trước, hần bị con cự hùng đánh te tua, liệu mạng cũng chỉ có thể đánh một phát vào mắt con gấu, ngày thứ hai chỉ bằng một tay đã móc mắt gấu, đương nhiên, hần vẫn bị con gấu đánh tới thất điên bát đảo, ngày thứ ba hần và con gấu miễn cưỡng ngang tài ngang sức, ngày thứ tư hần đã thương con gấu rất dễ dàng, ngày thứ sáu con gấu đã không còn chút uy hiếp nào với Thương Nanh, ngày thứ bảy.....hần đi sâu vào trong tìm con khác mạnh hơn...

Bảy ngày chứng kiến, càng lúc Kuno càng khiếp sợ, hần không nén nổi sự hoài nghi, không biết thiếu gia rốt cuộc là chiến sĩ hay pháp sư, hay hần là yêu nghiệt ma vũ song tu trong truyền thuyết? Cận chiến từ bao giờ lại biến thái như vậy? Hơn nữa mỗi lần công kích đều vô cùng điên cuồng.

Dù là Kuno đứng xem cuộc chiến cũng cảm thấy trái tim tê buốt.

Trong bảy ngày, Kuno đã gia nhập hàng ngũ cao cấp chiến sĩ học đồ, bất quá sức mạnh của hần vô cùng lớn, hơn nữa lại có nước thuốc luyện thể, giờ đánh với một sơ cấp chiến sĩ hần cũng có thể thủ thắng.

Hơn nữa, Sơn Hà Phủ được Thương Nanh gia trì trận pháp cường hóa, có thể nói hiện tại, hần là vô địch dưới sơ cấp chiến sĩ.

Điều này tất nhiên liên quan tới thần lực trời sinh của Kuno, nhưng phần lớn là nhờ các loại phụ trợ của Thương Nanh.

Trong khoảng thời gian này, chủ tử Thương Nanh sinh hoạt vô cùng đơn điệu nhưng hiệu quả rất lớn, cường độ thân thể của Thương Nanh về cơ bản có thể so sánh với một trung cấp chiến sĩ học đồ.

Đương nhiên, hiệu quả tốt như vậy cũng nhờ thứ nước thuốc luyện thể.

Chỉ có một điều ngoài ý muốn của Thương Nanh chính là, trong bảy ngày này, Cương Thứ dong binh đoàn không tới gây phiền toái cho hắn, khiến hắn vô cùng nghi hoặc.

Chẳng lẽ họ thật sự sợ Ma pháp sư không gian hệ thần bí mà hắn bịa ra ? Nghĩ tới đây, Thương Nanh lại lắc đầu, hắn không cho rằng dong binh đoàn Cương Thứ dễ bị dọa như vậy, nói cách khác, không có khả năng hắn lừng lững đoạn thị trường lâu như vậy mà họ không có động tĩnh, nhất định đang vướng vào việc gì khác, nên tạm thời không thể làm gì, sau khi giải quyết xong việc kia, nhất định sẽ tìm mình báo thù.

Hơn nữa, linh cảm cho Thương Nanh biết, ngày đó không còn xa.

- Được rồi, đi thôi

Thương Nanh búng tay, đi vào Truyền tống trận.

- Dạ

Kuno gật đầu, giờ toàn bộ kim tệ đã có không gian giới chỉ lưu trữ, hắn chỉ có mỗi việc xách Sơn Hà Phủ đi theo mà thôi.

Không gian giới chỉ nha, đó là biểu tượng của thân phận, ở A Tư Lan Đặc thành bất quá chỉ có một cái, vậy mà hắn có một cái, thực nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ tới ngày này.

Cảm giác này thực là.....con mẹ nó sung sướng !!!

Trở lại phòng, chủ tử Thương Nanh lại nhảy vào thùng gỗ, một mình tưởng, một luyện đấu khí.

Một đêm trôi qua

Sáng sớm hôm sau

Hai mắt Thương Nanh vụt sáng, lộ ra vẻ mừng rỡ, trải qua bảy ngày, hắn lại đột phá, giờ hắn đã trở thành một ma pháp sư trung cấp.

- Trung cấp ma pháp sư, khoảng cách với đoàn trưởng dong binh đoàn Cương Thứ đã rất gần.

Thương Nanh nắm chặt tay, chiến ý bốc lên.

- Thiếu gia vừa đột phá ?

Kuno nghi hoặc hỏi

- Đúng, ta giờ đã là ma pháp sư trung cấp

Thương Nanh cười nói

- Biến thái !!!

Kuno không giấu vẻ hâm mộ, mừng, tu vi hắn cũng tăng, nhưng so với tốc độ của thiếu gia thực như rùa bò với thỏ vậy.

Kuno là chiến sĩ, cấp bậc thấp hơn Thương Nanh, nhưng tốc độ tăng trưởng vẫn chậm hơn hắn khiến hắn cảm thấy vô cùng không công bằng.

- Tốc độ của ngươi không phải cũng rất nhanh sao ? Mới một tháng, ngươi đã đạt tới cảnh giới cao cấp chiến sĩ học đồ, cũng nên thỏa mãn.

Thương Nanh cười mỉa.

- Thực là tức chết thôi

Kuno thở dài, ra vẻ bất đắc dĩ

.....

Ngoài trời lúc này mưa bụi lất phất, ở Thành Tây, có bốn bóng đen đang đi tới

- Ha ha, các vị huynh đệ khổ cực rồi, lần này chúng ta nhất định phải nghỉ ngơi vui chơi cho tốt, là đại ca, nhất định ta sẽ thưởng các ngươi xứng đáng.

Một đại hán thân thể cường tráng, thô kệch cười nói, bộ dạng vô cùng cao húng.

- Đa tạ đại ca...

Ba người còn lại đồng loạt nói

- Vài ngày chúng ta không về thành, không biết Haris chăm lo mọi người thế nào ?

- Đại ca yên tâm, bảy tám năm qua hấn chưa có lầm lỗi gì, hơn nữa ở đây chúng ta đã chiếm giữ hoàn toàn, chắc chắn không vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

- Nói là nói như vậy, nhưng trong lòng ta có cảm giác không yên, chúng ta cứ nhanh về tổng bộ đi thôi.

Đoàn trưởng dong binh đoàn Cương Thứ, Khadis quay đầu nói.

- Rồi, đoàn trưởng

Ba người còn lại đồng loạt đáp lời, sau đó thân ảnh bọn họ dần biến mất trong làn mưa bụi lất phất.

Tổng bộ dong binh đoàn Cương Thứ !!!

- Hm, có chút không đúng, trước đây vào giờ này mọi người đều đã tới Ma thú sơn mạch, sao giờ không chút động tĩnh ?

Bốn người, duy nhất một người là nữ nhân, Bima, nữ ma pháp sư của dong binh đoàn Cương Thứ lên tiếng, trên Ma Huyền đại lục, ma pháp sư so với chiến sĩ, vốn số lượng vô cùng ít.

- Tất cả lẫn ra đây cho ta

Khadis bước tới, phần nộ rít gào, hấn cho rằng mấy tên tiểu tử này lợi dụng hấn vắng nhà mà lười biếng, lừa gạt bùng bùng.

Thanh âm Khadis như sấm sét ngang trời, phá tan sự tĩnh lặng của màn đêm, không bao lâu sau, rất nhiều người vội vàng mặc quần áo chạy tới.

- Đoàn trưởng trở về !!!

Một tên người hầu kinh hi hô lớn, sau đó khỏ nảo nói:

- Đoàn trưởng, người trở về rồi, gần đây dong binh đoàn Cương Thứ của chúng ta xảy ra đại sự...

Nghe vậy, Khadis và ba vị phó đoàn đều cả kinh, hai mắt lấp lóe quang hoa, cả giận nói:

- Tên khốn Haris đâu, gọi hấn lẫn ra đây...

- Báo... báo đoàn trưởng, phó đoàn trưởng Haris... đã chết.

Tên người hầu vội vàng quỳ rạp xuống, lấp bắp nói.

- Cái gì ?

Khadis ngẩn người, khuôn mặt thoáng vẻ sợ hãi.

Hấn biết, Haris là một cao cấp chiến sĩ, hơn nữa cũng rất có địa vị tại dong binh đoàn, về cơ bản, hấn có thể một mình quét ngang toàn thành

Hiện tại... dĩ nhiên bị người giết !!!

- Nói, rốt cuộc chuyện gì xảy ra !!!

Khadis chấn kinh trong chốc lát, sau đó phẫn nộ tóm lấy tên người hầu, lạnh giọng hỏi.

- Đoàn trưởng, là thế này, khi các người vào Ma thú sơn mạch, A Tư Lan Đặc thành đột nhiên xuất hiện một ma pháp sư không gian hệ, hắn đã khắc họa một Truyền tống trận nối liền thành Tây và Ma thú sơn mạch, cướp đi mối kinh doanh của chúng ta.

Tên người hầu lắp bắp

- Ma pháp sư không gian hệ ?

Nghe vậy, cả bốn người Khadis đều hít một ngụm khí lạnh, bọn họ tự nhiên biết ma pháp sư Không gian hệ ít thế nào, không ngờ lại xuất hiện một người ở A Tư Lan Đặc thành.

- Haris bị tên ma pháp sư không gian hệ kia xử lý ?

Khadis chần chờ rồi hỏi, ma pháp sư không gian hệ vô cùng thần bí, vô cùng cường đại, nếu là ma pháp sư không gian hệ ra tay giết chết Haris, hẳn thực không biết làm gì.

Dù sao không ai nguyện ý đi gây sự với loại tồn tại đó cả.

- Không...không phải, phó đoàn trưởng bị chủ tớ Tây Mông của gia tộc Baruch giết, bọn họ nói là họ làm việc cho ma pháp sư không gian hệ.

Tên người hầu vội vàng trả lời.

- Tây Mông, Baruch ?

Khadis nghiêng răng:

- Tây Mông không phải một phế vật sao, sao có bản sự giết chết Haris ? Người muốn trêu ta hả ?

- Không dám, tiểu nhân không dám !!

Tên người hầu vội vàng giải thích:

- Trong thời gian này, Thương Nanh tình cờ gặp được vị ma pháp sư đại nhân kia, thực lực tăng mạnh, lại có nhiều ma pháp cổ quái, Haris phó đoàn trưởng thực sự chết dưới tay hắn, có rất nhiều huynh đệ chứng kiến !!

Khadis cau mày, nhìn quét qua một lượt

Những người khác cũng vội vàng gật đầu, phụ họa.

- Đại ca, làm sao bây giờ ? Bình thường, cường long bắt quá địa đầu xà, giờ bọn họ công nhiên sát hại người của ta, chúng ta phải báo thù cho Haris, phải đòi lại danh dự của dòng binh đoàn.

Khalo, phó đoàn trưởng cảm hận nói.

- Giờ có Truyền tống trận, sẽ không ai thuê xe ngựa của chúng ta nữa, rõ ràng là đập bể chén cơm của chúng ta, tuyệt đối không thể nuốt trôi được.

Ma pháp sư Bina cũng cau mày.

- Đúng vậy, đại ca, cần phải đòi công đạo cho huynh đệ !!

Từ đương gia, phó đoàn trưởng binh đoàn, cao cấp chiến sĩ Boscat cũng nhìn Khadis nói.

Khadis khoanh tay trước ngực, một tay nâng cằm, nhíu mày, đi đi lại lại, hiển nhiên hắn đang suy nghĩ, dù sao đi chọc vào một ma pháp sư không gian hệ cũng là một quyết định rất không sáng suốt.

- Trong khoảng thời gian này, tên ma pháp sư không gian hệ kia có xuất hiện hay không ?

Khadis trầm mặc chốc lát rồi hỏi

- Bẩm đoàn trưởng, chưa từng thấy hắn lộ mặt, chỉ có chủ tớ Tây Mông lo việc kinh doanh.

Tên người hầu ngẩng đầu, đáp nhanh.

Nghe vậy, Khadis đột nhiên xoay người, hai mắt tóe lửa nói:

- Tốt lắm, hôm nay trước tiên chúng ta xử lý tên Tây Mông, sau đó sẽ nghĩ biện pháp đối phó với tên ma pháp sư không gian hệ kia, nếu may mắn,

không chừng Truyền tống trận kia sẽ thuộc về chúng ta.

- Đại ca anh minh

Ba phó đoàn nhìn nhau, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng, nếu thực lấy được Truyền tống trận, dong binh đoàn Cương Thử tất sẽ phát tài.

- Đi, giờ cũng sắp sáng, ra Tây Môn chờ hấn.

Khadis cười lạnh, sau đó bước ra khỏi tổng bộ, kéo theo sau cả trăm tên lâu la.

Lúc này, trong khách sạn, Thương Nanh và Kuno cũng đã dậy, đang mặc quần áo.

- Nhanh lên Kuno, hôm nay chúng ta dậy hơi muộn, mấy tên lính đánh thuê khăng định sẽ lại nháo loạn.

Thương Nanh vừa thay áo, vừa thúc giục.

- Biết rồi thiếu gia

Kuno cũng vội vàng trả lời.

Trời cũng đã hừng sáng, ở ngoài thành Tây từ sớm đã tụ tập mấy trăm người, tất cả đều tụ tập một chỗ, chỉ có điều không khí tràn ngập sát ý.

Thương Nanh và Kuno vội vã chạy tới, từ xa, Thương Nanh đã thấy mọi việc, hấn khẽ nhíu mày, đám lính đánh thuê hôm nay sao không xếp hàng, ngược lại lại tụ tập thành một vòng tròn lớn như vậy ?

- Tây Môn tới !!

Không biết ai chợt hô lớn, tất cả đám lính đánh thuê đồng loạt tách ra, tạo thành một con đường nhỏ cho Thương Nanh đi vào.

Vừa tới gần Truyền tống trận, Thương Nanh đã thăm giật mình, rốt cuộc, cũng đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Thương Nanh vừa bước vào, Khadis đang ngồi khoanh chân dưới đất lập tức đứng lên, nhìn Thương Nanh đầy cảm xúc.

- Tây Môn, người thật to gan, dám chọc vào dong binh đoàn Cương Thử chúng ta.

Đoàn trưởng dong binh đoàn Cương Thử, Khadis tức giận hét lên.

Mấy tên phó đoàn trưởng phía sau cũng vô cùng hung hăng, tựa như muốn ngay lập tức giết chết Thương Nanh.

Thương Nanh vẫn bình thản, không coi mấy tên chiến sĩ cường đại vây quanh ra gì, mặc dù trong tâm hấn có chút hoảng hốt, hấn lãnh đạm nói:

- Ta tưởng rằng người của Khadis người chạy tới gây sự với ta trước chứ ?

Thương Nanh khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nói.

- Người đừng dài dòng nhiều lời, trên thế giới này, cách sinh tồn tối căn bản chính là sức mạnh, người giết người của ta, chúng ta không còn gì để nói, ta sẽ vì huynh đệ mà báo thù.

Khadis tiến tới một bước, trong mắt sát khí mờ mịt.

- Thiếu gia !!!

Thấy bộ dạng dương cung bạt kiếm của hắn, Kuno cũng có chút sợ hãi, hắn tiến tới, tay nắm chặt Sơn Hà Phủ, che chắn trước mặt Thương Nanh.

- Tốt, rất thông khoái !!!

Thương Nanh vỗ tay:

- Các ngươi muốn quần chiến hay một chọi một ?

Vốn Thương Nanh còn muốn cãi nhau một phen tìm kẻ, không ngờ Khadis trực tiếp nói sử dụng sức mạnh, cũng đỡ tốn chút nước miếng vậy.

Hôm nay, Thương Nanh nhất định phải đặt dấu chấm hết với dong binh đoàn Cương Thử, hơn nữa nếu chiến thắng sẽ thừa hưởng địa vị bá chủ nơi này của dong binh đoàn Cương Thử, việc này vô cùng trọng yếu đối với Thương Nanh, nhất là khi sau này hắn chiến đấu với gia tộc Kiệt Lan Đặc.

Trận chiến này, Thương Nanh giống trống thối kèn trước, hắn đương nhiên phải kết thúc.

Đương nhiên, nếu hắn đánh không lại dong binh đoàn Cương Thử, kết quả... quá rõ ràng...

- Hừ, đối phó với ngươi chúng ta không cần phải quần chiến !!! Đại ca, ta và hắn đều là ma pháp sư, để ta đánh trận đầu.

Bima quát lên một tiếng, sau đó tiến tới.

Khadis chặn chờ giây lát rồi gật đầu, hắn biết, Bima là ma pháp sư cao cấp, nếu nói về công kích, dù là hắn cũng không dám cứng đối cứng, còn Thương Nanh bất quá chỉ là một ma pháp sư trung cấp, Bima đánh bại Thương Nanh là điều tất yếu.

- Thiếu gia, để ta đánh

Kuno trầm giọng nói.

Dù sao cũng đều là ma pháp sư, hơn nữa cấp bậc đối phương cao hơn thiếu gia, nếu Thương Nanh muốn thắng, khó khăn sẽ vô cùng lớn, hơn nữa bản thân mình là chiến sĩ, nếu phát huy tới tận cùng sức mạnh, có lẽ dựa vào ưu thế cận chiến sẽ có một tia thắng lợi.

Mặc dù phần thắng không lớn, nhưng so với hành động chịu chết của thiếu gia vẫn là tốt hơn.

Kuno trầm nghĩ.

- Không sao, ngươi lui lại một bên

Thương Nanh mỉm cười, thấp giọng nói:

- Ngươi quên rằng thiếu gia của ngươi huấn luyện mấy ngày ra sao sao ?

Nghe vậy, Kuno chột ngẩn người, khuôn mặt lộ ra thần sắc vô cùng quái dị, hắn chậm rãi gật đầu, sau đó lui sang một bên.

Đúng vậy, khoảng thời gian vừa rồi Thương Nanh điên cuồng huấn luyện cận chiến, có thể tay không đánh chết ma thú cấp một, nếu nói về cận chiến, sợ rằng chính hắn, một chiến sĩ cũng đánh không lại thiếu gia.

- Tốt, rất có can đảm !!

Bima vung vẩy ma pháp trượng, khinh miệt nói.

- Hy vọng thực lực của ngươi cũng giống như ngươi nói

Thương Nanh lạnh giọng, hắn đối với nữ ma pháp sư này không hiểu sao cảm thấy vô cùng khinh thường.

Thấy Thương Nanh và Bima tiến tới, đám lính đánh thuê đứng xem cũng lui lại mấy bước, tạo thành một đấu trường rộng rãi.

Đám lính đánh thuê cũng không vội đi tới Ma thú sơn mạch, một màn đặc sắc này, sao có thể bỏ qua ?

Tất cả đều nín thở, mắt mở to nhìn vào chiến trường.

Đột nhiên, Bima nhẹ nhàng vung ma pháp trượng trong tay, miệng lầm bầm, bắt đầu ngâm xướng, Thương Nanh đứng phía trước ngay lập tức cảm giác được ma pháp nguyên tố giao động kịch liệt.

Hắn có thể đứng chờ đối phương ngâm xướng ? Khẳng định là không !!! Nếu đấu ma pháp với đối phương, hắn khẳng định sẽ thua tan nát.

Nhưng !!! Hắn còn biết cận chiến !!!

Trong nháy mắt, Thương Nanh động !!!

Hình bóng hần nhòe đi, chỉ chớp mắt đã đứng trước mặt Bima, Trọng Lực Trận lập tức khai mở, Kinh Thứ Trận hộ thân.

- Bộp !!

Thương Nanh nghiêng răng đánh ra một quyền, đập thẳng vào bụng Bima, Bima tuyệt đối không ngờ đến việc này, đối phương không ngờ lại có tốc độ như vậy !!!

Đôi mắt với một quyền của Thương Nanh, Bima chưa kịp phản ứng đã cảm thấy bụng đau nhói, đau đón hết lên một tiếng, ma pháp đang ngâm xương cũng bị cắt đứt.

Theo phản xạ, sau khi bị công kích vào bụng, Bima gấp người lại, Thương Nanh cũng không hề thương hoa tiếc ngọc, hần túm lấy tóc Bima, giật ngược lên.

Ngay sau đó tay kia chớp động, giáng thẳng vào mặt Bima một cái tát.

Đám chiến sĩ thành linh thấy quái sự này, tất cả đều không nhịn được kinh hô một tiếng, khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Tên Tây Mông này rốt cuộc là ma pháp sư hay chiến sĩ ? Sao có thể thi triển chiến kỹ nhuần nhuyễn như vậy ?

Không ít chiến sĩ ồ lên tán thưởng !!! Thực vô cùng dọa người mà !!!

Kuno đứng cạnh đó thì đầy hưng phấn, hai tay nắm chặt,

- A, Tây Mông không phải ma pháp sư sao ? Sao có thể thi triển chiến kỹ của chiến sĩ ? Hơn nữa tốc độ bộc phát vừa rồi của hần quá nhanh, Bima không có khả năng hoàn thủ...

Khadis ngưng thần, sự khinh thường trong lòng cũng bay biến.

- Đại ca, chúng ta ra tay thôi !!!

Khalo lo lắng nói

- Không được, hiện có rất nhiều người chứng kiến, chẳng lẽ ngươi muốn dong binh đoàn chúng ta bị cả thành nhạo báng sao ?

Khadis lập tức cự tuyệt, tại Ma Huyền đại lục, khi tiến hành sinh tử quyết đấu mọi người rất coi trọng phương thức thi đấu, nếu nói đơn chiến tức là đơn chiến, quần chiến tức là quần chiến, nếu làm trái lại sẽ bị người ta xỉ vả không ngượng mặt lên được.

- Sớm biết như vậy, ta sẽ không để Bima xuất chiến

Khalo ảo não nói.

Trên chiến trường lúc này, Bima bị Thương Nanh giáng một tát bay ngược ra sau, nếu là người thường dính một cái tát này của Thương Nanh tuyệt đối không sống nổi, nhưng Bima vẫn gắng gượng được, chỉ ngã ngồi trên mặt đất.

- Đại ca, không ra tay, Bima sẽ nguy hiểm

Một tên phó đoàn trưởng nói

Khadis đang do dự chưa quyết thì bên kia Thương Nanh đã tiến tới, quyền cước như mưa phủ xuống đầu Bima đang ngã ngồi trên mặt đất, một quyền cuối cùng còn giáng thẳng vào vị trí trái tim

Một tiếng vang khô khốc vang lên, bộ ngực Bima lõm sâu vào bên trong, hai mắt Bima trợn trắng, máu tươi theo khoe miệng chậm chậm chảy xuống.

- A...

Ngay cả đám lính đánh thuê máu lạnh đang xem cũng rợn tóc gáy, một đòn này của Tây Mông thực quá ác độc...

Kỳ thật, khó có thể trách Thương Nanh, dù sao đây là sinh tử chiến, hôm nay không phải dong binh đoàn Cương Thứ chết thì là hần chết, nuôi tâm nhân từ chính là tự tàn nhân với bản thân, chỉ có người ngu mới làm như vậy.

- Ta sẽ báo thù cho Bima

Khalo rít gào, xách chùy định lao tới

Dù sao bọn họ cũng đã vào sinh ra tử cùng nhau nhiều năm, tình cảm rất sâu đậm, giờ thấy Bima bị Thương Nanh đánh chết, hần không khỏi phát điên.

- Các ngươi lui lại, để ta

Khadis hét lớn, sau đó liếm liếm môi vô cùng yêu dị.

- Lần này, nếu ma pháp sư không gian hệ không ra mặt, Tây Mông khẳng định toi đòi.

Đám người xem ồn ào bàn tán.

Sắc mặt Kuno cũng xanh mét, tu vi của thiếu gia đối đầu với một chiến sư, phần thắng gần như không có.

- Tây Mông, ta thừa nhận, ta xem thường ngươi, vì thế ta đã phải trả một cái giá thảm trọng, bây giờ ta sẽ không cho ngươi một cơ hội nào nữa, để mạng lại đi.

Khadis cười lạnh, tròng mắt tràn ngập sát khí.

- Nói ít thôi, muốn mạng của ta ? Đến lấy !!

Thương Nanh cũng nghiêm mặt, lạnh lạnh trả lời.

- Muốn chết !!!

Khadis rút cự kiếm sau lưng, đầu khí bùng phát, từ cự kiếm, một luồng quang mang bảy màu lấp lánh lan tỏa.

- Hô

Một đạo kiếm kinh to lớn bổ về phía Thương Nanh.

Thương Nanh không dám chậm trễ, với sự hỗ trợ của Trọng Lực Trận và Kinh Thứ Trận, hắn bắt đầu ngâm xướng thêm một ma pháp gia trì, Ma Pháp Thuần.

Chát !!!

Một kích toàn lực của Chiến Sư, quả nhiên không thể coi thường, Ma Pháp Thuần của Thương Nanh sau khi dính một đòn này quang hoa ảm đạm đi rất nhiều, hắn cũng bị dư lực chấn bay về sau vài bước, nếu không có Ma Pháp Thuần và Kinh Thứ Trận phòng ngự, dưới một kích vừa rồi, hắn không chết cũng tàn phế.

Thương Nanh bò dậy, Chích Viêm Trận mở ra, ngay sau đó hắn hét lớn:

- Kuno, vứt Sơn Hà Phủ của ngươi qua đây !!

- Dạ !!

Kuno vội vàng đưa Sơn Hà Phủ cho Thương Nanh.

- Thế nào ? Muốn dùng chiến kỹ với ta ? ha ha ha ha

Khadis không nén nổi, cười ha hả, hắn là một chiến sư hàng thật giá thật, vốn ban đầu hắn có chút kiêng kỵ ma pháp nhưng giờ đối phương lại tự nhiên muốn dùng chiến kỹ, cận chiến với hắn, kết quả trận này có nhắm mắt hắn cũng biết rõ ràng.

Đám lính đánh thuê vây quanh cũng không khỏi trợn mắt há mồm, trung cấp ma pháp sư cận chiến với Chiến Sư ????

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Thương Nanh cầm Sơn Hà Phủ, lạnh lùng nhìn Khadis, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo.

Khadis thì cuồng nộ, quát lớn, đầu khí bùng phát, cự kiếm chớp động, cả người như một tia chớp bắn thẳng vào Thương Nanh.

Đột nhiên, ngay khi hắn vừa tiếp cận Thương Nanh, thân hình chợt trầm xuống, lực quán tính quá lớn khiến hắn bị chồm về phía trước.

Chích Viêm Trận, khởi !!!

Ngọn lửa đỏ bùng phát đầy trời, bao vây Khadis

Khadis nhất thời sợ hãi, tuyệt không ngờ tới Thương Nanh lại dùng quỷ kế như vậy, ngay lập tức, hắn bị ngọn lửa thiêu đốt, khuôn mặt lộ ra sự thống khổ vô cùng.

Bao nhiêu sự khinh thường bay biến sạch, hắn vội vàng khu động đầu khí bảo vệ toàn thân.

- Hừ, là ta quá xem thường ngươi, không ngờ ngươi lại có kỹ năng kỳ quái như vậy, khó trách Harris chết dưới tay ngươi.

Khadis đứng trong biển lửa, con mắt như phun hỏa nhìn Thương Nanh.

Thoạt nhìn bề ngoài, thần sắc của Khadis khá bình thản, nhưng kỳ thực trong lòng bắt đầu dao động. Chích Viêm Trận này so với hỏa cầu thuật bình thường thương tổn còn lớn hơn rất nhiều. Mặc dù hắn có đầu khí phụ thể, nhưng đứng trong biển lửa, đầu khí của hắn tiêu hao cực nhanh.

- Nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Khadis trầm nghĩ.

- Khadis, hôm nay ngươi và dòng binh đoàn Cương Thử phải chết, đó là số mệnh của ngươi.

Hai mắt Thương Nanh đỏ ngầu, ngập tràn sát khí.

- Hừ, đừng nghĩ rằng mấy trò trẻ con này có thể làm khó ta, để xem ngươi sẽ chết thể nào dưới kiếm của ta !!!

Khadis vung cự kiếm, cười lạnh.

Thương Nanh nắm chặt Sơn Hà Phủ, đột ngột hét lớn, sau đó lao về phía Khadis, hắn không phải chiến sĩ, không có đầu khí cường đại, nhưng hắn là một Cận Chiến Cuồng Đồ, kỹ xảo cận chiến của hắn vốn không địch thủ.

- Thật không biết trời cao đất rộng, muốn tìm chết !!!

Thấy Thương Nanh không biết sống chết lao về phía mình, Khadis cười lớn, sau đó vung cự kiếm, đầu khí vận động cực nhanh, bổ thẳng vào Sơn Hà Phủ của Thương Nanh.

Thương Nanh đã không còn đường lui, không thể làm gì khác đành phải nghiêng răng đỡ một kiếm này.

Rắc....rắc....

Tiếng kim loại va chạm vang lên, tất cả đám lính đánh thuê đang tập trung quan sát đều ngây người, ngay khi nghe thấy tiếng va chạm, tất cả đều biết, vũ khí của một bên đã bị đoạn gãy.

Khỏe mắt Thương Nanh thoáng co giật, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với đầu khí trên Ma Huyền Đại Lục, hắn tuyệt không ngờ, một kiếm có phổ đầu khí lại có uy lực khủng bố như vậy, Sơn Hà Phủ không ngờ chỉ một kiếm đã bị chặt gãy, thực quá mức khủng bố.

Sau khi Sơn Hà Phủ bị chặt đứt, thế kiếm của Khadis vẫn không giảm, tiếp tục bổ xuống đầu Thương Nanh.

Thương Nanh biến sắc, khuôn mặt vặn vẹo vô cùng khó coi.

Bịch....

Mắt thấy một kiếm sắp tới, Thương Nanh vội vàng tăng cường Ma Pháp Thuẫn, kiếm chạm, thuẫn vỡ, Thương Nanh bị dư chấn đập văng ngược ra ngoài như điều đứt dây, khí huyết nhộn nhạo.

Bất quá, cũng may ngoài Ma Pháp Thuẫn, Thương Nanh còn có Kinh Thử Trận hộ thể, vì vậy chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

- Thiếu gia, không sao chứ !!!

Kuno hoảng sợ, chạy vội tới, đỡ Thương Nanh đứng dậy.

- Hay, đoàn trưởng lợi hại, giết tên tiểu tử này, báo thù cho Haris và Bima

Đám lâu la hò hét

- Ta không sao....

Thương Nanh ho khan vài tiếng, sau đó lại đứng dậy, ra hiệu cho Kuno.

- Ha ha, thế nào, thấy lão gia lợi hại chưa, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn thức thủ chịu trói, không chừng lão từ cao hứng, sẽ cho ngươi được toàn thân.

Khadis điên cuồng cười.

- Xong rồi, lần này Tây Môn thực xong đời rồi, trừ khi ma pháp sư không gian hệ phía sau lưng hấn hiện thân, nếu không hấn khẳng định sẽ chết tại đây.

Đám lính đánh thuê bàn tán.

Thương Nanh đứng dậy, trong lòng cũng thầm khó chịu.

- Thiếu gia, người trốn đi, để ta đoạn hậu, sau khi thoát thân, chúng ta sẽ gặp lại ở khách sạn.

Kuno nghiêm mặt, nói với Thương Nanh.

Thương Nanh cười khổ, thực là dù có chạy thoát lần này, Kuno nhất định sẽ sexp hải chết.

Kuno đương nhiên hiểu, hấn chỉ lấy cớ để cho Thương Nanh chạy mà thôi.

- Ngươi lui ra, ta có thể ứng phó.

Thương Nanh bình thản nói, mặc kệ thế nào, nếu dùng tính mệnh của Kuno để chạy trốn, thì hấn sẽ chết ngay tại đây, hấn cũng sẽ không lui bước.

- Thiếu gia...

- Im miệng...

Thương Nanh không nhịn được, gầm lên, hấn biết Kuno vì hấn, nhưng hấn sao có thể bỏ mặc Kuno ?

- Ha ha, vô cùng cảm động, giờ các ngươi quỳ xuống cầu xin ta, không chừng ta sẽ tha cho đám nô tài các ngươi một mạng, thế nào ? Quỳ xuống ?

Khadis cười ha hả

Thương Nanh biến sắc, hét lên một tiếng âm trầm, sau đó cắn răng lao về phía Khadis

- Ha ha, tay không ? Cầm binh khí còn chưa phải đối thủ của ta, muốn dùng tay không ? Không phải ngại sống lâu chứ ?

Khadis điên cuồng cười

Hấn không thêm chú ý, tùy tiện bỏ một kiếm về phía Thương Nanh, trong lòng tin tưởng mười phần, chỉ một kiếm này cũng đủ để chặt đứt đôi tay Thương Nanh, sau đó sẽ từ từ hành hạ hấn tới chết.

- Thiếu gia, không được

Kuno gào lớn

Thấy khoảng cách giữa mình và cự kiếm càng lúc càng gần, Thương Nanh lập tức thi triển Di Hình Hoán Vị Trận, hấn biết, mặc dù cách này khó có thể hạ được Khadis, nhưng đó cũng là cách cuối cùng của hấn.

Thứ mà Thương Nanh muốn lúc này, chính là thu hẹp khoảng cách với Khadis

Bốp !!!

Khadis chỉ cảm thấy mắt hoa lên, sau đó không biết từ lúc nào hấn đã đứng ở vị trí Thương Nanh, cây kiếm của hấn vẫn theo đà bổ xuống, lưng hấn chợt đau nhói, nóng rực, đau đớn vô cùng, hấn toát mồ hôi lạnh, cũng may hấn không dùng toàn lực, nếu dùng toàn lực, sợ rằng dưới một kiếm của chính hấn, hấn đã táng mạng đương trường.

Thương Nanh lợi dụng khoảnh khắc Khadis hoảng hốt, tung chân đá thẳng về phía Khadis, dù cho ngươi là Chiến Sư, hạ bộ cũng không thể luyện thành Kim Cương Bất Hoại được =))

Dù mạnh tới đâu cũng có khuyết điểm, chiêu này của Thương Nanh thực sự vô cùng...độc....

Sự đau đớn ở lưng còn chưa hết, hạ bộ lập tức truyền tới một cơn đau khủng khiếp, Khadis nhất thời chịu không nổi, gấp người gào thét.

Là một Cận Chiến Cuồng Đồ, Thương Nanh tuyệt không bao giờ để lỡ cơ hội hiếm hoi như vậy, khi Khadis còn chưa kịp phản ứng, hấn lập tức túm lấy tóc hấn, dùng sức đập mạnh, khuôn mặt của Khadis ngay lập tức chúi xuống.

- Đoàn trưởng !!!

Khalo thấy tình hình biến hóa đột ngột, vội vàng thét lớn.

Thấy hai tên phó đoàn lao về phía mình, sắc mặt Thương Nanh đại biến.

- A.....!!

Chợt, Kuno như nổi điên, hai tay cầm hai đoạn Sơn Hà Phủ, điên cuồng lao tới múa loạn, khiến hai tên Phó đoàn không cách nào bước tới.

Thấy vậy, Thương Nanh thở phào, ngay lập tức ngâm nga, chốc lát, hai hỏa cầu to lớn xuất hiện trên tay, hần nhìn Khadis còn đang đau đớn nằm dưới đất, cười lạnh:

- Cường Thử dong binh đoàn trưởng, Chiến Sư !!! Ngươi nghĩ ngươi mạnh sao ? Chết đi cho lão tử !!!

Vừa dứt lời, nhị cấp ma pháp Phần Hỏa Liệt Viêm lập tức nện thẳng vào đầu Khadis

Đám lính đánh thuê xung quanh tròn mắt há mồm, bọn họ hiểu rằng, hai hỏa cầu kia nếu từ xa công kích lực xung kích mạnh thế nào, giờ lại trực tiếp đập thẳng vào đầu.....Khadis.....

Tất cả chợt thấy da đầu tê dại, họ không dám tưởng tượng, nếu như đầu bọn hắn bị công kích như vậy thì hậu quả sẽ thế nào !!!

Không một tiếng kêu, ánh mắt Khadis lạc thần, tứ chi theo bản năng co giật vài cái..

Khadis !!! Chết !!!

Thương Nanh chậm rãi đứng dậy, thần sắc càng lúc càng lạnh lẽo, hần nhìn về phía Kuno đang bị hai tên Phó Đoàn vây đánh, sát ý nổi lên ngập trời, Phần Hỏa Liệt Viêm một lần nữa ngưng tụ...

Bạn đang đọc truyện *Trận Pháp Tông Sư Dị Giới Tung Hoành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.